

Hạ Thu

Tháng Ngày Ký Ưc

Tập 1

– Phải nói bao nhiêu lần cô mới hiểu đây? Ân Bình, trình độ của cô chưa đủ tiêu chuẩn để làm thư ký cho giám đốc.

Người đại diện cho công ty lặp lại lần thứ ba rồi mà Ân Bình vẫn ngồi trơ trơ trên ghế. Đôi mắt mở to, cô lì lợm lặp lại yêu sách của mình:

– Tôi muốn gặp giám đốc.

– Cô muốn gặp giám đốc làm gì chứ? - Người đại diện như bị chạm tự ái, anh ta bực dọc - Ở đây, tôi là người có đầy đủ thẩm quyền nhận hay không nhận cô vào làm việc.

– phải, anh là người có đầy đủ thẩm quyền, nhưng anh lại không có đủ trình độ để đánh giá tôi.

Bất chấp những đôi mắt tò mò nhìn mình như quái vật, Ân Bình thong thả buông từng tiếng:

– Anh phải cho tôi gặp giám đốc và tôi sẽ cam tâm ra về nếu ông ta cũng như anh, cho rằng tôi chưa đủ tiêu chuẩn.

– Cô tự tin đến vậy sao? - Người đại diện bỗng nở nụ cười mai mỉa.

Ân Bình gật đầu:

– Đúng vậy.

- Vậy thì... - Người đại diện bỗng đưa tay quẹt mũi - Giám đốc Hoàng Phan An đây, cô có gì để khẳng định mình?
- Là anh? - Đôi mắt Ân Bình mở lớn, vẻ không tin.
- Phải - Anh từ tốn móc túi lấy ra một tờ danh thiếp mạ chữ vàng - Cô cứ xem đi.
- Hoàng PHAN An - Giám đốc phòng nhân sự - Ân Bình lẩm nhẩm đọc rồi vụt đứng dậy bỏ đi nhanh.

Phan An gọi đuổi theo:

- Sao lại mất lòng tin sớm vậy? Lúc này cô bảo muốn gặp giám đốc cơ mà.
- Được! - Ân Bình quay trở lại, ngồi vào ghế - Với tư cách một giám đốc, tôi tin lần này anh sẽ sáng suốt hơn.
- Có thể lắm - Phan An mở rộng tập hồ sơ rồi lấy làm lạ cho mình. Rõ ràng anh đã không chấm cô từ phút đầu, sao lại muốn đùa dai với cô như vậy? Ác quá chẳng? Nhưng ai biết cô ta quá tự tin, lại hóm hỉnh như vậy chứ? Cứ một hai đời gặp giám đốc cho bằng được. Ý vào sắc đẹp? Chắc cô ấy nghĩ giám đốc nào cũng giống nhau, chọn thư ký là chọn bình hoa trang điểm phòng làm việc. Ân Bình, cô đã hớ to nếu cũng nghĩ Phan An này giống như bọn họ.
- Sao anh không bắt đầu đi? - Ân Bình khẽ nhắc.

Phan An háng giọng giấu nụ cười.

- Hẳn cô có đọc mẫu đơn tìm người đăng trên báo?
- Dĩ nhiên rồi, nếu không làm sao tôi biết công ty cần người mà nộp đơn chứ? - Thái độ cô không đổi dù đã biết anh là giám đốc.
- Vậy, cô biết tiêu chuẩn tuyển chọn của công ty là phải có văn bằng đại học không?

Ân Bình thở ngay như chú nai con:

- Biết.
 - Thế...
 - Thế tại sao tôi lại giám đem bằng trung cấp đi xin việc chứ gì? - Ân Bình chột tiếp lời.
- Phan An hơi ngớ người rồi cũng gật đầu:
- phải. Sao mà cô gan vậy?
 - Không phải là gan hay là liều, mà vì tôi tự tin ở bản thân tôi. Tuy không đủ văn bằng nhưng tôi biết mình có khiếu giao dịch kinh doanh lắm. Thật mà, không tin, anh có thể tiếp nhận tôi vào làm thử một tháng. Tôi hứa không lãnh lương nếu không làm được việc.
 - Vậy sao? - Phan An thích thú nhìn gương mặt cô gái sôi nổi trong lúc nói. Đôi mắt rực lửa, sáng long lanh như muốn thuyết phục người đối diện. Trong một thoáng chùng lòng, anh chỉ muốn gật đầu.
- Nhưng không, Phan An bỗng giật mình, dừng đại lộ vào mỹ nhân kế của cô ta. Anh nghe giọng mình vang lên xa vắng:
- Rất tiếc thưa cô Ân Bình, công ty chúng tôi xưa nay không quen phá lệ.
 - Nhưng thử một lần đi - Đôi mắt Ân Bình van vãn - Biết đâu tôi được việc thì sao?
 - Không thử được - Phan An chậm rãi lắc đầu - Trước cũng vậy, sau cũng vậy, công ty chúng tôi có kỷ cương, luật lệ. Nếu tha thiết muốn vào làm trong công ty của chúng tôi, phiền cô học cho xong chương trình đại học.
 - A! Thì ra... - Ân Bình chột hiểu, cô đứng bật khỏi ghế, mắt mở tròn uất ức - Anh lừa tôi, ngay từ đầu anh đã có ý không nhận tôi vào làm.
 - Đúng vậy - Ngã người ra sau ghế, Phan An nói với vẻ bề trên - Lần

đầu tiên từ lúc vào đây tôi thấy cô thông minh .

– Nhưng anh làm như vậy để làm gì chứ? - Ân Bình giận dữ - Anh có thể từ chối ngay từ đầu mà.

– Tôi chỉ muốn dạy cô một bài học thôi cô Ân Bình à. Đừng quá tự tin vào nhan sắc của mình như vậy. Cô chưa đủ đẹp để bất cứ ai nhìn thấy cũng phải hồn xiêu phách tán đâu.

– Ngưng lời, châm một điếu thuốc, Phan An phẩy tay - Cô có thể ra về và yên lòng chờ giấy gọi.

Như thích thú anh bật cười:

– Còn một chân tạp dịch, nếu cô muốn, tôi có thể ưu tiên.

– Đồ khốn nạn, xỏ lá, lưu manh!

Không nén được, Ân Bình chụp nhanh tập hồ sơ trên bàn xé vụn, ném vào mặt Phan An rồi bỏ đi nhanh. Phía sau, tiếng cười của Phan An và đám nhân viên cứ rộ lên từng chập đuổi theo cô .

– Ái ui!

Trong cơn nóng giận tối tăm mặt mũi, Ân Bình chột đùng mạnh vào một người đang đi tới. Xấp tài liệu rời khỏi tay văng tung tóe, Ân Bình thấy mình bị té nằm dài dưới đất. Một ông lão tóc bạc phơ nhưng thân thể còn tráng kiện, đang đứng cạnh bên đưa tay đỡ cô ngồi dậy:

– Cháu làm gì mà gấp vậy, đụng vào người ông đau điếng.

Mình đã đụng một ông già? Ân Bình thấy khó tin. Phi lý làm sao khi cô té lăn còn ông thì đứng yên, vững như bàn thạch.

– Tại ta thấy cháu xệt ra như tên nên đã phòng bị trước - Như hiểu được thắc mắc của cô, ông ôn tồn giải thích - Ta tránh được nhưng cháu lại bị mất đà. Sao? Đưa ta xem có trầy trụa chút nào không?

Rõ ràng đầu gối nhói đau vì rướm máu nhưng Ân Bình vẫn lì lợm lắc đầu. Cánh cửa đã đóng lại rồi, chẳng biết gã giám đốc chết tiệt kia có

thấy cô bị té lăn cù không nữa. Nếu thấy, chắc hẳn được dịp cười thỏa thích. Cơn giận bùng lên, Ân Bình mắng thành lời:

- Làm ăn cái kiểu gì, giám đốc mà ngốc như bò vậy .
- Cháu chửi ta à? - Đang xoa bóp tay cho Ân Bình, nghe cô mắng đồng một câu, ông sững sờ tròn đôi mắt. Ân Bình vội lắc đầu:
- Dạ không, cháu mắng cái công ty Vạn Thành cà chớn kia kìa.
- Công ty ấy mất uy tín với cháu à? - Ông hỏi với vẻ quan tâm đặc biệt - Hay là ai đã làm méch lòng cháu đây?
- Còn ai nữa, cái tên giám đốc phòng nhân sự ấy, nhìn người theo bằng cấp, khinh khi người khác. Thiệt uổng công cháu tưởng Vạn Thành công ty là "Thánh địa thương trường" ráng lặn lội, mặt dạn mày dày xin vào làm cho được.
- "Thánh địa thương trường" - Ông bỗng giật mình hỏi nhanh - Sao mà cháu biết được bốn từ này?
- Dạ cháu... - Ân Bình nhú mày suy nghĩ rồi nhẹ lắc đầu - Cháu... hình như có ai đó đã nói với cháu.
- Ai?

Lay mạnh vai Ân Bình, ông hỏi nhanh. Ân Bình nhẹ nhún vai:

- Cháu quên mất rồi. Mà sao ông lại có vẻ quan trọng bốn từ này vậy?
- Quan trọng lắm - Ông như tự nói một mình rồi nhìn Ân Bình chăm chú - Cháu có thể nhớ được ai đã nói với cháu bốn từ ấy không?
- Để cháu thử xem - Ân Bình cười rồi gõ nhẹ xuống trán mình - Thường khi cháu nhớ dai lắm, sao tự nhiên lại quên.
- Vậy... khi nào nhớ, cháu điện cho ông nhé - Cho tay vào túi định lấy số điện thoại, nhưng nghĩ sao ông lại nói - Thôi, cháu cứ cho ông số nhà chắc ăn hơn. Biết đâu cháu ham chơi, quăng mất số điện

thoại rồi không điện cho ông.

– Cũng được - Ân Bình xé đại miếng giấy trong mớ tài liệu của ông, hý hoáy viết địa chỉ - Nhưng nhà cháu khó tìm lắm. Tít trong com hẻm ngoằn ngoèo, chỉ sợ ông không tìm được.

– Tìm được mà - Ông nói nhanh như sợ cô đổi ý - Vì người ấy, góc biển chân trời nào ông cũng tìm ra.

– Vậy tạm biệt ông nghe!

Đưa tay vẫy vẫy, Ân Bình leo lên chiếc mini đồ phóng vụt đi, suýt tí thì đâm vào một chiếc mô tô đang ngược chiều đi tới. May mà ông ta thắng kịp. Lè lưởi rút vai như chưa biết sợ, cô quay lại cười cùng ông rồi phóng vụt đi nhanh.

Đúng là một cô bé hồ đồ, nông nổi. Hèn gì mà Phan An không tuyển. Ông nhận xét khi nhớ lại hành động của Ân Bình. Cả xấp tài liệu của người ta vậy mà xé tỉnh bơ để ghi địa chỉ. Hồng biết cô bé có xé trúng hợp đồng... Nhưng... vì bốn chữ "Thánh địa thương trường" ấy, ông có thể xé một lúc mười cái hợp đồng quan trọng.

Nhìn xuống địa chỉ của Ân Bình, đột nhiên ông giật thót người, trán lấm tấm mồ hôi.

Thắng chiếc Nissan 2.6 mới tinh, bóng lộn của mình trước con hẻm nhỏ, Phan An hớn hờ bước xuống xe.

Chắc cô ả tên Ân Bình sẽ mừng đến phát rồ lên nếu biết được tin gì đang nằm trong túi áo anh đây. Quệt mũi, Phan An mỉm cười hình dung đến gương mặt nở ra hơn hớn của cô.

Thật tâm, lúc kiên quyết đuổi cô khỏi công ty rồi anh cũng nghe day dứt lắm. Dường như lần đầu tiên trong đời anh nặng lời với một cô gái.

Thế nào cô ấy cũng cho anh là tay phách lối, ỷ mình làm giám đốc rồi

muốn nói sao cũng được. Tệ hại nhất là cô ấy sẽ nghĩ anh phân chia đẳng cấp, rẻ khinh người nghèo khổ.

Nên... anh đã chẳng phản đối khi nghe ông nội bảo muốn mượn cô vào làm việc cho công ty. Không phải là thư ký của anh, vì anh đã chọn được cho mình một thư ký tuyệt vời. Đẹp người, đẹp nét, văn bằng đầy đủ.

Ân Bình cũng sẽ là thư ký. Thư ký cho ba. Chắc lười, anh thấy tội nghiệp cho ba quá. Rồi đây, ông sẽ phải chịu đựng một cô thư ký hồ đồ, nông nổi như lời ông nội nói.

Oái!

Mãi suy nghĩ, Phan An không hay mình vừa lọt chân vào một ổ gà to tướng. Cho đến khi bị bùn văng tung tóe, anh mới giật mình nhảy cẫng lên trước tiếng cười rộ lên của đám con nít chơi chơi. Chúng theo dõi anh từ khi anh đặt chân vào đầu con hẻm. Có lẽ chúng ngạc nhiên vì thấy anh ăn mặc sang trọng quá.

– Quái quỷ! - Làu bàu trong miệng, Phan An rút chiếc khăn mù soa mới toanh của mình ra lau vết sinh lấm đầy trên đôi giày bóng loáng. Khỉ gió nào khiến anh hôm nay khoác vào người bộ veston trắng toát.

Một cua quẹo, một cua quẹo rồi một cua quẹo. Trán Phan An lấm tăm mồ hôi. Bàn chân trong đôi giày sừng phồng đau điếng, anh bước đi khập khiễng trên con đường nhỏ lổm chổm đầy ổ gà và mương rạch bốc mùi tanh tưởi.

– Mẹ kiếp. - Chạm khăn lên trán rồi anh mới nhớ ra chiếc khăn ấy lấm đầy bùn. Cáu kỉnh quăng nó sang vệ đường, anh dừng lại hào hển thở. Tự nhiên anh nghe ghét Ân Bình, như thể cô là thủ phạm đã khiến anh phải chịu bao vất vả nhọc nhằn.

– Tìm ai vậy cậu? - Một thiếu phụ sồn sồn cỡ ba mươi lăm tuổi, tay nách một đứa bé còm nhom bước ra hỏi. Phan An mừng như bắt được vàng.

– Dạ tôi tìm nhà cô Ân Bình. Địa chỉ của cô ấy...

– Thôi khỏi đi cậu. - Chị khoát tay ra hiệu bảo anh đừng lấy địa chỉ rồi đưa tay chỉ: - Nhà cô Ân Bình nằm cuối con hẻm, cạnh bờ hồ đó.

Cảm ơn xong Phan An bước vội đi, thở phào như thoát nạn. Cuối cùng, anh cũng hoàn thành sứ mệnh được giao. Trời ơi! Phan An như suýt té ngã ra sau khi nhìn thấy cái mà người đàn bà lúc nãy gọi là hồ. Một cái hố chứa rác thì đúng hơn. Dường như mọi thứ phế liệu của thế gian này đều được tống xuống đáy từ chai lọ đến phân, xác súc vật. Tất cả nổi lều bều, bốc lên một mùi kinh dị.

Đưa tay bịt mũi, Phan An cố tránh cho đôi chân mình đừng giẫm lên các bao thức ăn dư quăng bừa bãi, mắt nhìn vào gian nhà nhỏ thẳm hỏi mình có đến lộn địa chỉ không?

Anh không thể tin một cô gái mặt mày sáng sủa, ăn vận lịch sự như Ân Bình lại ở cuối con hẻm lầy lội, trong một cái hộp bốn mét vuông ọp ẹp được tạm dựng bằng lá dừa này.

Bởi sa cơ chiến trường thọ tiến, nên Võ Đông Sơ đành chai tay vĩnh viễn Bạch Thu... Hà...

Đang ngẩn người suy nghĩ, Phan An bỗng giật mình vì một giọng con gái cất lên lạnh lạnh. Không chủ ý mà gương mặt anh nhăn lại, bởi... anh đã nhận ra chủ nhân của giọng hát nghe đinh tai nhức óc ấy rồi. Là Ân Bình, cô ả đang nằm vắt vẻo trên chiếc võng dù giữa những đồ đạc bừa bãi vứt lung tung. Mặc áo lá ngắn tay và chiếc quần cộc đã xỉn màu, cô coi trời đất bằng vung, ngửa cổ lên trời gào lớn khúc biệt ly tình nước nở của Võ Đông Sơ tống biệt Bạch Thu Hà:

Bạn tình ơi, đừng mòn mõi đợi chờ. Hãy gọi tên em trong những chiều sương lạnh. Khi cánh nhận bay về...

Trời ơi trời... Phan An đưa tay bứt tóc khi nhìn thấy bên hiên nhà một thau chén dờ nằm chổng trơ, khô khốc. Chắc ông mình già cả lẫn lộn đến nơi rồi. Hết chuyện rồi sao mượn một cô gái bầy nhầy, bê bối như vậy về làm thư ký? Ông muốn công ty sạt nghiệp sao? Lần đầu anh nghi ngờ khả năng nhận xét của ông, con cộp giũa nền trời thương nghiệp.

Bị ông mắng cũng đành thôi. - Phan An rút vai lẳng lẳng quay về, anh không thể mời một cô gái như thế về công ty được. Nhưng vừa bước được mấy bước thì...

Oạch!

Phan An thấy mình nằm dài dưới đất, thẳng đơ như một cây thước đo đường. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy đến cho mình, anh đã nghe giọng Ân Bình la oai oái:

- Ối! Ai vậy?

Nhận ra Phan An, đôi mắt cô mở lớn tròn xoe lạ lẫm. Rồi như không nhin nổi cô phá lên cười lớn, đến nỗi mọi người chung quanh nghe tiếng phải chạy đến xem rồi họ cũng phá ra cười. Tiếng cười và lời kể cứ lan xa, rộng dần một khu hẻm nhỏ.

Chống tay ngồi dậy, Phan An nghe hai cùi tay đau điếng. Bộ đồ trắng lấm lem, ống quần rách toạc một đường dài. Quê quá là quê, anh đâm quạu:

- Cười cái gì, vô duyên quá.

Tiếng cười chợt ngưng rồi lại rộ lên lớn hơn:

- Trời ơi sao mà không cười được. Anh bắt ếch có vui không? Được mấy con vậy hả?

Bây giờ Phan An mới nhận ra thủ phạm làm cho mình té là cái vỏ chuối già. Mười mười là do cô ả ăn rồi tiện tay ném đại ra đường đây mà. Đôi mắt anh gườm gườm nhìn Ân Bình thù hận.

– Cô Ân Bình à, chú đây là người quen của cô hả? - Người đàn bà ẵm con lúc nãy đột nhiên xuất hiện không đúng lúc. Chị ta tài lanh nói: - Lúc nãy, tôi thấy cậu ta vất vả lắm mới tìm ra nhà cô đó.

– Vậy hả? - Như quên băng mình đang mặc chiếc quần ngắn ngắn, Ân Bình bước hẳn ra ngoài, hát hàm hỏi Phan An: - Anh tìm tôi hả? Có chuyện gì không? - À... hay là... - Đôi mắt cô lấp lánh: - Suy nghĩ lại rồi có phải không? Tôi đã nói rồi mà, trước sau gì anh cũng mượn tôi thôi.

Không muốn mình trở thành trung tâm chú ý của mọi người, Phan An cố nén đau, đứng dậy, cười gượng:

– Tôi có chuyện muốn bàn với cô, chúng ta vào nhà đi.

– Được thôi. - Gật đầu tỉnh bơ, Ân Bình đưa tay chào đám người hiếu kỳ đứng quanh mình: - Về đi, mai tôi kể cho nghe.

Bước vào nhà, Phan An mới cảm nhận hết cái bày bày, bê bối của cô. Như một rạp hát, áo quần cô giăng đầy khắp các lối đi. Cẩn thận lắm anh mới không bị chui qua quần áo của cô.

– Ngồi đi. - Dùng chân đá chiếc ghế nhựa lùn tùn, dính đầy bùn, Ân Bình nói với anh như một kẻ bề trên: - Rồi tôi lấy nước cho anh uống.

– Khởi đi. - Phan An ghê sợ khi thấy cô ta lượm cái ly dưới gầm bàn lên rót nước mời mình.

– Anh muốn mời tôi à?

Ngồi xuống chiếc võng đong đưa, Ân Bình như không để ý thấy Phan An đỏ mặt quay đi. Là con trai, anh còn chưa dám mặc quần ngắn tiếp bạn. Vậy mà... cô ả cứ ngang nhiên khoe cặp đùi ra trước mắt

anh.

– Anh sao vậy? – Nhét chiếc áo dơ vừa lôi ra vào kẹt vách, Ân Bình chơm chớp mắt: – Có chuyện gì không?

– Không. Không có chuyện gì đâu. Đây là giấy hẹn của công ty. Bảy giờ sáng thứ hai đến công ty nhận việc. Tôi về...

Như không còn đủ can đảm chịu đựng thêm. Phan An hối hả móc túi lấy tờ giấy hẹn đặt xuống bàn rồi tất tả bước đi như chạy. Anh sẽ bị nôn mất nếu còn ở lại chốn này.

– Vậy thì cảm ơn nghe! – Ân Bình không tiễn khách, cô thả người nằm vật xuống võng, cất tiếng hát vang vang:

Bởi sa cơ chiến trường thọ tiễn...

Giẫm ào ào qua các ổ gà, Phan An tự hỏi: – Chuyện gì xảy ra với anh đây? Nghĩ đến ngày ngày phải đối mặt với Ân Bình ở công ty, tự nhiên anh nghe sống lưng mình ớn lạnh.

o O o O o

Là buổi đầu tiên đến công ty, nên sáng nay Ân Bình bắt mình dậy sớm. Chọn một bộ đồ keng nhất, ngon lành nhất, cô hớn hờ đạp xe đạp đi làm.

Con đường dài hơn mười kilomet nhưng Ân Bình không thấy ngán. Cô quen phải đạp xe như vậy mấy năm rồi. Ngày trước con đường từ ký túc xá đến trường cũng xa như vậy.

Ngang nhiên dẫn chiếc mini đồ của mình dựng kế chiếc Nissan mới toanh của ngài giám đốc. Ân Bình đưa tay sửa lại mái tóc rối bồng rồi khúc khích cười, nhớ lại chuyện hôm qua. Nhưng giám đốc à! Anh có thể yên tâm, Ân Bình không nhiều chuyện thóc mách cho đám nhân viên thuộc cấp nghe đâu.

Công ty trống trơn, đưa mắt ngó đồng hồ Ân Bình mới biết mình đến

sớm hơn nửa tiếng. Không sao! Khoảng thời gian đó đủ để cô chuẩn bị tinh thần. Hắt chiếc bóp trên vai Ân Bình nhún nhảy đi về phòng giám đốc.

Cửa phòng không khóa, ai mà làm việc vô ý vậy? Ân Bình thấy ngạc nhiên rồi chợt hiểu. Chắc Phan An chờ cửa để cô vào, kịp có thời gian xem xét chỗ làm việc của mình.

Hài lòng, Ân Bình bước về phía chiếc bàn nhỏ kê sát góc tường. Cô biết chắc đó là bàn làm việc của cô, bởi hai chữ thư ký được kẻ rất đẹp màu trắng trên nền bảng mi ca xanh nước biển.

Chà! Đứng ngây người ra ngắm, Ân Bình không khỏi khen giám đốc của mình chu đáo. Mặt bàn chẳng những được trải khăn nhung, lót kiếng mà còn có cả bình hoa nữa. Những cành cúc màu vàng nhạt tươi xinh như vừa được cắt khỏi cành trông thật dịu dàng, nhã nhặn. Ngồi vào ghế, đôi mắt Ân Bình lướt nhẹ lên xấp sơ mi mới cứng đặt sát góc bàn. Đúng là làm việc với giám đốc ngon thiệt. Xoay nhẹ người trên chiếc ghế quay, ngón tay gõ nhịp, Ân Bình khe khẽ hát. Tuyệt làm sao, công việc đầu đời của cô bé Ân Bình.

- Xin lỗi, chị đây là... - Một giọng nhỏ thanh thanh, hay như tiếng chim khẽ vang, cắt ngang dòng suy tưởng của Ân Bình.

Ngẩng đầu lên, cô như không tin vào mắt của mình. Trời! Người ở đâu mà đẹp như tiên thế này không biết?

- Dạ, xin cho hỏi, chị đây là... - Nàng tiên trước mặt Ân Bình chớp mắt.

Chắc là khách đến ký hợp đồng! Đưa tay vuốt mặt, Ân Bình ngồi thẳng người lên, môi nở nụ cười duyên dáng:

- À, tôi là thư ký riêng của giám đốc, có việc gì cô cứ....

- Chị là thư ký? - Đôi mắt cô gái mở to lạ lẫm.

Ân Bình gật mạnh đầu:

– Phải rồi. Mà cô sao vậy?

– Không sao cả. - Kín đáo rút khăn lau mồ hôi trán, cô gái như trấn an mình: - Tôi chỉ lấy làm ngạc nhiên thôi.

– Ngạc nhiên! - Nghiêng nghiêng đầu, Ân Bình tỏ vẻ không hài lòng - Sao lại ngạc nhiên? Trông tướng tôi không xứng đáng là thư ký của giám đốc sao?

– Không phải! - Cô gái như muốn khóc: - Chỉ tại... chiếc ghế này... từ hôm qua đã là của tôi rồi.

– Của cô? - Ân Bình hỏi lớn rồi tự trả lời - Không thể nào, ngày hôm qua đích thân Phan An đã đến nhà mời tôi mà.

– Phan An là ai vậy? - Cô gái ngờ ngẩn hỏi.

Ân Bình bỗng nghi ngờ:

– Ngay cả tên giám đốc cô cũng chưa biết, sao gọi là thư ký được?

– Em không nói láo đâu. - Cô gái bỗng mở túi lấy ra tờ quyết định - Không tin chị cứ xem đi. Đây là hợp đồng nhận việc của em.

Bán tín, bán nghi, Ân Bình cầm lấy bản hợp đồng. Mắt cô nổ tung lên khi nhìn thấy chữ ký của Phan An. Quả hẳn dám để người cô mà. Đã nhận thư ký rồi còn đến nhà mời cô làm gì chứ?

– Chị tin lời tôi rồi chứ? - Cô gái hơi rụt rè, tay nhẹ lấy lại bản hợp đồng như sợ Ân Bình sẽ xé nó đi trong cơn giận dữ.

– Tin! - Ân Bình nói trong hai hàm răng rít chặt.

– Vậy... - Cô gái nhoẻn nụ cười thân mật - Chị trả chỗ cho tôi chứ? - Thấy Ân Bình vẫn ngồi yên, cô nóng lòng - Nhanh đi chị, giám đốc sắp đến rồi. Anh ấy sẽ la em mất.

– La... la con khỉ! - Tự nhiên Ân Bình nạt lớn - Công ty gì làm ăn như người ta ị vậy. Khốn nạn, vô liêm sỉ.

- Chị... - Cô gái lùi về sau sợ hãi. Thật không hiểu ở đâu lại lòi ra một cô gái ăn nói tục tằn, dữ dằn như vậy.

- Ngân Đài à, hôm nay tôi có khách, phiền cô... - Đẩy cửa bước vào, Phan An nói một hơi dài. Chợt nhìn thấy Ân Bình, anh gạt đầu không biểu lộ chút ngạc nhiên nào: - À, Ân Bình, cô đến rồi hả? Sao không ngồi ở phòng khách đợi tôi mà chui tọt vào đây vậy?

- Không chui tọt vào đây thì làm sao phát hiện được bộ mặt sở khanh đạo đức giả của anh chứ? - Quay về cho chiếc ghế đối diện với Phan An, đôi mắt Ân Bình rực lửa.

Sở khanh, đạo đức giả? Ngân Đài thấy hoang mang đưa mắt ngó Phan An. Không lẽ ngài giám đốc trang nghiêm đạo mạo của cô lại đi gạt tình cô gái đó? Hèn gì cô ta không giận như vậy.

- Này, cô ăn nói cho đàng hoàng một chút. Ai làm gì mà cô mắng người ta sở khanh chứ?

Đang miên man nghĩ, Ngân Đài bỗng giật mình bởi tiếng đập bàn quá lớn. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy hai mắt Phan An long lên sòng sọc, mặt đỏ bừng vì giận.

Mình lại lỡ lời rồi, Ân Bình biết mình dùng từ không chính xác. Nhưng ai biểu... Hất mặt lên, cô lý sự cùn:

- Hứa hẹn rồi quên, không phải gọi sở khanh sao?

- Nhưng tôi hứa hẹn gì cùng cô chứ? - Đưa mắt ngó Ngân Đài một cái, Phan An dịu giọng đi một chút. Dù sao cũng nên giữ phong độ trước mặt giai nhân.

- Thì anh hứa cho tôi vào làm thư ký rồi quên đó. - Ân Bình cũng dịu giọng đi một chút.

- Tôi quên bao giờ chứ?

- Thì đó. - Ân Bình uất ức như đứa bé bị tước mất món đồ chơi -

Anh đã hứa nhận tôi vào làm thư ký, sao còn chọn cô ta nữa?

- À! - Lấy lại phong độ, Phan An cười thoải mái: - Hiểu lầm rồi. Ân

Bình à, tôi không quên lời hứa thu nhận cô vào làm thư ký.

- Thế còn cô ta? - Ân Bình hất mặt ngó Ngân Đài mặt đang tái mét vì lo sợ.

Phan An cũng đưa mắt ngó Ngân Đài, nhưng là một tia nhìn trêu mến:

- Cô ta vẫn là thư ký của tôi.

- Còn tôi?

- Cô sẽ là thư ký cho ba tôi. Giám đốc phòng đầu tư và phát triển. -

Phan An không bối rối - Để tôi gọi trợ lý đưa cô sang gặp ba tôi. Tài...

- Thôi đủ rồi nghe. - Ân Bình đột nhiên nạt lớn cắt ngang giọng Phan An - Tôi thật không ngờ anh giỏi lật lọng, ngược ngang như vậy. Trơ trái, vô liêm sỉ làm sao.

- Cô cũng đủ rồi nghe. - Phan An cũng nạt to: - Tư cách gì mà cô mắng tôi như vậy? Cảnh cáo cô lần thứ nhất, nếu cô còn tái phạm thì...

- Thì sao chứ? - Ân Bình đanh đá. Mái tóc rối bồng như càng rối thêm.

- Thì tôi sẽ mời bảo vệ tổng cổ cô ra khỏi công ty.

- Anh dám không?

Ân Bình đứng bật khỏi ghế.

- Sao không dám? - Phan An kiên quyết. Anh nhấn chiếc nút đỏ bên tường. Ngay lập tức hai nhân viên bảo vệ hiện ra. Anh hất hàm bảo họ - Phiên anh đưa cô này rời khỏi công ty.

- Mời cô.

Hai viên bảo vệ bước lại gần chìa tay nhã nhặn.

Đôi mắt hận thù ngó trừng trừng. Ân Bình đột nhiên cười lớn:

– Hèn mặt! Tôi thật không ngờ anh hẹp bụng tiểu nhân như vậy. Anh sợ tôi nhắc lại chuyện xấu của anh hôm qua chứ gì?

Bị nhắc lại chuyện xấu hổ, Phan An đỏ mặt. Anh khoát tay ra hiệu bảo hai nhân viên mau đưa Ân Bình ra khỏi cửa. Buộc lòng, họ phải bước lại gần nắm lấy tay Ân Bình, lôi cô đi xềnh xệch. Ân Bình vùng vẫy, hét to:

– Rồi anh sẽ phải hối hận thôi. Tôi sẽ kể chuyện này cho tất cả khách hàng của anh nghe. Để họ hiểu rõ hơn bộ mặt giả nhân giả nghĩa của người họ đang đối tác làm ăn.

Ai chứ cô ả dám lắm. Phan An nghe chột dạ. Dù chuyện chẳng có gì ghê gớm, nhưng anh lại không muốn mình trở thành giai thoại tiêu lâm trong miệng khách hàng. Đường đường một giám đốc đầy uy tín lại đo đất nằm dài, quần lại tét.... Chao ôi, ông sẽ cười đến chết cho coi.

Nhắc đến nội, Phan An lại giật mình. Thôi chết. Ông đã dặn anh năm lần bảy lượt. Phải tìm đủ mọi cách thuyết phục cô ả chịu vào làm ở công ty. Vậy mà... Không kịp suy nghĩ, anh đưa tay nhấn nút chuông:

– Đưa cô ta trở lại văn phòng.

Vậy là... Ngân Đài tiếp tục hoang mang. Cô ấy nói không sai. Hôm qua Phan An có làm một chuyện gì đó rất xấu xa và bị cô ta bắt gặp. Tự nhiên cô tò mò muốn biết chuyện xấu đó là chuyện gì ghê.

– Sao? - Cánh cửa bật mở và Ân Bình hiện ra với vẻ kiêu kỳ, đắc thắng - Biết sợ rồi à? Cũng còn khôn đó.

– Tôi nhìn cô thôi. - Nuốt nước bọt, Phan An tự trấn an mình - Nhưng cô cũng đừng vội tự cao.

– Tôi có tự cao bao giờ chứ? - Nhún vai, Ân Bình nhõn nhõn bước lại

bàn thư ký, nhìn qua Ngân Đài một cái, cô nói như thương hại - Vậy là cô phải dọn đi chỗ khác rồi. Tôi thật là áy náy, nhưng biết làm sao, đời là vậy.

- Ngân Đài sẽ không phải dọn đi đâu. - Phan An nói nhanh khi nhìn thấy giọt lệ trào ra trên khóe mắt Ngân Đài.

Ân Bình quay phát lại:

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Định đùa với tôi à?

- Không có. - Phan An xòe cả hai bàn tay trấn an cô - Nghe tôi nói. Giữ đúng lời hứa tôi không đuổi cô khỏi công ty mà giữ cô ở lại. - Rồi anh cất giọng dỗ dành - Tôi sẽ đích thân dẫn cô sang phòng đầu tư phát triển gặp ba tôi. Làm thư ký ở đây hay ở bên cũng như nhau, đâu có gì khác biệt.

Đúng là không có gì khác biệt. Nhưng... Ân Bình vẫn cảm thấy chẳng bằng lòng. Như có một cái gì uất ức đè nện trái tim, khiến cô bức bối trong lòng.

- Sao?

Phan An và cả Ngân Đài nữa. Cả hai dường như rất hồi hộp chờ nghe quyết định của Ân Bình.

- Nếu chẳng có gì khác biệt thì anh đưa cô ta sang phòng đầu tư phát triển đi, tôi thích làm ở đây hơn. - Ân Bình dằn dỗi.

Tại sao? Tại sao như vậy chứ? Phan An chợt thấy giận mình. Việc quái gì một giám đốc như anh, một công ty lừng lẫy như Vạn Thành lại phải chiều một cô ả không bằng cấp, không tài năng như vậy? Chắc ả tưởng không có ả rồi công ty này sẽ phá sản sao? Tự nhiên, anh nghe giọng mình đanh lại:

- Đúng là chẳng có khác biệt nào. Nhưng đó là quyết định của tôi. - Ngừng một chút, anh hắng giọng: - Là cấp dưới cô phải phục tùng.

– Nhưng anh xử ép tôi, làm sao tôi phục tùng được chứ? - Ân Bình kéo dài giọng ra như một đứa trẻ.

Phan An bước lại bàn làm việc:

– Tùy cô quyết định thôi. Một phục tùng, hai rời khỏi công ty. Rất giản đơn.

Mình bậy quá rồi. Ân Bình nghe lương tâm day dứt. Sao lại bướng bỉnh làm như mình là giám đốc nơi này không bằng. Nhưng... phục tùng hẳn... cô lại chẳng cam tâm. Về thì về vậy, không làm nơi này thì làm nơi khác. Bộ chết sao? Dằn dỗi, cô quay lưng bỏ đi một mạch, miệng lầm bầm mắng cái công ty chết tiệt đã khiến cô phải hai lần gánh lấy chuyện bực mình.

– Ái ui!.....

Như lần trước, lịch sử có sự lặp lại. Vừa bước xuống bậc tam cấp, Ân Bình lại thấy mình đâm xầm vào một người và bị té lăn long lóc. Và khi ngẩng đầu lên cô thấy cạnh bên mình, người đưa cánh tay và nụ cười thân thiện vẫn là ông già bữa nào.

– Sao vậy cháu? Bao giờ thì mới hết hồ đồ nông nổi chứ? - Giọng ông ấm và hiền để câu khiển trách bỗng trở thành lời lo lắng yêu thương.

– Có phải tại cháu đâu. - Chống tay ngồi dậy, Ân Bình phụng phịu - Lần nào cũng tại tên giám đốc khốn kiếp kia.

– Nó lại chọc giận cháu à? - Đôi mắt ông lấp lánh. Dường như ông rất thích nghe chuyện cô và gã giám đốc kia.

– Chọc mà nói làm gì - Ngồi bệt luôn xuống đất, hai tay chống cằm cô kể cho ông nghe câu chuyện xúi quẩy của mình.

Nghe xong, ông bỗng bật cười lớn, như thể trong đời chưa bao giờ được cười vui như vậy. Ân Bình ngơ ngác:

- Sao ông lại cười? Chuyện bực mình đến thế cơ mà.
- Ừ thì bực mình. - Ông vẫn cười - Rồi cháu tính sao?
- Còn tính gì nữa. - Ân Bình chu môi, hậm hực - Cháu đã quyết định rồi, không thêm làm cho công ty này nữa.
- Đừng đại dốt như vậy cháu. - Ông bỗng nghiêm nét mặt - Là con người không nên nản chí, càng không nên cố chấp, nhỏ mọn. Cháu có biết chỉ vì một chút tự ái trẻ con, cháu sẽ hủy đi toàn bộ tương lai sự nghiệp của mình không?
- Sao lại hủy đi tương lai và sự nghiệp chứ? - Ân Bình không hiểu. Ông trầm giọng:
 - Vì Vạn Thành là một công ty lớn. Lại là "Thánh địa thương trường" như cháu nói. Lẽ nào chỉ vì mới tiếp xúc với một người, cháu lại hồ đồ nhận xét cả công ty như vậy?
 - Nhưng... - Ân Bình bẽn lễn - Cháu biết phải làm sao? Thà chết chứ cháu không thể quay lại năn nỉ hấn đầu, con người phải có lòng tự trọng.
 - Cháu nói không sai, con người ta quý nhất là lòng tự trọng. Mình không trọng mình, thử hỏi ai người ta trọng mình đây.
 - Ông nói thật hay. - Ân Bình nhoẻn miệng cười - Cháu ước gì mình được ở cạnh ông để học hỏi.
 - Ông sẽ cho cháu cơ hội đó. Từ nay cháu sẽ được gặp ông mỗi ngày.
 - Ông nói vậy nghĩa là sao?
 - Nghĩa là ông đã nhận cháu vào làm thư ký cho ông rồi đó.
- Ân Bình mở tròn mắt:
 - Ông cũng là giám đốc của công ty hả? Ông phụ trách phòng nào vậy?

- Đi theo ông khắc biết.

Ông kéo tay Ân Bình bước đi:

- Nhưng nói trước phòng của ông buồn tẻ lắm, không vui như mấy phòng khác đâu.

- Dù ông là bảo vệ, cháu cũng muốn là thư ký của ông. - Ân Bình nói thật lòng.

- Vậy thì đi. - Giấu nụ cười, ông đưa Ân Bình vào một lối cầu thang nhỏ.

- Sao ông không đi thang máy? - Ân Bình ngạc nhiên - Công ty có thang máy cơ mà.

- Cháu sợ phải leo bộ với ông à? - Dừng chân ở mấy bậc thang đầu, ông nghiêm giọng - Nếu sợ, cháu có thể quay trở lại. Chỉ mới mấy bước đầu, cũng chưa muộn lắm đâu.

- Cháu nào sợ phải leo cầu thang, chỉ sợ cho ông thôi. - Ân Bình như bị phật lòng, cô giận dữ: - Chưa gì đã nghĩ oan cho cháu. Ghét ông ghê.

- Vậy thì... - Chồm chớp mắt, ông giấu vẻ xúc động vào lòng - Ông xin lỗi! Nhưng cháu đừng ngại, ông quen rồi.

- Nhưng dù sao ông cũng già rồi, đừng xem thường sức khỏe của mình. - Choàng tay qua dìu ông, đôi mắt cô nhìn ông rất lạ - Nhưng không sao, từ nay đã có cháu dìu, ông không phải sợ.

- Cái cô bé này. - Ông xỉ nhẹ xuống trán cô - Làm cho tôi tưởng mình liệt đến nơi rồi. Mà nói trước, tôi không đủ lương để mướn công cô dìu lên xuống cầu thang đâu.

- Cháu tình nguyện không công. - Ân Bình cười nhí nhảnh - Ô, đã đến rồi ư? - Cô kêu lên lạ lắm - Thì ra cầu thang này chỉ có mấy bậc thôi. Ông lừa cháu.

Như đứa bé, cô đấm mạnh tay vào ngực ông trước đôi mắt mở to lạ lẫm của hai nhân viên bảo vệ.

- Phòng làm việc của ông ở đây hả?Ồ - Như té nhào từ trên trời xuống đất, Ân Bình hốt hoảng nhìn ông - Ông... ông là tổng giám đốc của công ty Vạn Thành?

- Đúng vậy! - Ông thích thú nhìn đôi mắt cô mở lớn đầy vẻ ngạc nhiên. Nó sáng trong, bất ngờ nhưng không sợ hãi như bao nhiêu người khác - Cháu làm sao vậy?

- Cháu... - Xoắn xoắn hai bàn tay, Ân Bình như bị ngộp thở. Hồi lâu, cô nói từng tiếng một: - Thật bất ngờ và hạnh phúc cho cháu. Nhưng xin lỗi ông, cháu buộc phải từ chối lời mời của ông.

- Sao vậy? - Ông cảm thấy bất ngờ. Cái địa vị ấy bao nhiêu người mơ ước, vậy mà... - Cháu không thích làm việc với ông à?

- Không phải, cháu rất thích được làm việc với ông, nhưng... - Ân Bình bối rối - Cháu thấy mình không đủ trình độ làm thư ký cho tổng giám đốc một công ty lớn. Cháu sẽ làm hư việc và cháu sẽ không còn tự nhiên mỗi khi tiếp xúc với ông. - Ngưng một chút, cô nói thêm - Thà ông là bảo vệ hay chỉ là một nhân viên bình thường... Cháu... cháu xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian bận rộn của một tổng giám đốc. Cháu chào ông.

Quay lưng, Ân Bình bước đi đầy vẻ thất vọng. Đây là lần thứ ba cô quay lại với công ty rồi cũng là lần thứ ba, cô rời khỏi nó với tâm trạng bơ vơ hụt hẫng.

- Ân Bình. - Ông chợt gọi theo cô - Cháu đừng đi, hãy ở lại đây!

- Nhưng... - Quay đầu lại nhưng Ân Bình không bước về phía ông.

- Đừng khách sáo. Ông mong cháu cứ đối xử với ông tự nhiên như trước. Thật mà Ân Bình. - Ông trở giọng trầm ngâm như tâm sự - Là

tổng giám đốc, nhưng ông cũng là con người vậy. Hãy ở lại làm bạn với ta, cháu có biết không, giữa công ty đầy áp người này ta vẫn cô đơn. Cô đơn cho đến khi gặp cháu. Ân Bình, lúc này cháu đã hứa sẽ nâng bước ta đi, giờ lại muốn bỏ ta sao?

Nhìn ông thật đáng thương, tội nghiệp. Dạ Ân Bình bồng nao nao:

- Nhưng cháu không đủ trình độ, cháu sẽ làm hư việc của ông.
- Hư thì làm lại. - Ông tiếp tục tấn công khi thấy cô đã xiêu xiêu - Đời người chỉ sống vì công việc thì sống làm gì chứ?

Câu này rất quen, dường như một ai đã nói với mình rồi. Nhíu mày cố nhớ, nhưng Ân Bình không nhớ nổi.

- Ân Bình, cháu sao vậy? - Thấy cô đột nhiên cau mày, ông lo lắng hỏi. Ân Bình như vụt tỉnh cơn mơ:

- Không sao cả. - Cô nhoẻn miệng cười - Vì câu nói vừa rồi, cháu đồng ý ở lại làm việc cho ông.
- Cháu hứa rồi đấy nhé! - Mừng như bắt được vàng, ông chìa nhanh tay ra trước. Ân Bình bước lại gần, đặt bàn tay nhỏ mình vào lòng tay rộng của ông, nghe một tình cảm là lạ trào dâng. Lưu luyến, thân thương như hai người ruột thịt.

Cũng như lần đến gặp Phan An, hôm nay Ân Bình diện cho mình một bộ đồ thật keng. Nói là keng vì đó là chiếc quần Jean màu xanh nước biển cô mới chỉ vừa bận được vài lần. Còn áo, chao ôi là đẹp với hàng chùm bèo ruy băng phồng to trước ngực và đôi cánh tay loa. Mặc nó vào, Ân Bình thấy mình giống hết mấy nàng công chúa trong các tuồng cải lương đời xưa vậy.

Thêm một chiếc băng đô kim tuyến lấp lánh trên tóc nữa. Ân Bình nhún nhảy bước từng bậc cầu thang. Chắc ông Hưng sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy cô xinh đẹp như vậy. Mỉm cười, cô không hay các nhân

viên trong công ty đang nhìn mình quái dị. Họ chưa biết cô là thư ký của tổng giám đốc đâu.

Chưa kịp đẩy cửa bước vào, Ân Bình đã nghe đất sụp dưới chân mình, hụt hẫng. Hừ, cũng giống như Phan An, ông nói mà chẳng giữ đúng lời hứa chút nào. Chưa gì đã nuốt lời thuê một cô thư ký mới. Tức giận, Ân Bình quay ngoắt một trăm tám mươi độ, dùng dùng bước vội xuống cầu thang, mặt hầm hầm.

- Ân Bình, cháu đi đâu vậy? - Ông Hưng cũng ngược chiều đi tới. Sững người ra ngắm cô, ông tặc lưỡi - Chà, cháu của ông hôm nay đẹp thiệt, cứ y như là công chúa vậy.

Mát ruột vì lời khen tặng, nhưng Ân Bình vẫn không quên giận. Cô cho tay vào túi lấy ra chiếc chìa khóa nhỏ, dần dỗi đặt nó vào tay ông:

- Trả cho ông đó, cháu hỏng thềm đâu.

- Sao vậy? - Ông Hưng chưng hửng - Lại Phan An, hấn chọc tức cháu hả?

- Hổng phải. - Đôi môi nhỏ chu ra.

- Vậy chứ ai? - Ông ngờ ngác.

Ân Bình giậm mạnh chân:

- Thì ông chứ ai vô nữa. Chẳng giữ lời hứa chút nào.

- Ông thất hứa gì với cháu đâu? - Ông Hưng khổ sở.

Ân Bình đánh tòn ten chiếc bóp trên vai:

- Thì ông hứa cho cháu làm thư ký rồi lại mượn thêm một người khác nữa.

- Người nào đâu? - Ông Hưng chớp mắt lạ lùng.

Tức quá, Ân Bình nắm tay ông lôi tuột lên lầu:

- Vậy thì ông lên đây.

- Từ từ, coi chừng ông té. - Vắt vả lắm, ông mới bước kịp cô.

Ân Bình chỉ tay vào cánh cửa:

- Hồng phải cô ta đứng chiếm chỗ của cháu là gì.

- À, thì là chuyện này. - Ông chợt hiểu và bật cười.

Ân Bình nhăn mặt nhìn ông:

- Sao ông lại cười? Ông chọc quê cháu có phải không?

- Không! - Ông vẫn cười, đưa tay lên như vuốt giận cô - Ông chỉ cười cháu nông nổi. Lớn đầu rồi mà cứ như con nít lên ba vậy.

- Là sao? - Ân Bình không hiểu. - Cô ta không phải là thư ký của ông sao?

- Phải. - Ông gạt đầu - Nhưng là thư ký cũ, thư ký của ông mười mấy năm rồi.

- Vậy - Ân Bình bẽn lẽn - Vậy ra cháu mới là kẻ chiếm chỗ của cô ấy hay sao? Ôi, cháu không làm mấy cái chuyện ác nhân thất đức đó được đâu.

Có lòng nhân hậu lắm. Ông nhìn Ân Bình vẻ hài lòng rồi lắc đầu:

- Ân Bình à, cháu xài chi mấy từ nặng nề quá vậy? Có phải tại cháu đâu, tự ông chuyển cô ta đi đó mà.

- Sao ông lại chuyển cô ta đi chứ? Cô ta dở quá, hồng được việc ư?

- Không phải. - Ông nhẹ lắc đầu - Như Thủy là thư ký của ông mười tám năm rồi. Cô ta rất hiền, siêng năng và được việc.

- Thế sao ông....

- Chỉ mỗi tội là cô ta buồn bã và trầm lặng quá. Cứ như một chiếc bóng mờ lặng lẽ. Bao năm rồi làm việc bên nhau, ông chưa nghe cô ta tâm sự về mình bao giờ, cũng như chưa một lần cô hỏi ông về cuộc sống riêng tư. Ngày tám tiếng cô ta chỉ biết làm tròn nhiệm vụ của mình. Không giao tiếp, chẳng bạn bè, lúc nào mặt cũng dàu dàu

như mang một nỗi niềm thâm kín.

- Sao ông không hỏi? - Ân Bình hấp háp đôi mắt sáng. Chuyện cô thư ký Như Thủy sao kích thích trí tò mò của cô ghê. Ông Hưng thở ra một hơi dài.

- Ông đã hỏi không chỉ một lần, nhưng lần nào cũng nhận được tiếng không cụt ngẩn. Nói thiệt, ông cũng mến cô ta lắm, nhưng làm việc với một người như vậy, ông thấy mình già cả quá.

- Thế sao mãi đến tận bây giờ ông mới thay người? - Ân Bình lém lỉnh.

Ông Hưng nhẹ nắm lấy mũi cô lắc lắc:

- Vì ông không tìm ra người thích hợp. Ngoài Như Thủy, chỉ có cháu là hợp ý ông thôi.

- Vậy... - Thoáng đỏ mặt tự hào, Ân Bình nói lảng sang chuyện khác

- Nhưng chỉ vì thế mà ông cách chức cô ta, kể cũng oan và tội nghiệp quá.

- Ông mà hồ đồ như cháu vậy sao? Cách chức một nhân viên đầy năng lực và uy tín vô duyên cớ, ông đâu xứng đáng là tổng giám đốc cho mọi người nể phục và tôn kính.

- Thế ông...

- Ông đã quyết định cho cô ta phụ trách phòng hồ sơ lưu trữ -

Ngưng một chút ông nói thêm - Xem như phần thưởng ông tặng cho mười tám năm dài tận tụy của Như Thủy.

- Ôi! Ông thật là tốt bụng - Ân Bình reo lớn rồi chợt hỏi - Thế cháu cũng phải chờ đúng mười tám năm mới được ông thăng chức cho à?

- Có thể lắm - Ông cười vui rồi vụt nghiêm - Thôi cháu vào với Như Thủy, ông còn phải...

- Phải làm gì?

- Phải vào toilette, cô bé à. Cô muốn theo không?

- Ô, không đâu.

Ân Bình rùn vai, cười giòn rồi đẩy cửa bước vào. Nghe tiếng động, người ngồi sau bàn thư ký ngẩng đầu lên và lập tức Ân Bình thấy thân mình tê cứng trong nỗi sửng sốt bất ngờ. Trời ơi, cô thư ký tên Như Thủy của ông đẹp quá. Cứ như đức mẹ Maria đồng trinh vậy. Dù không còn trẻ, cô vẫn lung linh, vẫn tỏa ra quanh mình một sức hấp dẫn diệu kỳ. Ân Bình thật không biết dùng từ gì để diễn tả cho chính xác. Chỉ biết rằng ấn tượng ban đầu trong cô về sắc đẹp của Như Thủy là một cái gì đó thật thanh cao, thoát tục.

Cô có gương mặt trái xoan dài như thánh nữ. Đôi mắt buồn sau rèm mi cong và đôi mày thanh tú. Sống mũi dọc dừa, đôi môi trái tim mọng đỏ dù không thoa tí son nào, tạo một ấn tượng tốt lành cho người đối diện. Tim đập rộn ràng, là con gái mà Ân Bình nghe xao xuyến với mái tóc dài đen tuyền óng mượt của cô.

- Cháu là Ân Bình có phải không? - Thấy Ân Bình cứ đứng sững nhìn mình, Như Thủy cất giọng dịu dàng.

- Dạ! Cháu là Ân Bình. Còn cô là cô Như Thủy? - Bước lại bàn bằng những bước đi lơ lửng, Ân Bình tự hỏi, trên đời này sao lại có người đẹp đến mê hồn vậy.

- Chắc tổng giám đốc đã nói với cháu. - Không biểu lộ một cảm xúc nào, Như Thủy mở rộng tập hồ sơ - Đây là toàn bộ tài liệu làm thư ký của tôi trong mười tám năm qua. Cháu chú ý nghe, tôi bắt đầu bàn giao.

- Dạ. - Tuy gật đầu, nhưng Ân Bình chẳng nghe và chẳng hiểu được gì. Tâm trí lững lờ, cô mãi theo dõi bàn tay Như Thủy. Một bàn tay đẹp, búp măng, trắng mịn thon dài như được tạc bằng thạch cao lật

đều các trang giấy pelure mỏng.

– Vậy là xong nhé! - Như Thủy xếp các tập hồ sơ, đứng dậy - Tôi sang phòng hồ sơ lưu trữ. Có gì không hiểu, cháu cứ đến gặp tôi.

– Khoan đã. - Ân Bình chợt gọi - Nói đi là đi, bộ cô không lưu luyến với công việc mình đã làm suốt mười tám năm ư?

– Không!

– Cô vô tình đến thế sao? - Ân Bình bỗng thấy khó chịu - Sao trên đời lại có kẻ dửng dưng như vậy.

– Phải

– Quay lưng, Như Thủy chấm dứt cuộc đối thoại bằng những bước đi nhanh.

– Vậy... - Ân Bình lại gọi đuổi theo - Cô đã có chồng chưa?

Trời không có gió mà Ân Bình có cảm tưởng áo Như Thủy phát phới bay. Thật lâu, cô mới quay đầu lại, giọng khàn đi kỳ lạ

– Không!

– Cháu không tin

Ân Bình hét lớn đuổi theo bước chân như chạy của Như Thủy rồi thở phào một cái, ngồi xuống ghế. Chiếc ghế xoay nhẹ lắc lư tăng thêm cảm giác bồng bênh. Đưa mắt qua khung cửa sổ, nhìn những đám mây trắng lướt bồng bênh, không hiểu sao Ân Bình lại thấy nhớ về cha. Không biết giờ này ở vùng biển xa xôi đó, ba đang làm gì nhỉ? Chắc lại thả bộ lang thang trên bờ biển, tìm những con sò màu đỏ đem về cất. Ba sẽ kết nó thành chiếc thuyền buồm. Có một lần ông đã trả lời với cô như vậy. Thật mà! Thấy cô tròn mắt nhìn mình lạ lẫm, ông nói thêm - Chiếc du thuyền đó sẽ đưa cha con ta cập bến. Mà cập bến để làm gì? Ân Bình nghĩ mãi rồi tự cười mình. Chắc ba đã lây cho cô cái tật lảm cẩm rồi.

o O o O o

Vừa sửa song nếp nhăn mép khăn trải bàn, lại thấy bình hoa trên bàn chủ tọa có vấn đề, Phan An cau mặt hét to:

– Ngân Đài, ai cắm hoa trên bàn chủ tọa như vậy hả?

Đang kiểm tra lại xấp tài liệu bác cáo, Ngân Đài ngẩng đầu lên, mặt tái xanh, sợ hãi:

– Dạ em, có vấn đề gì không giám đốc?

– Là cô hả - Giọng Phan An thoáng dịu - Thật là sơ ý Ngân Đài à, cô không để ý thấy cành hồng trên bàn chủ tọa nhạt màu hơn các cành hồng khác sao?

– Dạ! - Chơm chớp mắt, nhìn kỹ Ngân Đài mới phát hiện ra cành hồng trên bàn chủ tọa nhạt màu hơn. Nhưng chỉ xê dịch chút ít một chín, một mười. Không để ý sẽ không biết được đâu. Vậy mà...

– Để em đổi.

Biết tính giám đốc, Ngân Đài lật đật bước lại bàn chủ tọa, bưng bình hoa lên. Phan An nhìn cô lạ lẫm:

– Ngân Đài, cô định làm gì đó?

– Dạ em đổi bình hoa.

– Không, không được. - Phan An lắc đầu - Cô không thể làm ẩu tả như vậy được. Mau ra chợ mua ngay cành hồng khác.

– Dạ! Em sẽ bảo tạp vụ đi ngay.

– Trời ơi! giờ này mà cô còn đi tìm tạp vụ thì bao giờ mới có hoa đây? Cô làm ơn chạy ra chợ giùm tôi. Giờ họp đến nơi rồi, ở đó mà đùn qua đùn lại.

– Dạ!

Như sợ hãi trước cơn nóng giận của Phan An, Ngân Đài lật đật xách chiếc bóp trên bàn chạy đi nhanh. Xấp tài liệu đặt đại trên bàn, mặc

cho gió lùa vào thổi văng tung tóe.

Thật là... Tặc lười, Phan An bước xuống, cúi nhặt những tờ tài liệu sắp lại cho cẩn thận. Vừa kiểm tra lại nội dung được đánh máy trên xấp tài liệu anh vừa bực bội tự hỏi:

– Sao chẳng thư ký nào làm vừa lòng anh vậy? Kể cả Ngân Đài, người mà anh ngỡ đã được tuyển chọn công phu.

Mười thư ký đến rồi đi với một nguyên nhân duy nhất: Không kỹ lưỡng, không chu đáo, và đặc biệt là không dịu dàng, tình cảm.

Trong cuộc đời Phan An ghét nhất những cô gái không nữ tính. Lúc nào cũng tự tin như nam giới, làm việc độc lập một mình chẳng cần biết kẻ trên người dưới.

Liệu Ngân Đài có bị sa thải như mấy cô thư ký trước đây không?

Phan An bấm cây viết, sửa lại một lỗi nhỏ trong tờ tài liệu. Lúc này khi cô làm bay xấp giấy, anh cũng có ý nghĩ này. Nhưng giờ suy nghĩ lại, anh thấy rằng không đúng. Bởi hơn ai hết, Phan An biết rõ, mình sẽ không tìm thấy một Ngân Đài thứ hai đâu.

Reng... reng... reng....

Chiếc phone tay trong túi bỗng reo làm cắt ngay luồng suy tưởng, Phan An nhăn mặt lấy ra nghe. Anh rất ghét bị quấy rầy như vậy.

– Alô! Phan An nghe máy.... À, mày đợi đó hả?... Ồ! Không được tự quyết định đâu. Đợi tao xuống.

Lại là chuyện chọn nhà hàng đãi khách. Phan An cất chiếc phone vào túi, tặc lười đứng lên, mắt ngó bao quát một lần nữa khung cảnh hội trường. Tươi tắn cả, chỉ còn thiếu mỗi một bông hoa trên bàn chủ tọa. Chắc Ngân Đài chu toàn được. Rút cảnh hồng nhạt màu ra khỏi bình hoa, Phan An đi vội xuống văn phòng. Anh không an lòng để đám nhân viên tự chọn nhà hàng đãi thực khách được.

Phan An vừa đi được mấy bước thì cửa hội trường xịch mở. Ân Bình đẹp như một nàng tiên với những sắc màu loè loẹt bước vào. Trên tay cô là một chồng khăn trải bàn, cũng với nhiều bông hoa, sắc màu giống như trên người cô vậy.

Thả tay cho xấp khăn trải bàn rơi dài xuống chân, Ân Bình đưa mắt nhìn quanh rồi chép miệng chê:

– Trời ơi, vậy mà cũng gọi là trang trí. Thiết không có mắt thẩm mỹ chút nào. Chỉ có một gam hồng, thiết là quê một cục.

Chắc là của lần họp trước. Ân Bình nghĩ như vậy khi nhìn thấy bình hoa bị thiếu mất bông trên bàn chủ tọa. Gom gọn tất cả tấm trải bàn quẳng vào một góc, cô bắt đầu trang trí lại theo ý của mình.

Trước tiên là bàn chủ tọa. Ân Bình gãi tóc suy nghĩ như một nhà trang trí nội thất chuyên nghiệp. Đây là chỗ ngồi của chủ tịch tập đoàn, tổng giám đốc và các nhân vật quan trọng khác. Không thể để trùng lặp và lu mờ như bao nhiêu người khác được. Lục tung đám khăn trải bàn, Ân Bình tìm một chiếc sặc sỡ nhất, nhiều màu nhất trải lên.

Rồi từ đó, theo cấp bậc, vị trí từng khách ngồi trong công ty cô hạ dần màu sắc của khăn trải bàn. Trong phút chốc, hội trường trang trọng của Phan An bị cô biến thành một sân khấu nhỏ với đủ sắc màu xanh, tím, đỏ, lung linh, rực rỡ.

Vậy là xong, Ân Bình phúi tay nhìn lại công trình thiết kế của mình rồi reo lên như đứa trẻ:

– Đẹp tuyệt vời, thế nào rồi ông cũng vừa lòng, khen nức nở cho coi. Trang trí phòng họp dễ thật, vậy mà hôm qua ông làm cô lo đến cuống cuống lên. Cứ ngỡ là ghê gớm lắm, quan trọng lắm.

Nhét đám khăn màu hồng vào một hộc tủ trống sát góc phòng, Ân

Bình mới chợt nhớ ra. Còn hoa trên bàn nữa? Lúc đến đây, cô không nghĩ rằng phải cắm hoa trên từng bàn như vậy. Thật là rắc rối, biết làm sao? Chẳng lẽ xài lại hoa cũ của người ta?

Cầm một bình hoa lên, Ân Bình tắc lưởi với cảnh hồng đơn điệu nép mình sau cảnh thủy trúc. Sao mà hà tiện như vậy? Công ty có biết bao tiền, vậy mà cũng không dám cắm một bình hai nụ hoa cho đẹp. À! Đôi mắt Ân Bình chợt sáng. Cô đã nhớ ra rồi. Cách phòng họp không xa lắm có một vườn lan rất đẹp. Không chần chừ, cô ba chân bốn cẳng chạy đi.

o O o O o

Mua xong cảnh hồng, Ngân Đài tắt tả hồi tài xế chạy nhanh về. Thang máy bị kẹt, không đủ kiên nhẫn đứng chờ, cô cúi xuống lột đôi giày cao gót, cuốn gọn vạt áo dài, đâm đầu chạy thẳng lên lầu bảy. May quá! Hào hển thở, Ngân Đài mừng như bắt được vàng. Mười phút nữa mới đến giờ họp cổ đông. Thời gian đủ để cô cắm lại bình hoa, kiểm tra lại y phục và... kịp hoàn hồn lại nữa. Sửa lại giày, vuốt lại nếp áo nhẵn, Ngân Đài hít một hơi, lấy hết can đảm mở cửa phòng. Trống tim bỗng đập nhanh, sao cô sợ phải đối mặt với Phan An quá.

Nhưng gì thế này? Ngỡ mình vào lộn phòng, Ngân Đài bước trở ra. Song hai chữ "phòng họp" bật đèn đỏ tươi trước mặt lại bảo với cô rằng: Cô không hề nhầm lẫn.

Vậy chuyện gì đã xảy ra? Mình bị hoa mắt rồi chăng? Bình tĩnh hơn, Ngân Đài từ tốn đẩy cửa phòng. Như một bầy bướm bướm, những sắc màu sặc sỡ làm cô như hoa cả mắt. Ngân Đài bước hẳn vào phòng, tay chạm vào những tấm khăn trải bàn mà cô vẫn như chưa tin cậy.

Phan An biến đi đâu rồi? Anh định thay đổi ấn tượng với khách mời ư? Không thể nào, dù làm việc bên cạnh Phan An chưa lâu lắm, nhưng cô có thể khẳng định rằng, anh không bao giờ trang trí một căn phòng như vậy, dù đó có là phòng chơi của con anh.

Mở xác tay, chưa kịp lấy điện thoại, Ngân Đài đã giật mình ngẩng đầu lên. Càng không tin khi trước mắt cô là một Ân Bình sắc sỡ, trên tay đầy những cành lan tươi thắm đủ màu.

– Ô, Ngân Đài đó hả? Có cô ở đây thật là may mắn. Mau phụ tôi cắm lại các bình hoa.

Không để cho Ngân Đài kịp mở lời, Ân Bình nói luôn một tràng dài.

– Lẹ lên đi, sắp đến giờ rồi.

Chơm chớp mắt, Ngân Đài không giấu được vẻ sợ hãi trên gương mặt.

– Chị... chính là người đã thay đổi các tấm trải bàn?

– Phải rồi - Cắm lộn xộn các cành lan vào lọ, Ân Bình gật đầu - Chứ hồng lẽ cô bảo tôi để nguyên hiện trường cũ tiếp khách sao? Trời ơi, lúc này cô không đến sớm mà coi, ai trang trí gì mà quê một cục, đơn điệu thấy mồ.

– Vậy... lúc này vào đây chị không gặp giám đốc của em sao? - Se se cành hồng trên tay, Ngân Đài thật không biết nên khóc hay cười.

– Giám đốc nào? - Quay đầu lại, Ân Bình chợt nhớ ra - Cô hỏi gã Phan An đó hả? Không có, tôi có gặp ai đâu, mà cô sao vậy? Trúng gió sao mà mặt mày xanh lét vậy?

– Em không có trúng gió - Ngân Đài như không còn hơi để thở - Chết chị rồi... sao chị....

Chưa dứt câu, cánh cửa phòng bật mở, Phan An, ông Hưng và một đoàn khách sang trọng bước vào.

- E, Phan An, anh đi đâu nãy giờ vậy? Mau đến phụ... - Không nhận ra đoàn người sau lưng Phan An, Ân Bình la lớn. Chừng thấy mặt ông Hưng và đoàn khách cô bỗng quỳnh lên, thu dọn vội mớ lá cây vương vãi khắp nền phòng, rồi đâm đầu chạy nhanh ra cửa, va mạnh vào người Phan An một cái. Làm anh phải chới với, chụp nhanh xuống cạnh bàn. Chưa kịp tỉnh thần, anh đã phải thất kinh té ngổ luôn xuống đất. Những tấm khăn trải bàn lộn xộn như nhảy múa trước mặt anh.

- Ủa?

Những khách mời bỗng dừng chân nhìn nhau như hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu thế này? Xem cái lương chẳng?

-Ồ, mời các bạn vào đây - Sau một phút khựng lại bất ngờ trước cảnh bày trí lộn xộn của hội trường, ông Hưng lấy lại nét thản nhiên, tươi cười nói - Hẳn các bạn ngạc nhiên nhiều vì cách bày trí mới của hội trường?Ồ, thật không ngờ sáng kiến mới của chúng tôi lại gây ấn tượng mạnh với quý vị như vậy. Một lát nữa đây, xin quý vị lần lượt cho chúng tôi biết cảm nghĩ của mình về quang cảnh lộn xộn trẻ con này - Cầm một bình hoa lên, ông nhẹ xoay nó trên tay - Chẳng qua là chúng tôi đang nghiên cứu về vấn đề "Màu sắc với thị trường" - Một vấn đề nóng bỏng.

Thì ra là như vậy. Phan An lồm cồm đứng dậy nhìn các cổ đông mặt mày hớn hở chia nhau tìm ghế. Ai cũng đang cố tập trung suy nghĩ cho bài phát biểu của mình "màu sắc với thị trường".Ồ! Vấn đề xem ra mới và hấp dẫn nhiều đấy chứ. Tự nhiên anh thấy giận ông vô hạn. Vấn đề lớn mà chẳng bàn với anh một tiếng nào. Báo hại anh còng lưng trang trí còn bảo Ngân Đài phải chạy đi chạy lại mua hoa nữa.

– Thôi, yên vị rồi mời quý vị tập trung cho.

Trên bàn chủ tọa, ông Hưng nhẹ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người trong lúc mình lại không thể nào giữ quân bình cho tư tưởng. Những sắc màu lộn xộn cứ như đang nhảy múa trước mặt ông. "Màu sắc với thị trường", ừ nhỉ, sao mãi đến hôm nay ông mới nghĩ ra cái vấn đề thú vị này. Sẽ là một chấn động trong thị trường hàng hóa.

– Dạ, Xin hỏi ông dùng gì ạ?

Dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi một bàn tay nhỏ khều khều. Quay đầu lại, Ông tròn mắt nhìn Ân Bình với một chiếc xe đẩy, chất đầy các lon thức uống rồi không nhin được bật lên cười sảng khoái.

Đúng là chỉ có Ân Bình mới nghĩ ra cái trò nghịch ngợm quái quỷ này. Khăn trải bàn đủ màu, bình hoa đủ màu với cô vẫn còn chưa ngán sao mà... Bộ đồ trên người, chiếc ruy băng trên tóc và... cả xe thức uống của cô cũng đủ màu như vậy?

– Sao cơ? - Ngơ ngác, Ân Bình nhìn ông lạ lẫm - Sao ông lại cười? Ông dùng chi?

Thường khi, trong cuộc họp, ông và khách mời vẫn dùng nước khoáng. Nhưng hôm nay... trước một xe đầy thức uống... ông cảm thấy cần suy nghĩ lại.

– Cho ông một hộp nước trái cây - Ông trả lời và bồng chốc không khí khô khan của buổi họp bị phá vỡ bởi tiếng ồn ào của khách mời. Ai cũng tự chọn cho mình một thức uống vừa ý. Và hài hước quá, những thức uống khác nhau trên tay cũng đủ màu, tăng thêm ấn tượng cho gian phòng vốn đã... chẳng bình thường.

– Uống gì đây?

Sau khi mời hết khách, Ân Bình đẩy chiếc xe thức uống của mình đến trước mặt Phan An. Nãy giờ mặt anh cứ hầm hầm một đống, bởi

xui xẻo làm sao, anh và Ngân Đài lại ngồi chung một bàn có tám trái màu đỏ chói.

– Nước khoáng.

Phan An cộc lốc làm Ngân Đài cũng gật đầu theo dù lòng rất muốn chọn thứ nước trái cây vừa thơm ngon vừa làm cho da dẻ mịn màng ấy.

– Thôi đủ rồi Ân Bình, cháu lên đây.

Ông Hưng đưa tay vẫy và càng ngạc nhiên hơn cho khách. Cô bé tạp dịch dễ thương bỗng bỏ chiếc xe nước của mình, leo lên bàn chủ tọa ngồi cạnh ông Hưng.

– Hà?

Chu đáo, cẩn thận như Phan An mà còn làm rơi cả viết vì sửng sờ. Ông có định đùa không mà chọn Ân Bình làm thư ký? Chắc cũng là một bất ngờ nho nhỏ gây ấn tượng về thí dụ màu sắc của ông thôi. Phan An có vẻ bình tâm với nghĩ ngợi này.

– Các bạn nghe đây, trước khi vào cuộc họp chính thức, tôi xin giới thiệu cháu Ân Bình. Từ hôm nay, Ân Bình sẽ là thư ký và trợ lý của tôi.

Thấy cô vẫn ngồi yên trên ghế, ông quay qua nhắc nhở:

– Đứng lên chào đi cháu.

– Dạ.

Gật đầu, Ân Bình vội đứng lên, hấp tấp thế nào lại làm chiếc ghế lật ngửa ra sau gây một tiếng động lớn:

– Cháu xin chào các cô chú và anh chị - Chẳng chút bối rối nào, cô cúi đầu chào rồi quay ra sau đỡ chiếc ghế, miệng cầu nhàu - Ai mà sắp ghế cầu thả như vậy không biết nữa. Khập khiễng vậy sao mà không ngã....

– Ân Bình - Nhẹ kéo áo, ông Hưng nhắc cô im lặng, cuộc họp đã bắt đầu.

Những trang giấy được mở ra rột rẹt. Ân Bình cũng mở rộng xấp hồ sơ trắng toát chẳng có chữ của mình rồi nguệch ngoạc lên đấy những hình thù vô nghĩa. Cô không biết nhiệm vụ của mình là ghi lại những diễn biến của cuộc họp.

Buồn ngủ, buồn ngủ quá. Ân Bình kéo tay che miệng ngáp trong lúc giọng viên thư ký vẫn đều đều trong micrô, đọc một bản báo cáo dài dòng, đầy những con số doanh thu của sáu tháng đầu năm. Giọng ấm, nhưng chẳng có chút bổng, trầm nào, y như một kệ kinh buồn chán.

Vậy mà đôi mắt ai cũng dán chặt vào tờ báo cáo được in và phát, tai đồng lên nghe như nuốt lấy từng lời, thật là kỳ lạ. Ân Bình ngạc nhiên đưa mắt nhìn xuống đám khách mời.

Vì ở trên cao nhìn xuống nên Ân Bình thấy rất rõ từng diễn biến trên mặt mỗi người. Như cô Như Thủy, đôi mắt dài cứ dàu dàu buồn bã, từ lúc vào họp đến giờ, không hề quay sang hỏi chuyện người bên cạnh. Cũng như khung cảnh nhiều màu sắc chẳng gây cho cô chút ngạc nhiên nào.

Chỗ mình ngồi thường khi vẫn là của cô. Vậy mà cô chẳng một lần ngó lên nhìn lưu luyến hay ganh tỵ. Ân Bình thấy phục mà cũng thấy thương Như Thủy. Sao mà cô có vẻ calm lặng và cam chịu vậy?

Liếc tia mắt sáng lên, Ân Bình bỗng giật mình sợ hãi. Ủa, sao tia mắt của người đàn bà trạc lục tuần kia bén vậy? Như thù hằn, như giận dữ, bà muốn lập tức tổng cô ra khỏi nơi này.

Không phải, không phải đâu, mình tưởng tượng ra thôi. Ân Bình tự trấn an mình. Đâu có lý do gì để bà thù ghét cô như vậy chứ? Nhưng

sao... suy nghĩ thế mà cô vẫn không dám quay nhìn bà lần nữa. Cảm giác tia mắt bà trừng trừng ngó vẫn ám ảnh cô.

Còn Phan An. Lia mắt xuống bàn Phan An, Ân Bình thấy bớt buồn ngủ hơn. Dù... đôi mắt anh cũng từng ngó cô giận dữ nhưng cô không thấy sợ, lại còn cảm thấy thích thú nhiều. Chắc lúc nãy anh ngỡ cô làm tạp vụ. Giờ thấy cô ngồi ở trên này... chắc tức trong bụng. Nheo một con mắt, cô cười như thách thức với anh.

- Tôi xin có ý kiến - Một giọng ồm ồm vang lên làm Ân Bình giật nảy mình. Tỉnh hồn quay đầu lại, cô nhận ra chủ nhân của giọng nói chát tai kia chính là... người đàn bà từ nãy giờ đã trợn mắt nhìn cô thù hận. Bà ta như chỉ chờ viên thư ký đọc xong bản báo cáo của mình là lên tiếng ngay.

- À, bà Lợi, xin mời bà cứ tự nhiên. Bà thắc mắc điểm gì trong bản báo cáo của chúng tôi? - Ông Hưng vẫn từ tốn không được. hài lòng trước cách nói của bà.

- Tôi không thắc mắc về bản báo cáo, mà thắc mắc về cô thư ký của ngài, Tổng giám đốc à!

Mảnh giấy trên tay rơi lẹ xuống bàn, Ân Bình giật mình đưa mắt nhìn bà chăm chú. Không còn nghi ngờ nữa, tia nhìn thù hận của bà lúc nãy là có thật. Nhưng tại sao bà ta lại ghét mình? Cô đưa mắt nhìn Ông Hưng dò hỏi.

- Bà thắc mắc điều gì về cô thư ký của tôi? - Lần này thì ông không giấu được bực mình.

Bà đứng bật lên khỏi ghế, hướng mắt về các cổ đông:

- Thưa các bạn, hỡi các bạn cũng như tôi đang tò mò muốn biết: Cái cô thư ký lòe loẹt ấy từ đâu đến, tài cán, bằng cấp gì mà đánh bạt cô thư ký cũ của chúng ta trong cái công ty cổ đông này.

Nhiều đôi mắt nhìn nhau vẻ đồng tình, bà nói tiếp, giọng giận dữ:

– Tôi không chỉ lấy tư cách một người mẹ bất bình cho con gái.

Bà ta là mẹ của Như Thủy? Ân Bình thấy kinh ngạc. Làm sao một người thô thiển, xấu xí như bà lại có thể sanh được một cô gái đẹp dường kia.

– Mà còn lấy tư cách một đại cổ đông bất bình cho một nhân viên nữa. Hỡi, trong mười tám năm qua, có phải Như Thủy đã hoàn toàn xuất sắc trong vai trò một thư ký?

– Đúng, về vấn đề này, tôi hoàn toàn đồng ý cùng bà Lợi, phản đối việc tổng giám đốc đưa cô Ân Bình lên làm thư ký.

Tiếp theo là giọng của Phan An, cũng không kém hùng hồn, gay gắt.

– Tại sao? - Ông Hưng như nổi nóng, không kiềm chế được bực mình.

Và Phan An cũng thế, anh như quên mất người đang chỉ trích, ngoài chức danh tổng giám đốc còn là ông nội của mình.

– Vì cô ấy không đủ tiêu chuẩn làm thư ký. Với mảnh bằng trung cấp ấy, trong công ty Vạn Thành này, chỉ đủ để làm tạp dịch.

– Thôi đủ rồi nghe - Ân Bình bỗng nghe nóng mũi, cô đứng bật lên khỏi ghế - Anh đừng có lấy tư thù cá nhân ra mà đối xử với tôi. Tính cách ấy không xứng làm giám đốc phòng nhân sự đâu.

– Tôi làm gì mà tư thù cá nhân cùng cô chứ? - Bao nhiêu dồn nén bỗng bùng lên, Phan An đứng thẳng người, tay đập mạnh xuống bàn

- Cô lấy tư cách gì mà xét đoán con người tôi chứ?

– Tư cách một con người - Ân Bình đáp nhõn nhơ - Con người đánh giá một con người hồng được sao? - Rồi cô cao giọng - Thưa quý vị, trước khi đến đây, trước khi ngồi vào ghế này tôi đã tự kiểm bản thân mình. Tôi biết tôi không đủ trình độ để làm thư ký, dù là thư ký cho

một giám đốc bình thường như ngài Phan An đây.

– Biết sao còn làm? - Bà Lợi bỗng lườm cô, nói mát một câu.

Phan An cũng thế, ánh mắt anh ngầu ngầu, hậm hực. Từ trước đến nay, trong công ty này, chưa một ai dám trả lời tay đôi với anh như Ân Bình vậy.

– Vì chính tổng giám đốc đã rất nhiều lần đến mời tôi. Quý mến ngài lắm tôi mới chịu nhận lời.

Nhiều đôi mắt bỗng nhìn nhau lo sợ. Sao cô bé này dám ngang nhiên ăn nói hỗn hào như vậy? Hiện tại chỉ có mỗi tổng giám đốc đứng về phía của cô thôi. Vậy mà... cô dám nói lời xúc phạm ngài.

Nhưng trái với tưởng tượng của mọi người, ông Hưng đã không giận dữ mà còn ngả người ra sau ghế cười thoải mái. Ông thấy hài lòng về Ân Bình quá. Thật không uổng công ông đã chọn cô. Thẳng thắn, dám nói ra sự thật, biết tôn trọng mình. Cô bỗng làm ông chạnh nhớ đến một người.

– Ân Bình, đề nghị cô ăn nói cẩn thận hơn

Bên ghế cố vấn, Gia Huy bỗng cất lời khó chịu:

– Không được xúc phạm tổng giám đốc như vậy.

– Tôi mà xúc phạm ngài ư? - Ân Bình chớp mắt ra vẻ ngạc nhiên - Không bao giờ đâu. Trong lòng tôi, ngài rất cao quý. Tôi nể phục, trọng ngài như vậy, làm sao mà xúc phạm ngài cho được.

Cuối cùng rồi cô cũng biết sợ à? Phan An bỗng mỉm cười đắc thắng. Ngỡ ông đang giận lịm người vì cách nói xác xược của Ân Bình, anh châm thêm dầu vào lửa:

– Không xúc phạm mà cô dám bảo đích thân tổng giám đốc phải năm lần bảy lượt năn nỉ cô, cô mới chịu làm.

– Tôi không nói như anh, nhưng sự thật là ông có năn nỉ tôi mới chịu

làm. Không tin anh cứ hỏi ngài.

Rồi cô quay sang ông Hưng đang tủm tỉm cười, lay áo ông như đứa trẻ:

– Sao ông lại cười, ông nói đi, có phải ông đã nắn nỉ cháu vào làm thư ký của ông không?

– Phải!

Câu xác nhận gọn lỏn của ông đã làm tất cả các cổ đông phải giật mình. Vẻ khô khan, cứng ngắc thường ngày của ông như vụt biến mất. Trước mặt họ, ông là hiện thân của một lão già hiền lành và phúc hậu.

Rồi mắt ông nhìn Ân Bình thật trù mền, thương yêu:

– Chính tôi phải nắn nỉ mãi cô ta mới chịu nhận lời đó.

– Thấy chưa! - Hất mặt lên, Ân Bình kênh kiệu với Phan An.

Nhưng bà Lợi lại cho đó là thái độ khiêu khích của cô đối với bà:

– Nhưng tại sao?

– Tại vì cô ta chính là chủ nhân của kế hoạch "Màu sắc với thị trường"

Ông Hưng cười rồi thủng thỉnh trả lời. Đôi mắt ông sáng long lanh:

– Tất cả những gì quý vị được chứng kiến hôm nay đều là công trình của cô ta. Từ trang trí hội trường, đến việc mời quý vị dùng nước theo ý muốn.

Vừa há miệng ra toan cãi khi nghe ông bảo mình là tác giả của đề án "màu sắc với thị trường" Ân Bình bỗng gật đầu nhanh:

– Đúng! Đúng rồi. Chính tay tôi trang trí hội trường, tự tôi nghĩ ra việc đẩy xe nước đi mời quý vị. Quý vị thấy có được không?

– Được lắm!

Cùng với đại đa số cổ đông, Gia Huy chột hiểu vì sao ngài tổng giám

đốc chọn cô. Bởi theo nhận xét của riêng anh, cô chính là bản sao thu nhỏ của ông. Tự nhiên, anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ cô.

– Thưa quý đại biểu, tôi xin có ý kiến.

Gia Huy bỗng đứng lên khỏi ghế. Uy tín và chức vị của anh trong công ty đã khiến cho những tiếng xì xào nín bặt. Họ lắng chờ anh - Ngài tổng giám đốc tương lai của Vạn Thành.

– Thật ra trong thời buổi kinh tế thị trường này. Bằng cấp chỉ là thứ yếu, là phương tiện giúp chúng ta hoàn thành công việc dễ dàng hơn. Còn cái quan trọng nhất, cái mà chúng ta cần đích thật ở đây, là tài năng, là óc sáng tạo các bạn à. Bởi thế, cùng ý kiến với cha tôi, tôi hoàn toàn ủng hộ việc cô Ân Bình ở lại công ty.

– Ba à! - Phan An kêu lên bất lực. Mọi việc sẽ coi như giải quyết xong một khi ông đã có ý kiến rõ ràng như vậy: - Cô ta... không có trình độ, không bằng cấp thì biết làm gì chứ?

– Không trình độ, không bằng cấp, đối với chúng ta không khó. Cái khó là cô Ân Bình có chịu ở lại công ty trau dồi học vấn và tiếp tục cống hiến cho công ty chúng ta những phát minh có giá trị tương tự như phát minh hôm nay không?

– Bác à, bác nói chuyện nghe hay quá.

Ngây người ra nghe giọng Gia Huy phát biểu vang trong chiếc micrô, Ân Bình thầm hỏi. Sao trên thế gian này lại có người đẹp trai, phong độ như ông vậy. Tự nhiên một niềm kính phục trào dâng, cô nói thật lòng mình:

– Cháu thấy mến bác nhiều và cháu hứa sẽ cố gắng học tập và làm việc hết mình vì công ty.

Con bé không hiểu mình đang nói những nói cuội gì đâu. Tự nhiên

ông Huy thấy buồn cười quá. Phá ra cười lớn trong chiếc micrô. Tiếng cười của ông đã làm các cổ đông khác cười theo. Thế là kể như xong, chẳng ai còn thắc mắc gì, Ân Bình chính thức trở thành thư ký của tổng giám đốc công ty Vạn Thành. Một công ty giàu có, uy tín và bề thế.

Màu sắc với thị trường! Chà, năm từ tưởng như giản đơn lại là một đề tài hóc búa và thú vị cho những tay tiếp thị. Gia Huy bóp trán nhúc đầu, mắt không ngừng theo dõi các sắc màu rực rỡ trên màn hình vi tính. Các kỹ sư chuyên ngành bên phòng nghiệp vụ đã đốc lực làm việc ngày đêm vừa chuyển sang cho ông nghiên cứu.

Mẫu này được, Gia Huy đưa tay bấm nút chụp hình, xem kỹ lại một lần, rồi nhấn nút in. Tiếng máy chạy rè rè, một bản thiết kế màu được in trên giấy. Gia Huy xem lại một lần nữa rồi mới quyết định ký tên mình vào đấy.

Cân nhắc như vậy vì Gia Huy biết chính mình mới là người quyết định cuối cùng và quan trọng nhất. Một khi cái gì đã qua tay ông xử lý. Ông Hưng không xem lại mà lập tức cho thi hành ngay.

Bởi cũng như tất cả mọi người, ông hoàn toàn tin tưởng vào tài năng cũng như sự chín chắn của Gia Huy. Mười tám năm rồi, từ lúc được đề bạt làm phó tổng giám đốc, ông chưa một lần phạm sai lầm cũng như chưa một lần nói dư đến nửa lời. Gia Huy đúng là mẫu người mực thước, không chê vào đâu được. Bản tính đó một phần nào ông đã truyền được cho Phan An, đứa con trai duy nhất của ông.

Trong công việc ông nghiêm túc, mẫu mực, còn ngoài đời? Không ai có thể phàn nàn hay kêu ca gì được. Trong gia đình Huy là một đứa con hiếu thảo, một người cha mẫu mực, một người chồng chung thủy. Tuyết Ngân - vợ của Huy đã mất cách đây hơn tám năm rồi.

Ông vẫn ở vậy, độc thân làm gà trống nuôi con dù hiện tại, với bốn mươi bốn tuổi đời, với thân hình tráng kiện, gương mặt đẹp trai, với chức danh phó tổng giám đốc một công ty lừng lẫy, ông có thể chọn các cô người mẫu làm vợ của mình, nếu muốn.

Nhưng ông chỉ mỉm cười hiền mỗi khi nghe ai đề cập đến chuyện này. Kể cả ông Hưng cha của ông cũng vậy. Ông cứ nói lảng sang chuyện khác mỗi khi nghe ông nhắc đến, để ông phải tức điên lên, bất lực... Cái thằng con cứng đầu cứng cổ này không chịu lấy vợ rồi ai sanh cho tao đứa cháu nội nữa đây - Ông vẫn thường mắng yêu Gia Huy như vậy.

Những lúc đó, Phan An vẫn cười hề hề, bá cổ ông nịnh bợ:

- Ông đã có cháu rồi, ông còn muốn thêm cháu làm gì chứ?
- Mà là thằng đực rựa, là đứa vô tích sự - Ông khế cóc xuống đầu nó, mắng yêu - Cái tao cần là một đứa cháu gái cơ.
- Nhưng con gái làm sao bằng con trai được.

Phan An dẩu mồm lên, thế là cuộc "cãi tay đôi" của hai ông cháu vang lên như bất tận, như quên mất đề tài chính đang nói là anh.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên cắt ngang luồng suy tưởng của ông. Đập xấp hồ sơ lại, Gia Huy ngẩng đầu lên:

- Mời vào!

Cánh cửa bật mở, Phan An lao vào với vẻ mặt đầy khẩn trương, tất bật:

- Ba à, con...
- Từ từ - Đưa tay cản lại, Gia Huy rót cho con tách nước - bao nhiêu lần ba đã dạy con rồi, phải từ tốn.
- Nhưng con không thể nào từ tốn được - Uống một hơi cạn sạch

cốc nước của Gia Huy, Phan An đặt xuống bàn trước mặt cha một cuộn băng ghi âm - Ba nghe đi, mẫu đối thoại này con đã ghi được trong phòng ông nội đó.

- Sao con lại lén ghi âm phòng ông nội? - Gia Huy tỏ vẻ không bằng lòng - Con có biết là ông sẽ giận nhiều nếu biết được chuyện này không?

- Con biết, nhưng có phải con cố tình đâu. Lúc nãy gọi điện cho ông xong, con quên gác ống. Đến lúc cầm lên gọi thì bỗng nghe được lời ông nói cùng cô thư ký Ân Bình, tò mò con nhấn nút thu. Không ngờ phát hiện ra một điều bí mật.

- Bí mật? - Gia Huy cảm thấy nghi ngờ - Bí mật gì và của ai?

- Của ông nội và cô thư ký - Phan An hạ giọng.

Gia Huy bỗng đỏ mặt, nạt nhẹ:

- Nói bậy, Phan An, ba không cho phép con hay bất cứ ai nghĩ xấu về ông nội.

- Trời ơi, ba hiểu lầm rồi - Phan An nhăn mặt - Con nói bí mật ở đây là bí mật khác mà.

- Bí mật khác? - Gia Huy thấy hoang mang.

Phan An bỏ cuộn băng vào máy, nhấn nút rồi bảo:

- Thì ba cứ nghe đi khắc biết.

Tiếng máy chạy rè rè, giọng Ân Bình bỗng vang lên cao vút:

- Ông nè, cháu thật có một thắc mắc mà chẳng biết nói ai.

Tiếng bút đặt xuống bàn, Gia Huy đoán cha mình đã phải buông viết ngẩng đầu lên:

- Thắc mắc gì? Cháu cứ hỏi ông. Nếu biết, ông sẽ trả lời.

- Vậy chứ cháu hỏi ông con gà nó có đái không?

- Hả?

Gia Huy như té ngựa ra sau trước ánh mắt như thích thú của Phan An. Anh như ngằm bảo:

– Rồi ba còn phải ngạc nhiên, ngạc nhiên nhiều.

– À... vấn đề này... - Ông Hưng bỗng ngập ngừng rồi như tự hỏi - Ủa nhỉ? Sao bậc đầu rồi ông mới nghe có người hỏi. Mà thật sự con gà nó có đái không?

Có không nhỉ? - Đến lượt Gia Huy nhú mày suy nghĩ. Cái con bé Ân Bình lạ lắm này sao lại có thể bắt cả Tổng giám đốc lẫn phó giám đốc điên đầu về một đề tài con nít như vậy chứ?

Chưa hết ngạc nhiên, Gia Huy đã nghe giọng Ân Bình vang trong máy:

– Theo cháu thì chắc phải có ông à. Vì có ai không đái mà sống được đâu.

– À! - Vô tình Gia Huy cũng gật đầu đồng ý với ông Hưng - Cháu nói đúng rồi, có ai mà không đái chứ?

– Nhưng nó đái lúc nào và ở chỗ nào, cháu thật không hiểu nổi.

Ân Bình lại chép miệng. Không nhìn thấy, nhưng Gia Huy đoán gương mặt cô lúc này trang trọng và căng thẳng lắm. Cả ông Hưng cũng vậy, cũng cau mày khó nghĩ.

– Và cuối cùng, ông biết không, cháu đi đến kết luận thế này.

– Kết luận sao? - Ông Hưng nôn nóng.

Ân Bình phân tích như một nhà gia cầm học:

– Là con gà nó ị và tè cùng một lúc ông à. Bởi vì sau khi nghiên cứu, cháu biết rõ, con gà chỉ có một chỗ để đại tiểu tiện thôi.

– Chắc vậy - Ông Hưng gật gù - Chắc cháu nói đúng đó.

Tiếng máy chạy rè rè... Chắc cha lại cúi đầu xuống bản hợp đồng quan trọng của mình. Còn Ân Bình... Gia Huy thật không đoán được

cô đã làm gì trong vai trò thư ký.

– Ba à! - Không bỏ qua cơ hội, Phan An chêm một câu - Có phải Ân Bình bị dư hơi không? Ai đòi một thư ký lại hỏi tổng giám đốc một câu ngẩn ngơ như vậy.

Không ngẩn ngơ đâu - Gia Huy rất muốn trả lời con, nhưng không tìm được từ diễn giải. Bởi lẽ cuộc đời này, nhiều sự việc trọng đại diễn ra cũng chỉ vì một phút ngẩn ngơ của con người.

– Ba - Thấy ông trầm lắng, Phan An nhẹ lay - Chuẩn bị nghe nè....

– Ông ơi, chẳng cho cháu làm gì, cứ ngồi không, buồn chán quá - Một cái ngáp dài, có lẽ Ân Bình đang vờn vai.

– Buồn chán hả? - Giọng ông Hưng có vẻ quan tâm - Vậy cháu tiếp tục phát minh đi.

– Cháu không thể phát minh trên giấy được. À mà nè ông. Cái gì là màu sắc với thị trường? Sao cháu không hiểu gì hết vậy?

– Lại còn nói nữa hả. Có muốn ông đánh cho không? - Giọng ông không có vẻ gì là giận cả - Giá như mà cháu biết được, hôm đó cháu hại ta suýt chết vì mấy tấm khăn trải bàn loè loẹt đó.

– Sao vậy ông? - Ân Bình ngơ ngác - Cháu thấy mọi người hôm đó rất vui vẻ mà.

– Vui vẻ vì mọi người chưa đoán được ý đồ của cháu thôi. Ân Bình, có phải hôm đó cháu trang trí màu sắc khăn trải bàn theo chức vị và phần hùn của các cổ đông? Ai kém quan trọng thì màu nhạt dần không?

– Đúng rồi. Ông thật thông minh.

Cái gì? - Đến lượt Gia Huy sợ đến đứng tim. Quả thật Ân Bình đã đối xử với khách hàng của ông như vậy sao? Hồi tưởng lại khung cảnh hội trường, Gia Huy nghe toàn thân mình ớn lạnh.

Trời ơi, nếu hôm đó cha không lanh trí, thì sự nghiệp Vạn Thành kể như đổ sông đổ biển rồi. Ân Bình, sao mà cô ngu dại vậy? Ai đòi lại đối xử phân biệt với khách hàng. Cô có biết đó là điều đại kỵ thứ nhất trong nghệ thuật kinh doanh, trong thuật Đắc Nhân Tâm không chứ? Cô học quản trị kinh doanh để làm gì?

- Thật vậy ư? - Giọng Ân Bình thẳng thốt, cô cũng vừa được nghe ông Hưng giảng cho một bài về nghệ thuật làm người, về giao tiếp và về kinh doanh nữa - Cháu thật không ngờ. Xin lỗi ông!

- Ông cũng thật không ngờ cháu ấu trĩ và trẻ con như vậy Ân Bình. Nhưng... - Ngưng một chút, ông nói thêm giọng hài lòng - Nhưng ông cũng thật không ngờ, từ sau sai lầm của cháu lại khiến ông liên tưởng đến một đề án lớn lao hơn. Đó là vấn đề "màu sắc với thị trường". Mấy ngày nay các phòng ban đang ráo riết để thực hiện hoàn thành cái nông nổi sai lầm của cháu.

- Thật vậy sao? - Ân Bình cười giòn - Vậy mà cháu chẳng biết gì, đã phạm lỗi lại tưởng mình lập kỳ công. Buồn cười thật.

- Ừ, buồn cười thật - Ông Hưng cũng cười.

- Mà ông nè, sao lại phải nghiên cứu cái màu sắc ấy làm gì? Theo cháu nghĩ, cứ việc cho chúng tương phản nhau, càng nghịch lý càng nổi và đẹp ông à.

Như có một ánh chớp vụt lóe lên trong óc Gia Huy, câu nói vô tình của Ân Bình đã khiến ông bừng thoát khỏi cơn bế tắc. Đúng rồi, nghệ thuật tương phản màu sắc, vậy mà ông và các kỹ sư đã chẳng nghĩ ra. Cô bé Ân Bình, cô được việc lắm.

- Ân Bình à, cháu đã nhớ ra chưa?

- Nhớ gì cơ ạ?

- Thì nhớ cái người đã nói với cháu Vạn Thành chính là "thánh địa

thương trường" đó.

Cây viết bỗng rời khỏi tay rơi xuống đất ngổ ngàng. Gia Huy như chết lặng người trên ghế. Từng mạch máu căng lên, ông chờ nghe câu trả lời của Ân Bình:

– Ấy chết, cháu quên mất rồi. Ông hãy chờ thêm vài ngày, cháu sẽ nhớ xem ai đã nói với cháu câu này. Người ấy dường như rất thân với cháu...

Cuộn băng ghi âm đến đây là hết, mà dù có còn, Gia Huy cũng biết mình không sao tập trung tinh thần nghe được nữa. Ân Bình, cô là ai sao lại biết Vạn Thành là "thánh địa thương trường". Phải chăng...?

– Ba à! Thánh địa thương trường là cái gì? Ai đã nói câu này mà xem ra ông có vẻ như hồi hộp lắm.

Phan An lay mạnh áo cha khiến ông bị cắt ngang luồng suy nghĩ. Đó phải chăng là một phút ngẩn ngơ nông nổi để cho ông phải ân hận mãi đến bây giờ? Hai mươi năm rồi chứ ngẩn ngủ gì, sao tất cả như vẫn ở nguyên trước mắt ông, day dứt và hối hận...

o O o O o

Sao lâu quá rồi mà cá không chịu cắn câu vậy nhỉ? - Ân Bình nghe ngứa ngáy chân tay. Đảo mắt nhìn quanh, cô ngạc nhiên thầm hỏi, mọi người lấy đâu ra mà nhiều lòng kiên nhẫn vậy? Hàng giờ ngồi yên như pho tượng bên chiếc cần câu như vậy hổng thấy chán sao? Cuốn gọn dây câu, Ân Bình đứng bật dậy trên khoang thuyền. Gió biển lồng lộng thổi vào mặt cô mát rượi. Vung tay vặn mình cho các khớp xương kêu răng rắc, Ân Bình như chợt ngạc nhiên trước cảnh trời nước mênh mông. Ô! Sao mãi đến tận hôm nay cô mới nhận thức được một điều đơn giản, biển coi vậy mà đẹp quá.

Chẳng bù cho trước đây, lúc còn là cô bé con đen nhẻm chạy rong

trên bãi biển, cùng đám bạn đón thuyền về lựa cá. Biển trong mắt cô chỉ là một cái gì thật đơn sơ, mộc mạc. Biển nuôi sống cả làng chài. Biển cũng dữ dội và đầy bí ẩn, ghê sợ...

Vậy mà.... Ân Bình thật không ngờ có lúc biển lại trở nên lộng lẫy, kiêu sa với màu xanh ngọc bích. Sang trọng lịch thiệp và ngạo nghễ bởi chiếc du thuyền giá hàng vài trăm triệu đang lững lờ thả neo cho các nhà tỷ phú nhõn nhơ ngồi câu cá.

Đôi mắt lia chăm chăm, Ân Bình thích thú nhìn vẻ hả hê, hưởng thụ của các cổ đông ngồi câu cá. Trông ai cũng tràn đầy sức sống, hạnh phúc và thỏa mãn. Chỉ có ông Hưng, như một bức tranh tương phản, tay cầm cần câu, đôi mắt dõi về xa như đăm chiêu lo nghĩ.

Sao lại lo nghĩ? Ân Bình thấy lạ trong lòng. Nghèo khó, cực khổ như cha, như đám dân chài miền ven biển kia mới phải lo nghĩ cho tương lai, cho cơm áo gạo tiền. Chứ thành đạt như ông, giàu có như ông còn lo nghĩ gì chứ?

Đôi mắt lia đi và một lần nữa, Ân Bình nhìn thấy vẻ đăm chiêu, buồn khổ trên đôi mắt Gia Huy. Ngồi tít trên cao, tách biệt một mình, ông thả hồn trống vắng, lơ đãng đến nỗi cá cắn mồi, vùng vẫy trên mặt nước nãy giờ mà ông cũng không buồn giật câu.

Oái! - Ân Bình đưa tay gỡ tóc. Cha con tổng giám đốc của mình hôm nay bị cái gì rồi. Khi không tổ chức du lịch xa cho tất cả nhân viên và cổ đông, rồi mặt ai cũng dầu dầu như tiếc rẻ cái gì....

Còn Phan An, hắn có giống như cha và ông nội của hắn không? Ân Bình tò mò đảo mắt kiếm Phan An. Nếu hắn cũng dầu dầu đau khổ thì hắn gia đình này có vấn đề rồi. Nhưng... không để cho Ân Bình phải nhọc lòng lâu, trước mũi tàu, Phan An đang vui vẻ khoát tay nói gì đó với Ngân Đài và đám bạn. Dường như hắn mới vừa câu được

một chú cá to nên có vẻ tự hào, kênh kiêu lắm.

Ai cũng có việc để làm, để bận tâm, chỉ riêng cô là không có. Ân Bình cảm thấy tay chân thừa thãi và ngứa ngáy làm sao. Bước hẳn vào khoang thuyền, nhặt một trái bom to cho vào miệng cắn, Ân Bình lại chợt nhớ đến một người.

Như Thủy - Phải rồi, chuyến du lịch này có cả cô tham dự, vậy mà từ nãy đến giờ Ân Bình chẳng thấy bóng cô đâu cả. Nhặt thêm một quả bom, Ân Bình leo xuống cầu thang tìm Như Thủy. Sao tự nhiên cô bỗng nghe lòng dậy lên một cảm giác cồn cào, nôn nóng.

Một người, hai người rồi ba người. Phải hỏi đến người thứ ba Ân Bình mới biết được Như Thủy đang ở trong phòng đọc sách. Rất muốn bắt chợt bắt gặp vẻ mặt của cô nên Ân Bình không đưa tay gõ cửa. Nhè nhẹ, Ân Bình đẩy cánh cửa cây rồi từ từ ló đầu vào.

- Như Thủy, tại sao con cứng đầu vậy hả? Tại sao con không nghe lời má chứ?

Đang rón rén bước chân vào, Ân Bình bỗng giật mình bởi một giọng rè rè chợt vang lên.

Lại bà Lợi. Bà đại cổ đồng một lần làm Ân Bình sợ điếng hồn trong cuộc họp đầu tiên ở công ty.

Rất muốn làm người lịch sự, muốn rút lui như một người được giáo dục đảng hoàng, nhưng Ân Bình lại không thể rời chân khi nghe giọng Như Thủy vang lên như muốn khóc:

- Con không muốn cãi lời má, nhưng tại sao má không buông tha cho con chứ? Má lại muốn con thêm một lần lầm lẫn như hai mươi năm trước sao?

Câu chuyện kích thích trí tò mò của Ân Bình quá. Ý định làm người cô văn hóa của cô biến mất. Áp sát tai vào cửa, cô nghe giọng bà Lợi

vang lên giận dữ:

– Lại chuyện hai mươi năm về trước. Thời gian lâu như vậy, lẽ nào con không quên được?

Im lặng, nhón người lên, Ân Bình thấy Như Thủy lặng lẽ rút khăn lau nước mắt. Giọng bà Lợi dịu đi:

– Má biết con còn trách má, nhưng con cũng phải hiểu và thông cảm, má làm vậy tất cả cũng vì con, vì tương lai hạnh phúc của con.

– Thì má đã toại nguyện rồi, con đã làm theo ý má. Hai mươi năm dài trở thành thư ký của tổng giám đốc.

– Nhưng là một thư ký vô tích sự. Hai mươi năm cận kề, con chẳng gây được chút thiện cảm nào với ông ta, cả thằng con trai của ông ta cũng vậy.

– Má! - Như Thủy kêu lên - Con xin má hãy dẹp bỏ ý định đó đi. Con không thể...

– Sao không thể chứ? - Giọng bà Lợi ngọt ngào - Gia Huy là một người đàn ông tốt, con coi Tuyết Ngân, vợ của nó chết đã hơn tám năm rồi, vậy mà nó có thèm để ý đến ai đâu. Ngoan, nghe lời má, lên với nó đi, nó có một mình ngoài khoang thuyền câu cá.

Thì ra bà ta muốn gả cô Như Thủy cho bác Gia Huy. Ân Bình gục gặc đầu ngẫm nghĩ. Được đấy chứ, họ có vẻ xứng đôi cùng nhau lắm. Nhưng sao cô Như Thủy lại khóc như mưa vậy nhỉ? Cô chê bác Gia Huy ở chỗ nào? Trong lòng Ân Bình một ý nghĩ mai mối bắt đầu nhen nhúm. Dù không ưa bà Lợi lắm, nhưng cô tự nhủ sẽ giúp bà tác hợp cho Gia Huy và Như Thủy mối duyên này.

– Ai đó? Ai làm gì mà thập thò như....

Đang bước đi vội vã, chợt thoáng thấy bóng người thập thò ngoài phòng đọc sách, Phan An dừng chân hét lớn. Mắt mở tròn kinh ngạc

khi nhận ra thủ phạm là Ân Bình, khắc tinh kiếp trước của mình.

- Suyt! - Rất tự nhiên cô nhào lên đặt tay lên miệng anh mà không hay từ nãy giờ bàn tay của mình đã chống nhằm mớ lưới cũ ai quăng trong góc - Đừng la lớn!

- Cô làm gì vậy? - Nhấn mặt vì mùi hôi, Phan An gạt mạnh tay cô, bực bội - Làm gì mà lén lút thập thò?

- Đã bảo đừng nói lớn mà - Ân Bình giậm mạnh chân rồi hạ giọng - Cô Thủy và bà Lợi đang ở trong phòng đọc sách.

- Rồi sao? Họ ở trong phòng đọc sách thì quan hệ gì tới cô chứ? À! - Chợt hiểu, đôi mắt Phan An sáng lên - Cô nghe lén chuyện của người ta?

- Hồi nào đâu? - Như kẻ trộm bị bắt quả tang, má Ân Bình thoáng đỏ

- Chỉ tại họ nói lớn quá thôi. Nhưng anh có biết họ vừa nói gì không?

- Tôi không biết và không cần biết chuyện ngồi lê mách lẻo của cô - Rồi anh đưa tay lên gõ mạnh vào cánh cửa.

Bà Lợi bước ra, cười đơn đã:

- Cháu Phan An đó hả? Vào đi cháu ! Sao, câu có được nhiều cá không?

- Dạ, cũng tạm được - Gật đầu chào Như Thủy, Phan An trả lời nhã nhặn rồi đưa tay cản lại khi thấy bà Lợi kéo ghế mời ngồi - Dạ không, cháu đi ngay, cháu đến chỉ để báo cho bà và cô nên cảnh giác. Công ty chúng ta vừa lòi ra một người chuyên đi nghe lén chuyện của người khác đó.

Nhận ra Ân Bình từ lâu nhưng bà Lợi lờ đi như không thấy, giờ nghe Phan An nói bà mới quay lại nhìn cô. Sắc mặt tái đi, đôi mắt bà như đang sợ hãi:

- Ranh con, mày đã nghe được những gì rồi?

- Xin bà ăn nói thận trọng một chút. Tôi không phải ranh con - Rất tỉnh táo, Ân Bình trả lời bà.

- Vậy... - Bà như run lên vì giận.

Như Thủy nhẹ kéo áo mẹ:

- Thôi mẹ à, con chắc cô ấy không cố tình đâu.

- Con biết gì mà bình nó chứ? - Nạt con rồi mới nhận ra mình vô lý, bà hạ giọng - Mẹ còn chưa tính sổ với nó việc đã ngang nhiên giành mất ghế của con.

Sợ Như Thủy hiểu lầm, Ân Bình vội thanh minh:

- Cháu không giành ghế của cô đâu. Chỉ tại cô quá trầm tư, khép kín nên ông mới chuyển cô sang chỗ khác thôi.

- Tôi hiểu - Như Thủy nhẹ gạt đầu rồi nắm tay bà Lợi lôi đi - Chúng ta đi thôi mẹ. Chẳng phải lúc này mẹ bảo muốn con lên khoang thuyền câu cá sao?

- Phải đó - Bà Lợi chưa kịp trả lời, Ân Bình đã chen vào - Chỉ có mình bác Gia Huy trên đó. Cô lên với bác ấy đi.

- Mà... - Bà Lợi quay phắt lại nhìn như muốn nuốt lấy cô. Nếu không có Phan An đứng đó, dám bà đã đánh Ân Bình một tát tai rồi.

- Thôi đi mẹ - Như Thủy lại kéo mạnh tay bà.

Ân Bình trề môi nói đuổi theo:

- Người gì đâu mà hung dữ quá, động chút là trợn mắt lên, làm như người ta sợ lắm vậy - Quay sang thấy Phan An đang tủm tỉm cười, Ân Bình nạt lớn - Cười cái gì? Vô duyên!

Lại mỉm cười không nói, Phan An quay gót bỏ đi, Ân Bình bỗng hét to:

- Đứng lại, anh không được bỏ đi dễ dàng như vậy.

- Gì nữa đây? - Phan An quay đầu lại khôi hài, rồi mỉm cười nửa

miệng như muốn bảo với cô rằng anh không chấp những hành động quê mùa, thất học của cô.

– Lúc nãy anh bảo tôi là hạng ngồi lê đôi mách, nhưng thật ra anh mới đúng là thằng mách lẻo, châm thọt cho thiên hạ mắng chửi nhau.

– Này, thôi đủ rồi nghe - Không kiềm chế nổi mình, Phan An hét lớn - Có thôi đi cách ăn nói mất dạy thiếu văn hóa đó không? Ai là thằng mách lẻo đâm thọt chứ? Cho cô biết, tôi nhìn cô nhiều rồi đó.

– Nhìn tôi? - Ân Bình chột phá ra cười - Nhìn trước mặt để đâm lén sau lưng hả? Thiệt là quân tử cao thượng quá, tôi hồng dám nhận đâu.

Gương mặt Ân Bình nghinh nghinh rất ứa gan, thách thức làm Phan An tức điên người. Không đủ từ đánh đá cãi lại cô, anh điên tiết giờ cao nắm tay lên. Chưa kịp giáng xuống đã nghe Ân Bình hét thất thanh:

– Ôi! Bớ người ta, giám đốc đánh nhân viên. - Rồi cô ôm đầu chạy ngược lên thang lầu, mặt nhăn nhó như thể anh đã đánh cô rồi.

– Ân Bình! - Như sực tỉnh, Phan An sợ hãi đuổi theo cô. Chẳng ra thể thống gì nếu để các cổ đông và nhân viên biết được. Oai lực của anh trước mặt mọi người sẽ đi tong - Cô dừng lại, tôi đánh cô bao giờ chứ?

Nhưng Ân Bình như chẳng thèm để ý đến nỗi lo lắng của anh, cứ hét to lên:

– Bớ người ta. Giám đốc...

– Ân Bình - Phan An đã chụp được tay Ân Bình. Không nể nang gì anh kéo mạnh, hất văng cô vào một góc - Có im đi không? - Rồi mắt Phan An ngầu tia hung dữ.

Thoáng chột dạ, Ân Bình đảo mắt nhìn quanh, tay co lên thủ thế:

- Anh làm gì? Đánh tôi ư?

- Nếu như cô không chịu im mồm - Phan An lừ lừ bước tới như muốn bóp cổ cô.

- A.... - Ân Bình há hốc mồm sợ hãi rồi chột kêu lên - Cứu con với, anh Phan An muốn đánh con.

Như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, Phan An nghe giọng cha vang lên nghiêm khắc:

- Phan An, dừng tay lại !

- Dạ!

Quay đầu, anh hậm hực đưa mắt nhìn Ân Bình hí hửng như chim sáo sổ lồng. Chạy núp sau lưng Gia Huy, cô lè lưỡi lêu lêu chọc quê anh. Tức quá, Phan An trợn mắt lên, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau nghe kèn kẹt.

- Phan An ! - Gia Huy gọi lớn - Con làm trò gì vậy? Là giám đốc mà rượt đánh nhân viên như vậy còn ra thể thống gì nữa.

- Dạ, nhưng mà... - Phan An uất ức. Càng uất ức hơn khi nhìn thấy gương mặt của Ân Bình. Cô đang làm trò khỉ để chế nhạo anh. Phan An hét lên như đứa trẻ - Ba coi kìa, cô ta ngạo con.

- Dạ đâu có!

Ân Bình lập tức đứng yên khi ông Huy quay đầu lại. Hai tay khoanh trước ngực như từ nãy đến giờ cô rất nhu mì lễ phép.

Ông Huy nhìn con vừa bực mình lại vừa ngạc nhiên. Thường khi thẳng con của ông điềm đạm lắm, đâu động chút động hét lên như con nít vậy. Đôi mày khế chau, ông hỏi:

- Phan An, sao con rượt đánh Ân Bình? Con có biết cô ta là thư ký của ông nội không?

- Dạ biết - Phan An cố tránh không nhìn vào gương mặt hờ của Ân

Bình - Nhưng... ba có biết không, cô ta là kẻ chuyên lén rình nghe chuyện của mọi người trong công ty.

- Không có - Ân Bình chột hén lên - Tôi không có rình nghe, chỉ tại tình cờ thôi. Mà không có gì mờ ám sao sợ người ta nghe lén chứ? Công ty chứ có phải chỗ buôn bạc giả đâu mà cứ phải thì thà thì thầm?

- Không buôn bạc giả, nhưng mỗi người đều có một bí mật riêng cần được tôn trọng - Lấy lại phong độ trước cha, Phan An chém mạnh tay trong không khí.

Ân Bình chột nhoẽn miệng cười:

- Như bí mật của anh chứ gì?

- Nè, cô đừng có nói bậy. Tôi có bí mật gì chứ?

Sợ cô nhắc lại chuyện cũ trong con hẻm, Phan An bỗng đỏ mặt. Ông Huy tình mắt nhận ra, ông hát hàm:

- Phan An, con có bí mật gì?

- Con...

- Làm sao anh dám nói mà bác hỏi - Ân Bình chen vào.

- Thế con có biết không?

Ông đột nhiên quay lại, Ân Bình gật đầu trước cái khoát tay lia lịa của Phan An

- Con biết, nhưng con hông dám nói đâu. Bác hông thấy lúc nãy anh định giết con diệt khẩu sao?

- Có bác đây con cứ an tâm nói - ông Huy sốt ruột nhìn Ân Bình chăm chú.

- Vậy hả - Ân Bình tủm tủm cười trước vẻ mặt hăm dọa của Phan An

- Vậy thì cháu nói. Bác biết không.... - Cô hạ giọng thầm thì - Giám đốc nhà ta đã có bồ rồi.

– Có bồ!

Không chỉ Gia Huy ngạc nhiên mà Phan An cũng thấy bất ngờ. Cô ả này ghê gớm thật, dám dựng chuyện hại anh.

– Đừng có nói xàm, tôi có bồ bao giờ chứ?

Ân Bình đáp tỉnh queo:

– Anh có bồ bao giờ sao tôi biết được mà hỏi chứ? - Gương mặt rất thật thà, cô nói thêm với ông Huy - Bác biết không, cô ta dường như là thư ký của giám đốc nhà mình. Hơn một lần cháu bắt gặp anh ta hôn Ngân Đài trong phòng làm việc và hơn ba lần trong rạp xem phim.

– Ân Bình! - Phan An đỏ mặt hét to - Cô đừng nói bậy, lần ấy Ngân Đài bị bụi rơi vào mắt, tôi chỉ thôi giùm cô ấy mà thôi.

Đúng như vậy! Ân Bình xác nhận trong lòng rồi tiếp tục đùa dai cho bỏ tật châm thọt khiến cô bị bà Lợi mắng:

– Vậy còn mấy lần trong rạp xem phim thì sao? Hồng lẽ lần nào cũng bị bụi rơi vào mắt?

– Trong rạp xem phim? - Phan An nhú mày cố nhớ. Có lần nào đâu. Anh ngây thơ hỏi lại - Cô bảo tôi với Ngân Đài cùng đi xem phim hả?

– Tôi không rõ. Vì ngồi ở xa quá nên tôi chỉ biết là con gái, còn có phải Ngân Đài không đó lại là chuyện của anh.

– Ba à! - Phan An như bất lực trước miệng mồm dẻo queo của Ân Bình. Dùng từ đanh đá không quen, còn dùng từ lịch sự anh không cãi lại. Biết làm sao cho ông hiểu anh đang bị khắc tinh chiếu mạng đây.

– Ba thật không ngờ lúc này con đâm ra hư đốn như vậy Phan An à.

- Ông Huy trừng mắt nhìn con rồi quay sang Ân Bình, dịu giọng - Bác có chuyện riêng muốn bàn cùng cháu, cháu có rảnh không?

– Dạ rảnh - Ân Bình gật đầu cười tươi roi rói trước vẻ mặt quạu quọ của Phan An. Tia mắt ranh mãnh, cô như gởi cùng anh hai chữ đáng đời, rồi nhảy chân sáo theo bước ông Huy, hẳn là có chuyện quan trọng lắm ông mới đích thân mời cô về phòng riêng như vậy. À... Hay là ông muốn nhờ mình làm mai cho cô Như Thủy? Trống tim đập vui, Ân Bình nhảy tưng tưng lên các bậc cầu thang.

– Ngồi đi cháu. - Cài cửa phòng cẩn thận, ông mới bắt đầu vào chuyện - Có đúng cháu đã nghe một người nói với cháu rằng Vạn Thành chính là thánh địa thương trường?

Miệng còn ngậm cái ống hút và đầy một ngụm nước trái cây, Ân Bình không kịp trả lời, cô gật đầu nhanh như bữa củ. Ông Huy như không chấp nhất hành động thất lễ của cô, nôn nóng hỏi:

– Thế người đó là ai?

– Cháu... cháu quên mất rồi - Suýt sặc vì phải nuốt nhanh ngụm nước, Ân Bình nhìn vẻ mặt thất vọng của ông mà lấy làm khó hiểu - Nhưng... người đã nói câu thánh địa thương trường kia quan trọng lắm sao mà cả bác và ông đều quan tâm vậy?

– Phải, quan trọng lắm.

Ông Huy gật đầu, vẻ mặt thần thờ, Ân Bình chớp mắt:

– Người ấy là ai vậy?

– Cháu không biết đâu.

Ngả đầu ra sau ghế, châm cho mình điếu cigà, đôi mắt ông xa vắng. Tự nhiên Ân Bình thấy cảm thông, thấy tội nghiệp cho ông dù không biết được đầu đuôi câu chuyện. Đứng dậy, bước lại gần, cô đặt tay lên vai ông an ủi:

– Bác đừng buồn, cháu sẽ cố gắng nhớ ra người đã nói câu đó để giúp ông và bác. Còn nếu như không nhớ nổi, cháu sẽ về hỏi ba của

cháu. Biết đâu, lúc người ấy nói với cháu như vậy ông có nghe rồi nhớ.

– Ba của cháu nhớ dai và thông minh lắm phải không? - Chồm hẳn người lên, giọng ông đầy hy vọng.

Ân Bình nhẹ mím cười:

– Ngược lại thì đúng hơn, ba cháu là một ông già lắm cẩm. - Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt ông Huy, Ân Bình tiếp luôn - Nhưng bác có thể yên tâm, tuy ngớ ngẩn khù khờ nhưng ba cháu hay có những tin mới bất ngờ lắm. Ông toàn quên những chuyện người ta nhớ và nhớ những chuyện người ta đã quên thôi.

– Vậy... cháu hãy về hỏi ba rồi ngày mai trả lời cho bác nhé.

– Ô! Không nhanh như vậy được đâu. Phải về quê mới rước ba cháu lên đây hỏi thăm được chứ.

– Vậy... - Ông Huy thoáng ngần ngừ rồi quyết định nhanh - Ngày mai, bác sẽ xin phép tổng giám đốc cho cháu nghỉ ba ngày, hay năm ngày vậy. Cháu thấy có đủ không?

– Dạ đủ. Nhưng mà...

– Không nhưng gì cả - Như sợ cô đổi ý, ông Huy cắt ngang lời - Bác sẽ cho thằng An đi chung với cháu.

– Không được đâu. - Ân Bình giãy nảy - Bác không cần phải cho giám đốc đi với cháu. Tự cháu đi một mình cũng được.

– Không được. - Ông Huy lắc đầu - Một mình cháu đi ta không an tâm. Chuyện này quan trọng lắm.

Quan trọng? Đôi mắt Ân Bình mở tròn. Đi đón một ông lão khù khờ dưới quê lên mà ông bảo là quan trọng. Buồn cười thật.

– Nếu vậy thì bác cho ai khác đi với cháu, cháu không thích đi chung với giám đốc đâu.

– Không được. Đây là bí mật của gia đình ta, không thể để người ngoài biết được.

Bí mật? Đôi mắt càng mở lớn hơn. Ân Bình há miệng toan hỏi nhưng chợt nhớ chẳng ai nói bí mật của mình cho người khác nghe đâu. Cô không hỏi nữa, thầm tưởng tượng khuôn mặt Phan An khi nghe ông bảo phải hộ tống cô về quê rước ba. Chà! Cơ hội tốt để cô trả thù hấn đây mà.

o O o O o

– Phan An, những lời ba dặn con có nhớ kỹ không? - Lần thứ ba, Gia Huy lặp lại lời nhắc nhở với con rồi mà vẫn cảm thấy lo lo, thiếu thiếu. Sao lòng cứ nóng như lửa, như bắt an một chuyện gì.

Thật lạ lùng, Gia Huy thấy mình mâu thuẫn quá. Giao hợp đồng bạc triệu, bạc tỷ cho con, ông thấy an tâm, thấy vững trong lòng lắm. Vậy mà... Lần thứ nhất trong đời, ông sợ Phan An làm hư việc vì một chút trẻ con, nông nổi.

Lâu lắm rồi, từ lúc Phan An trở thành giám đốc nhân sự, ông như quên mất anh là con của mình. Trong quan hệ xã hội ở công ty, về tự tin, chứng chạc của anh đã khiến ông ngỡ anh là một đồng nghiệp, một cộng sự.

Chỉ có hôm qua đây, khi nghe anh ngẩn ngơ cãi lộn với Ân Bình, ông mới như bàng hoàng chợt tỉnh. Thì ra, dù là giám đốc chứng chạc của công ty, Phan An cũng chỉ là một thằng con nít hai mươi sáu tuổi, ngây thơ giữa cuộc đời. Chỉ với một tình huống nhỏ bị Ân Bình dựng chuyện vu oan đã phải lúng túng lời nhượng điểm ra rồi.

Ông đưa mắt ngó Ân Bình, lòng bất chợt dậy lên một cảm giác khác thường. Con bé sao mà ngộ nghĩnh, cứ như con lật đật, không đứng yên được bao giờ.

- Sao còn chưa chịu chui vào xe hả?

Thấy Phan An đang nhìn con nhỏ. Sợ lớn chuyện, ông bước lại gần, nghe giọng Ân Bình cao vút:

- Cái va li nặng quá, tôi xách không nổi.

- Đi về có mấy ngày, làm gì mà xách nhiều quần áo vậy? - Vừa cầu nhàu, Phan An vừa quăng mạnh chiếc valy của Ân Bình ra phía sau xe.

- Trời ơi, ai mượn anh làm rồi anh trả thù như vậy hả - Ân Bình hét thất thanh - Bể hết của tôi rồi còn gì.

- Bể? - Đang sùng mà Phan An cũng phải cười - Quần áo mà cũng bể được sao?

- Quần áo, ai nói với anh đây là quần áo chứ? - Ân Bình sùng sộ.

Phan An nhẹ đưa tay vuốt tóc:

- Vậy chứ gì?

- Cái gì thì cái, kệ tôi, hỏi làm gì? - Ân Bình đóng mạnh cửa xe.

- Hỏi để khỏi bị người ta vu oan giá họa. - Phan An cũng sập mạnh cửa xe, đề máy.

Gia Huy chỉ kịp gọi lớn theo:

- Phan An, đừng quên mua quà đó!

Nhưng chiếc xe đã vút lao nhanh, không biết nó có kịp nghe không nữa. Ông nhìn theo thở ra một hơi dài.

- Mở băng nghe đi. - Xe chạy được một đoạn dài, Ân Bình bỗng quay sang bảo Phan An.

Không nói gì, anh đưa tay nhấn nút. Một giai điệu hòa tấu vang lên, êm dịu.

- Trời ơi, nhạc gì mà dở ẹc. - nghe được một lúc, Ân Bình nhăn mặt kêu lên. - Đổi nhạc khác đi!

Đây là băng hòa tấu hay nhất của dàn nhạc Santana mà Phan An ưa thích, nên khi bị Ân Bình chê dở, anh nghe tự ái vô cùng. Quay đầu lại, anh nói như gậy:

– Nhạc người ta như vậy mà chê dở. Thiệt không hiểu sao trên đời này lại có người nhận thức kém như vậy không biết.

Két!.....

Chiếc xe bỗng thắng lại bất ngờ, không phòng bị, Phan An bị lao người tới, đầu va mạnh vào vô lăng đau điếng. Ngẩng đầu lên, anh trừng mắt ngó Ân Bình giận dữ:

– Bộ muốn chết sao? Khi không lại đạp thắng xe?

Không nói không rằng, Ân Bình đẩy mạnh cửa xe, bước xuống đất hào hển thở:

– Lập tức xách vali xuống trả cho tôi.

– Lại chuyện gì đây hả? - Bước xuống xe, Phan An quay đầu nhìn hai phía, lòng lo lắng. Đậu xe giữa đường như vậy, không bị xe khác đụng cũng bị công an phạt.

– Tôi không đi nữa. - Ân Bình bước hẳn vào lề.

– Sao không đi nữa? - Quên mất chiếc xe, Phan An bước theo cô.

– Vì tôi không thích đi với người đã mắng tôi ngu. - Ân Bình phụng phịu.

Mà ngu thiệt chứ bộ. Nhạc người ta hay như vậy mà chê dở. Nghĩ trong lòng nhưng Phan An không dám nói thành lời. Bởi ba đã dặn đi dặn lại, bằng mọi cách phải mời bằng được ba của Ân Bình lên thành phố. Hạ mình, Phan An nhẹ nhàng:

– Bao giờ chứ? Ai mà mắng cô ngu vậy? Người đó quả chẳng biết nhận xét là gì cả.

Lẻo mép! Ân Bình đưa mắt lườm Phan An một cái dài. Con giận

phần nào xoa dịu, nhưng cô vẫn muốn trả thù anh

– Nhưng tôi lại không thích đi trên xe mở mấy loại nhạc nghe dở như vậy.

Tự ái lắm nhưng Phan An cố dần lòng:

– Vậy cô lên xe đi, muốn nhạc gì tôi đổi nhạc đó cho nghe.

– Thiệt chứ? - Ân Bình mím mím môi.

Phan An gật đầu:

– Thiệt! Lên xe đi!

– Được!

Như miễn cưỡng, Ân Bình bước theo anh. Vừa đến cửa thì nghe toét một cái. Ngẩng đầu lên đã thấy anh công an đứng cạnh bên chiếc mô tô phân khối lớn, nét mặt khó đăm đăm. Anh chỉ tay ra hiệu, bảo hai người:

– Vào đây!

– Cũng tại cô không. - Phan An quay lại nhìn Ân Bình - Bị giam bằng lái như chơi - Rồi bước lại gần viên cảnh sát, Phan An cười nhả nhận - Vâng, anh kêu tôi.

– Anh có biết mình vi phạm luật giao thông, đậu xe như vậy là trái phép không? - Viên cảnh sát hất hàm.

Phan An nhẹ gật đầu:

– Dạ biết!

– Biết? - Viên cảnh sát nghe nóng mũi. - Biết sao còn vi phạm? Anh coi thường luật pháp có phải không?

– Dạ không. - Phan An vội xua tay - Tôi không coi thường luật pháp, chỉ tại... - Đưa tay gãi tóc, Phan An không biết nói sao. Chẳng lẽ lại kể nguyên cái trò đồng đánh của Ân Bình? Không khéo lại bị phạt nhiều hơn.

- Anh ơi, xong chưa? Sao mà lâu quá vậy?

Đã rồi càng rồi thêm. Phan An quay nhìn Ân Bình giận dữ. Đã gây nên lỗi còn ngồi ngoài xe nheo nhéo, bỏ mặc mình anh gánh tội.

Người đâu vô tình đến thế là cùng.

- Coi cô ta làm sao kìa!

Viên cảnh sát đột nhiên la lớn, làm Phan An vừa quay đầu đi đã phải quay trở lại. Thất kinh hồn vía khi thấy Ân Bình bỗng dưng ôm bụng, mặt nhăn nhó té quỵ ở giữa đường.

- Ân Bình, cô sao vậy?

Cùng với viên cảnh sát, Phan An tất tả chạy lại.

- Anh còn hỏi nữa. - Một tay bấu chặt cửa xe, một tay ôm bụng. Ân Bình đau đớn nói - Đã biết tôi đau bụng này giờ, sao không tranh thủ nộp phạt rồi còn đưa tôi đi bệnh viện. Ui da...

- Tôi đâu biết cô đau bụng bao giờ chứ? Từ hồi nào sao bây giờ mới nói.

Phan An như cầu nhàu mà lòng đầy lo lắng, làm viên cảnh sát đang nghi ngờ hai người vờ đóng kịch gạt mình cũng phải cuống lên.

Chẳng hiểu cô gái kia bệnh gì mà oằn oại quá.

- Anh cảnh sát à, phạt bao nhiêu xin anh phạt nhẹ giùm, tôi phải đưa cô ấy đi cấp cứu. - Phan An nôn nóng giục.

- Ui da, đau quá. - Ân Bình lại nẩy người lên đau đớn.

Viên cảnh sát cuống cuồng:

- Trời ơi, giờ này mà còn lo chuyện phạt bao nhiêu nữa. Mau đưa cô ấy đi cấp cứu. Tôi nghĩ cô ấy bị đau ruột thừa rồi.

- Vậy... - Phan An không biết mình phải bắt đầu từ đâu.

Viên cảnh sát lại phải nhắc:

- Mở cửa, đưa cô ấy lên xe!

- Dạ... - Dìu Ân Bình lên xe rồi phải lúng túng giây lâu Phan An mới đề được máy. Quên cả vẫy tay chào viên cảnh sát tốt bụng. Anh cho xe vọt đi nhanh, mắt dáo dác đảo quanh tìm bệnh viện. Nhưng, như trên người chọc ghẹo. Con đường xa lộ trống trơn chẳng có một biển thập đỏ nào báo tin sắp đến gần bệnh viện. Lòng Phan An đã lo lắng càng lo lắng hơn khi thấy Ân Bình cứ nằm yên, mặt úp xuống nệm xe không kêu la vùng vẫy như trước nữa. Nhẹ tay cô, anh hỏi nhỏ:

- Ân Bình, cô thấy sao rồi? Ráng chịu một chút, tôi cho xe quay ngược về thành phố nhé?

- Ôi! - Ân Bình bỗng lật người lên, tròn mắt ngó Phan An rồi bật cười giòn - Anh mà cũng tin là tôi bị bệnh ư?

- Vậy... - Ngó sững Ân Bình, Phan An giận dữ - Thì ra cô đang đóng kịch, báo hại tôi... - Anh bỏ ngang câu nói.

Ân Bình chống tay ngồi dậy, đầu nghiêng nghiêng ngơ ngác:

- Báo hại anh sao?

Ngỡ cô chọc quê mình, Phan An nổi sùng lên, đâm quạu:

- Chẳng làm sao cả. Dở hơi!

- Dở hơi? - Đến lượt Ân Bình nổi nóng, cô hét lớn - Anh máng tôi dở hơi à? Anh có biết là tôi đã cứu anh không? Nói thiệt, nếu không có con dở hơi này, bây giờ chưa chắc viên cảnh sát đã cho anh đi, cả bằng lái nữa cũng bị giam rồi.

Ân Bình nói không sai, Phan An biết vậy, nhưng....

- Tại ai? - Phan An hét lớn - Ai bỗng dưng giờ chứng đậu xe ở giữa đường?

- Thì tôi.... - Ân Bình hơi hạ giọng rồi ngảnh mặt lên - Nhưng ai biểu anh chọc tôi trước làm chi.

- Ủ, vậy thì huề. - Sợ cô nổi chứng không đi, Phan An đầu dụi.

Cắn cắn ngón tay, Ân Bình có vẻ như chấp nhận lời Phan An nói. Chiếc xe vút đi nhanh, chẳng ai nói với ai lời nào cả.

– Phan An à, anh mua quà chưa vậy?

Ân Bình chợt hỏi một câu làm Phan An giật nảy mình. Suýt tí thì anh quên điều cha dặn đi dặn lại rồi. Ân Bình coi vậy mà được việc ghê. Khen cô trong lòng rồi Phan An mới chợt nhớ ra. Món quà mà anh tặng, người nhận chính thức là ba ruột của cô. Chà! Tự nhiên Phan An nghe khó chịu trong lòng, cô gái này coi vậy mà biết tranh thủ góm. Một cái gì giống như sự coi thường len nhẹ vào tim anh.

– Tôi nhắc vì sợ anh bị la thôi. - Như hiểu những ý nghĩ của Phan An, Ân Bình lại nói - Chứ quà cho ba, tôi đã mua một vali đầy rồi đó.

– Tôi có nói gì đâu. - Như một tên trộm bị bắt quả tang. Phan An đỏ mặt với ý nghĩ không trong sáng của mình.

Ân Bình nói tỉnh queo:

– Vậy mà tôi tưởng anh nghĩ tôi thời cơ lợi dụng chứ.

– Không có, không có đâu. - Phan An vội xua tay, then thùng.

– Vậy anh tính mua quà gì để tặng ba tôi vậy? - Ân Bình lại hỏi như thể cô và Phan An chung giới tuyến.

Anh đưa tay gãi tóc:

– Tôi đang nghĩ đây. Một thùng bánh có được không?

– Chao ôi, ngán chết. - Ân Bình nhăn mặt - Hơn nữa, bánh đâu có giá trị lưu niệm.

– Lưu niệm? - Phan An lạ lẫm ngó Ân Bình.

Cô gật đầu.

– Phải rồi. Tiết lộ cho anh một bí mật. Ba tôi thích tàu buồm lắm.

Gật đầu, Phan An tấp xe vào một quầy hàng bán đồ lưu niệm bên đường. Trong lúc lui cui lựa quà, anh thấy Ân Bình băng qua lộ.

Cái này chắc ông ta vừa ý. Phan An hài lòng ôm chiếc thuyền buồm bằng gỗ to tướng bước ra xe. Nhét chêm cẩn thận vào cốp, anh quay tìm Ân Bình. Cô ả đã mua xong một cái gì, hớn hờ băng qua lộ:

– Cô đi đâu vậy? - Phan An hỏi cho có hỏi.

– Đi mua băng nhạc. - Ân Bình ngả đầu ra sau nệm xe.

– Băng gì vậy? - Một tay trên vô lăng điều khiển xe, một tay Phan An chìa qua cầm cuộn băng của Ân Bình. Anh thích sưu tầm nhạc mới lắm. Xin một lần yêu nhau! Cha! Cái tên nghe lạ quá. Vội vã cho băng vào máy, Phan An không để ý thấy hai chữ cái lương nằm sát góc băng, cho đến khi giai điệu vọng cổ vang lên, anh mới té ngựa ra sau:

– Trời ơi, sao cô lại đi mua băng cái lương?

– Vì tôi thích. - Ân Bình đáp gọn rồi như quên mất anh, hai chân bắt chéo nhau, giọng Ân Bình cao vút hòa theo giọng nghệ sĩ Lệ Thủy trong băng, mặc cho gương mặt Phan An méo dần đi.

o O o O o

– Ân Bình, Ân Bình à? Con nhỏ mới đây mà đã biến đi đâu mất rồi hổng biết.

Đang nằm dài trên chiếc chõng tre đọc báo giết thời gian, Phan An chợt nghe tiếng ông Phi ca thán:

– Có khách đến nhà mà chẳng biết lo cơm nước gì cả, cứ ham chơi. Quay sang, thấy Phan An ngẩng đầu lên, ông mỉm cười:

– Tôi nói lớn quá làm cậu không ngủ được à? Xin lỗi!

– Dạ không có gì! - Phan An vội nói rồi thờ dãi nhìn bóng ông Phi khuất sau liếp cửa bằng tranh.

Không khí oi bức quá, Phan An phe phẩy tờ báo trên tay làm quạt.

Mặt trời gay gắt trên cao như muốn thiêu đốt cho tàn rụi khung cảnh

vốn đã nghèo nàn. Đột nhiên, anh nghe thềm một ly đá lạnh.

Nhưng Phan An biết, mình vừa mơ ước viễn vông. Làm gì có đá giữa xứ sở không điện đóm này. Thiệt là vỡ mộng, vỡ mộng lớn rồi. Từ lúc được cha bảo theo Ân Bình về quê rước cha Ân Bình lên, rồi nghe cô kể quê mình là một vùng ven biển, anh đã mơ mộng nhiều về một chuyến du lịch xa nhà.

Nếu không giống Vũng Tàu, nó sẽ tựa tựa Nha Trang hoặc một bãi biển du lịch bất kỳ nào với bờ cát thoai thoải màu vàng nhạt nhiều du khách. Những chiếc ghế bố xinh xinh nép mình dưới bóng dù rục rỡ. Hoặc ít ra cũng được rửa mắt bởi các giai nhân mặc đồ tắm khoe cặp đùi thon lẳn.

Vậy mà.... trước mắt anh giờ đây là một bãi bùn đen nhem đầy ắp ruồi cùng mùi cá tanh nồng. Cuộc sống của người dân ven biển sao mà cơ cực quá.

Chem chếp cái miệng khô, Phan An cố nén lòng bước lại chiếc bàn xiêu vẹo nằm sát góc nhà. Cầm chiếc ly lên, anh ghê sợ nốc vào bụng mình thứ nước lờ lợ, mặn không ra mặn, ngọt không ra ngọt rồi chạy ra sân ngồi ụp. Dạ dày anh không chấp nhận được thứ nước khó tiêu này.

– Sao vậy cháu?

Đang lui cui dọn lại cái bếp, nghe Phan An ụp lớn, ông Phi vội chạy ra:

– Hồng quen uống nước lợ à? Đợi con Bình về bác sẽ bảo nó lên thị trấn mua cho cháu chai nước suối.

– Dạ, cảm ơn bác! - Dùng khăn lau miệng, Phan An chợt thấy mền ông Phi. Ấn tượng coi thường ban đầu biến mất.

Nhớ lần đầu gặp ông, Phan An vẫn không hiểu được cảm giác của

mình. Có một cái gì lạ lắm làm khắp người anh nổi đầy gai ốc. Giữa đám dân chài, ông như có một nét gì khác hẳn, không hoà nhập. Dù da ông vẫn xạm đen vì gió biển, bàn tay vẫn chai sần, gầy guộc sau bao ngày kéo lưới. Ông vẫn là người đàn ông cường tráng và khỏe mạnh.

– Lần đầu về quê biển, dĩ nhiên là không quen rồi, bác ngày xưa cũng vậy.

– Ủa ! - Phan An ngẩng đầu dậy, ngạc nhiên - Vậy ngày xưa bác ở đâu mà dọn về đây vậy?

– Bác... Ồ, cigà của Tây Ban Nha đây phải không? - Ông chợt như quên mất câu trả lời, giật nhanh gói cigà trên tay Phan An, châm cho mình một điếu. Thả khói lên trời, ông lim dim mắt như một người sành điệu.

– Bác à, bác ở đâu dọn về đây vậy? - Phan An nhẹ lay người ông, hỏi lại.

– Hỏi, hỏi cái gì, không thấy người ta đang hút thuốc sao? Mất lịch sự, vô văn hóa! - Tự nhiên ông nạt lớn làm Phan An nghe tự ái.

Anh đứng bật dậy, toan hỏi cho ra lẽ thì giọng của Ân Bình vang lên cao vút:

– Ba ơi, anh Phan An đâu mất tiêu rồi? Ủa? Hai người đang làm gì mà thân mật vậy? Coi con mua cái gì về đây nè! - Giọng cao hai chiếc giỏ to tướng, nặng trĩu lên, Ân Bình cười vui vẻ - Toàn đồ ăn không đó, Phan An à, hôm nay tôi sẽ đãi anh một bữa đồ biển ra trò.

Thì ra từ sáng đến giờ cổ đi chợ huyện mua đồ ăn về để đãi mình.

Phan An nghe lòng dịu đi một chút. Kể ra cũng biết điều. Càng biết điều hơn khi Ân Bình chợt chìa ra trước mặt anh chai nước suối trong ngần.

– Tôi biết anh không quen uống nước lợ nên ra chợ mua nước suối cho anh uống. Có mua cho anh cây quạt nữa nè.

Chỉ là cây quạt nan mà Phan An mừng như bắt được vàng. Anh nhận tất không khách sáo:

– Cảm ơn!

– Trời ơi! - Ân Bình chột hét to làm Phan An giật nảy mình. Ngụm nước suối chưa kịp chui vào cổ đã bắn tung tóe ra ngoài.

– Sao anh lại cho ba tôi hút thuốc? Sặc thì sao, ba tôi có biết hút bao giờ chứ? - Rồi không để anh trả lời, Ân Bình giằng lấy điếu thuốc ra khỏi tay ông - Bỏ đi ba !

– Cửa tao, cửa tao. - Hai tay giữ chặt điếu thuốc, đôi mắt ông long lên hung dữ theo bản năng một con người bị giành mất món đồ yêu thích nhất - Cửa tao mà...

Rồi ông vụt chạy ra sau bếp, núp mình sau dàn lưới, ông ngấu nghiến hít thuốc vội vàng, mắt dáo dác nhìn quanh.

– Anh thấy đấy, ba tôi là một ông già ngớ ngẩn. - Ân Bình nhún vai, bắt lực cười với Phan An - Thôi, anh ngồi chơi, tôi đi nấu cơm, trưa quá rồi.

Cơn nóng giận như dịu đi khi tận mắt chứng kiến cảnh ông Phi giành điếu thuốc với Ân Bình. Tin ông ngớ ngẩn, anh không đành chấp nhất. Ngồi xuống chiếc chõng tre, một tay phe phẩy quạt, một tay nâng chai nước tu ừng ực. Phan An bỗng phát hiện được một điều. Chẳng những ông ngớ ngẩn, mà cả Ân Bình cũng ngẩn ngơ không kém.

Bởi không ngẩn ngơ thì chẳng bao giờ cô gọi là quà và gói kỹ bằng mấy trăm lớp bông gòn mớ thuyền buồm được thổi bằng thủy tinh mỏng dính ấy đem về tặng cho cha. Lại còn nâng niu như báu vật

mớ đồ chơi trẻ con được bày bán đầy các lòng đường với giá tiền rẻ mạt hai ngàn đồng một chiếc.

Phan An không nén được cười khi nhớ lại vẻ cẩn trọng của mình lúc ị ạch vác giùm cô chiếc va li vào nhà. Cứ ngỡ là đồ gì quý giá, báo hại anh phải nín hơi, nén thở, rón rén đặt nó lên giường rồi từ từ mở nắp, trước tiếng ồ thích thú của ông Phi.

Mà ông ta yêu thuyền buồm thật đấy. Bây giờ thì Phan An tin vào lời của Ân Bình rồi. Anh chỉ cảm thấy ngạc nhiên thôi. Lý do gì khiến một lão già ngờ ngẩn như ông lại có thú tiêu khiển cao cấp như vậy?

Phan An đã thấy ông hàng giờ liền đứng thẩn người ra bên chiếc thuyền buồm bằng gỗ của anh. Liệu đây có phải là điều mà cả ba và ông nội đồng náo nức, quan tâm?

- Cơm chín rồi đây, mời ba, mời anh ăn cơm! - Tấm màn vỏ ốc lay động, Ân Bình bung một mâm cơm nghi ngút khói bước lên, don đả gọi.

Ngẩng đầu lên, Phan An chợt giật nảy người, đôi mắt anh tròn tròn:

- Trời ơi, có phải cô không đó Ân Bình?

- Thì là tôi đây chứ ai? - Ân Bình cười toe toét, tay quẹt ngang dòng mồ hôi tuôn ròng trên má làm vết lọ chạy dài hơn thật buồn cười.

- Sao mà anh nhìn tôi ghê vậy? Có chuyện gì không? - Thấy Phan An cứ tròn mắt ngó mình, Ân Bình cúi kiểm tra y phục rồi chợt phát hiện có một chiếc nút trên áo bị bật ra. Cô cài lại, nói thản nhiên:

- À, cái áo này may năm tôi mười tám tuổi. Lúc đó tôi ốm chứ không mập như bây giờ. Vớ lại, nút lâu ngày nó lờn rồi.

- Có gì đâu! - Mỉm cười, Phan An thấy đầu óc mình như dịu lại, anh giả lả - Thôi, mời bác vào rồi mình ăn cơm đi. Tôi đói bụng rồi.

- Ủ, anh chờ một chút - Hất ngược mái tóc ra sau, Ân Bình gọi lớn -

Ba ơi, vào ăn cơm.

- Ủ! - Khập khiễng, chân thấp chân cao, ông Phi rời chỗ nấp bước ra. - Điều thuốc đã hút hết từ lâu nhưng ông vẫn khư khư nắm trong tay cái cán, xoay qua trở lại như muốn tìm một cái gì.

- Ăn cơm đi ba! - Ân Bình xới một chén cơm đầy đặt xuống trước mặt ông - Đồ ăn nhiều lắm. - Rồi không thấy ông ngẩng đầu lên, cô hét lớn - Trời ơi, hút hết rồi sao ba hổng quăng mẩu đi chứ, có cái gì để coi đâu.

- Không, để ba coi, ngộ lắm. - Ông vẫn cầm cái cán thuốc lật qua lật lại. Nổi nóng, Ân Bình giật mạnh cán thuốc khỏi tay ông, ném mạnh qua hàng rào.

- Ê, đừng ném, đừng ném mà! - Ông Phi hét lớn thất thanh nhưng không kịp. Mẩu thuốc đã bay vèo qua mặt ông biến mất vào bụi cây trước mặt. Hốt hải, ông bật nhanh người dậy, chạy theo mẩu thuốc, lảm nhảm - Để tao kiếm, tao kiếm mà.

- Bác bảo kiếm mà kiếm gì vậy Ân Bình? - Đã biết ông ngớ ngẩn nhưng Phan An vẫn không nén nổi tò mò.

Ân Bình nhẹ nhún vai:

- Có trời mà biết. - Rồi cô đặt chén cơm xuống trước mặt Phan An. - Thôi ăn đi, ba tôi tới tôi mới về. Tôi còn lạ gì tính của ông nữa chứ.

- Bộ bác thường như vậy lắm à? - Phan An so so đôi đũa.

Ân Bình tự nhiên gấp thức ăn cho vào miệng:

- Ngày trước thì thường xuyên lắm. Lúc tôi còn nhỏ, thường nghe mọi người ở đây kể lại. Ba tôi cứ vào mỗi buổi chiều là lang thang trên bãi biển kiếm vỏ sò, miệng lảm nhảm nào là: Đò thuyền sẽ đưa chúng ta cập bến. Ôi, nói chung là nhiều câu ngẩn ngơ không hiểu nổi.

- Còn bây giờ? - Miếng thức ăn chưa kịp bỏ vào miệng, Phan An lại hỏi.

Ân Bình vừa nói vừa nhai:

- Hơn mười năm nay ba tôi bớt nhiều, nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại tái phát như vậy nữa.

Lẽ nào tại gói thuốc của mình? - Phan An nửa muốn nói rồi lại thôi.

Lặng lẽ anh cho miếng thức ăn vào miệng.

Ừa!...

Chưa ăn gì vào đã ói ra, bao nhiêu nước suối uống vào đều theo tiếng ủa của anh bị tống hết ra ngoài. Hơn thế nữa, cả mặt và bộ đồ lòng của anh cũng bị mùi tanh của miếng thức ăn chực trào ra.

- Anh sao vậy? - Ân Bình buông đũa chạy đến bên anh lo lắng hỏi.

Nước mắt, nước mũi ròng rã trên mặt, Phan An thì thảo như kẻ sắp đứt hơi:

- Tôi vừa ăn cái gì vậy?

Nhìn lên miếng thức ăn còn dang dở trên chén Phan An. Ân Bình đáp:

- À, hào sống chứ gì.

Ừa!...

Cơn buồn nôn vừa bớt lại chợt đến. Gập cong người xuống đất, bất kể mình đang ngồi giữa phòng khách, lần này Phan An nôn thật sự.

- Anh có sao không? - Ân Bình nhẹ vuốt sống lưng anh rồi trao cho anh ly nước suối.

Ngã vật ra chiếc chõng tre, tu một hơi nửa chai nước, Phan An mới bình tâm lại. Anh đưa mắt ngó Ân Bình:

- Cô ác chi mà ác lắm vậy Ân Bình, cho tôi ăn cả đồ sống.

- Tôi đâu biết anh dị ứng với mùi của biển. - Ân Bình cười biết lỗi. -

Mà không sao, còn mấy món chín đây, anh ăn tiếp đi, toàn đặc sản biển không đó.

Ghê sợ nhưng cái bụng lại réo lên vì đói, Phan An đành trở lại bàn.

Để chắc ăn, anh bảo:

– Những món sống, tôi xin cô để gọn một bên, tôi chỉ ăn được đồ thật chín thôi.

– Vậy thì anh ăn đi. - Ân Bình thu dọn lại bàn - Còn những ba món chín.

Màu sắc trông hấp dẫn quá. Phan An gấp đại một miếng. Ân Bình nói như khoe:

– Sam biển đó. Anh biết không, chúng thường đi một đôi, nhưng chỉ có con mái mới ăn được thôi.

Dai quá! Răng Phan An như vừa cắn ngập vào một miếng ni lon mẶn chát. Nhưng tể nhị không nói ra, anh chuyển đĩa sang đĩa khác. Món này thì bở như bùn lại ngọt như chè. Chỉ có món thứ ba là tạm chấp nhận thôi. Không dai, không bở, không mẶn, không ngọt, mùi vị lại khác thường. Sẵn bụng đang đói ngấu, Phan An ăn ngấu nghiến.

– Anh hay thật đấy. - Ân Bình ngưỡng mộ: - Ít ai ăn được đĩa biển lắm.

Xoảng!...

Cái chén tuột khỏi tay rơi xuống đất vỡ tan. Miếng cơm đang và vào miệng ngon lành cũng trào ra đầy đất. Phan An dở khóc dở cười, biết kêu ai cho thấu tình cảnh của anh hiện tại. Bởi, trong các loài vật trên đời, anh ghét và ghê sợ nhất là con đĩa, dù là loài đĩa không biết hút máu người.

– Ân Bình, tôi thù gì cô chứ? - Không còn kiềm chế nổi mình, Phan An giận dữ hét to - Tại sao cô hại tôi như vậy chứ?

- Thôi đủ rồi nghe! - Ân Bình giận run người. Không phải giận anh làm bể chén, cũng không phải giận anh ói đầy nhà. Mà giận công lao khổ cực của mình đổ sông, đổ biển. Phải khó khăn, vất vả lắm cô mới tìm mua được đặc sản đãi anh. Vậy mà... Cô hét to uất ức - Cái gì cũng chê, cũng ăn hồng được như hoàng đế. Tôi hồng dư hơi đâu mà hầu hạ, nhà tôi có mấy món vậy thôi, anh hồng ăn được thì nhin.

- Nhin thì nhin chứ. - Phan An ném mạnh cái khăn xuống bàn, chạy nhanh ra sàn nước. Tay thọc mạnh vào cổ, anh như muốn nôn cả bao tử ra ngoài để giặt. Ấn tượng nhồn nhột của con đĩa ở cổ họng anh sao cứ còn hoài không hết.

Thở ra một cái, Phan An ngán ngẩm nhìn ba vali đồ to tướng dưới chân mình. Lên thành phố chơi một tuần thôi, có cần mang theo nhiều quần áo vậy không? Trong lúc bực mình, anh chỉ muốn hét to vào mặt họ.

Nhưng Phan An cũng biết là mình chỉ dám hét câu đó trong lòng, cho một mình mình nghe, cho đỡ tức vậy thôi. Chớ đại dột mà hét to lên, Ân Bình đang chờ cơ hội ấy để trả thù anh.

Hai ngày rồi, từ lúc ăn nhầm con đĩa biển đến giờ, anh và cô có ai mở miệng với ai lời nào đâu. Ra vô mặt cứ hằm hằm như kẻ thù không đội trời chung vậy.

Không nói thì không nói, làm như mình ngon lắm vậy. Phan An xách chiếc túi du lịch nhỏ xíu lên vai, nóng lòng ngó xuyên vào tấm màn ốc. Chuẩn bị gì mà lâu dữ vậy? Cứ như sắp thi hoa hậu vậy.

- An à! - Tấm màn lay động, Phan An vội quay đầu lại. Chưa kịp mừng đã nghe ông Phi phán một câu choáng váng - Con Bình bảo mai hãy về.

Cái gì? Phan An thoáng rùng mình, phải ở lại thêm một đêm nữa ư?

Không, không thể nào. Anh đã hết chịu đựng nổi rồi. Càng không thể ở lại với thân thể nhợt nhạt mồ hôi và bộ đồ dơ này được. Chả là Phan An lười biếng lắm. Bao nhiêu quần áo đem theo, anh đều mặc dơ hết mà chưa giặt bộ nào. Giờ ở lại chẳng khác nào Ân Bình làm khó anh.

Hừ! Phan An chợt nghe nức trong người. Cô ấy muốn chơi anh chứ mắc mớ gì đã chuẩn bị xong lại giờ chứng không đi nữa. Điên tiết, quên mất phép lịch sự, Phan An tông thẳng cửa bước vào phòng.

– Á!

Chỉ kịp nghe một tiếng rú thất thanh rồi tối tăm mặt mũi. Cố vùng ra khỏi cái vật bụi nhùi làm mình nghẹt thở, Phan An hét lớn - Cô giờ trò gì vậy Ân Bình?

– Không được bỏ gối ra. - Giọng Ân Bình nghe là lạ - Tôi đang thay đồ mà. - Câu cuối cô bẽn lễn, giọng nhỏ hẩn đi.

Tự nhiên Phan An nghe lạnh, anh rùng mình:

– Trời ơi, sao cô không gài cửa?

– Tôi quên.

Không nhìn thấy Ân Bình nhưng Phan An hình dung được gương mặt cô đang đỏ dừ xấu hổ. Còn thân hình... chà... thật không biết cô ta đang thiếu áo hay thiếu quần nữa. Thật không sao tưởng nổi trên đời lại có hạng con gái vô tâm như vậy nữa.

– Anh... anh cầm cái gối như vậy nhé! - Ân Bình lại trở giọng tỉnh queo - Tôi mặc tiếp đồ, nhưng nói trước không được mở ra đó.

– Làm như người ta ham lắm. - Phan An nghe tự ái. - Không cần gối tôi cũng nhắm mắt lại rồi.

– Nhưng có gối chắc ăn hơn. Ai biết được giữa chừng anh tò mò mở mắt ra. - Giọng Ân Bình giòn tan. Tự nhiên Phan An thấy môi dưới

của mình trề ra, rồi chợt nhớ cô không nhìn thấy được, anh diễn tả bằng lời:

- Xì! Làm như mình đẹp lắm.
- Đủ xài thôi. - Ân Bình cười khiêu khích.
- Dở hơi. - Phan An không thèm tranh cãi với cô. Anh lắng nghe tiếng áo quần va vào nhau sột soạt, thầm đoán xem cô đã mặc gì vào người.

Im lặng, im lặng thật lâu. Chắc Ân Bình đã mặc xong. Phan An thầm thắc mắc, nhưng sao cô ấy không bảo mình mở mắt ra? Quên à? Ai chứ Ân Bình dám lắm.

- Xong chưa? - Anh nhắc khéo.
- Ờ, chưa xong đâu. - Ân Bình la hét hoảng.

Phan An khó chịu:

- Sao lâu quá vậy?
- Chiếc áo coọc của tôi rớt đâu mất tiêu rồi, tìm hoài không thấy.

Trời ơi! Phan An ngượng chín người. Chuyện vậy mà cũng dám nói ra, trên đời chắc chỉ có một Ân Bình.

- Thì kiểm kỹ lại đi, sao mà mất được. - Cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng Phan An vẫn nghe giọng mình khan khan kỳ lạ.
- Kiểm hết rồi. Sao kỳ vậy, mới đây mà biến đi đâu không biết.
- Thì...

Chưa nói hết câu, Phan An chợt nhận ra bàn tay ôm gối của mình chạm phải một vật gì cộm cộm. Nghi ngờ, anh rút mạnh nó ra trong tiếng hét của Ân Bình:

- Trời ơi, nó nằm trong tay anh nãy giờ sao anh không nói, định chơi tôi hả?

Ân Bình giật mạnh chiếc áo lại trong cái lắc đầu ngán ngẩm của

Phan An. Tội nghiệp cho ai vô phúc cưới nhầm cô làm vợ. Chẳng nữ tính, dịu dàng lại không biết xấu hổ là gì cả.

– Xong rồi đó, mở mắt ra đi. - Nghe Ân Bình nói mà Phan An nhẹ cả người. Đưa tay dụi dụi đôi mắt bị chói lòa, Phan An tự cười mình. Sao lại lâm vào tình cảnh buồn cười quá. Đám bạn sẽ chẳng tin đâu nếu anh kể lại chuyện này. Chúng sẽ bảo anh dựng chuyện tiêu lâm thôi.

– Cười cái gì? Vô duyên!

Một tiếng nạt lớn làm Phan An giật mình chột tỉnh. Thì ra ý nghĩ đã biến thành nụ cười tự bao giờ. Anh đưa mắt ngó Ân Bình ăn mặc chẳng giống ai. Áo vàng, quần đỏ.

– Ngó cái gì? Bộ lạ lắm sao? - Thấy Phan An ngó sững mình, Ân Bình nghinh mặt lên đanh đá.

Phan An nhẹ nhún vai:

– Không lạ, nhưng kỳ cục lắm. Y như mấy bà khủng.

Câu sau anh nói nhỏ lại. Ân Bình nghe không rõ, đôi mày cô khẽ nhíu:

– Anh nói gì?

– À không, tôi chỉ tự nói một mình thôi.

Thích thú, anh tòm tĩm cùng ý nghĩ của mình. Ân Bình nghi ngờ, đôi mắt nhìn anh dò xét:

– Điên sao mà nói một mình? À, - Như chợt nhớ ra cô ngẩng đầu lên - anh tìm tôi có chuyện gì không?

Phan An cũng chợt nhớ ra mục đích của mình. Anh tức giận, đổi mặt ngẫu:

– Ân Bình, cô quá lắm nghe.

– Tôi có gì quá đâu?

Ân Bình ngơ ngác. Phan An hậm hực bước lên một bước:

- Không có gì sao cô đòi ở lại đây thêm một ngày nữa chứ? Cô có biết tôi.... - Toan báo cho cô biết là mình đã hết đồ mặc, nhưng Phan An thắng kịp lời. Rồi cô ấy sẽ đồn với tất cả mọi người.

- Biết anh sao? - Ân Bình nhường nhường mắt như cổ tình chọc tức.

- Sao cũng được. Tôi muốn về.

- Nhưng tôi muốn ở. - Ân Bình nghĩnh mặt lên. - Tổng giám đốc cho tôi những một tuần. Tôi chỉ đi mới có bốn ngày thôi.

Làm căng ra không khéo cô ấy đòi ở lại đủ cả bảy ngày thì chết.

Phan An đầu dụi:

- Nhưng công việc đang chờ tôi ở công ty. Chúng mình đi bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Về thôi Ân Bình!

- Ngày mai tôi mới về. - Ân Bình nói chắc như đinh đóng cột. - Anh muốn về trước thì cứ tự nhiên đi, tôi không cản.

- Nhưng cô muốn ở lại làm gì chứ? - Phan An cố nén lòng - Hành lý đã chuẩn bị tất cả rồi.

- Chẳng làm gì, chỉ tại tôi thích như vậy. - Ân Bình tung tăng, vung vẩy hai tay bước dần ra cửa, rồi cô bỗng quay đầu lại cười tươi - Và cũng vì tôi muốn trả thù anh. Tôi bắt anh phải tiếp tục mặc đồ dơ nếu lười biếng giặt.

- Cô!...

Phan An tức nghẹn người nhìn bóng Ân Bình khuất xa dần. Vừa xấu hổ, vừa giận dữ, anh nhủ lòng sẽ trả đũa lại cô khi cả hai về đến thành phố. Còn bây giờ... Phan An hậm hực mở túi tìm bộ đồ nhẹ nhất đi ra sân nước. Bỏ xà bông vào thau anh bỗng có cảm giác Ân Bình đang mỉm một nụ cười tinh quái.

o O o O o

Thấy Phan An đột nhiên dừng xe trước cổng công ty, Ân Bình la lớn:

- Anh làm sao vậy? Định trả thù bắt cha con tôi đi tắc xi về nhà hả?

Thong thả kéo thắng tay, Phan An mỉm cười:

- Không phải đi tắc xi về nhà mà là lên thẳng công ty gặp ba tôi. Ông đã dặn tôi như vậy trước khi đi.

- Thế tại sao anh không nói trước để tôi còn chuẩn bị. - Ân Bình đưa mắt ngó ông Phi. Làm sao mà xuất hiện trước mặt ngài phó tổng giám đốc với bộ vó nhà quê, cũ rích như vậy được? Không veston thì ít ra cũng sơ mi trắng đóng thùng nghiêm chỉnh.

- Ngu sao? - Phan An nheo mắt. Ân Bình lập tức hiểu ra mọi chuyện. Anh muốn trả thù. Bởi chẳng kém ông Phi, cô cũng đang mặc một bộ đồ cũ ở nhà.

- Xin mời! - Phan An đã mở cửa xe, làm ra vẻ lịch sự, anh chìa tay điệu nghệ. Ông Phi lật đặt bước xuống xe.

- Đi con. Người ta mời mình kìa.

- Không có đi đâu hết. - Tự nhiên Ân Bình hét lớn - Người ta muốn biến cha con mình thành trò hề trước mặt mọi người đó.

- Vậy hả? - Ông lại lật đặt leo trở vào xe. Nhìn Phan An, ông nói như trách - Sao cậu lại muốn biến cha con tôi thành trò đùa hả?

- Dạ! - Phan An cũng vừa nhận ra mình đùa quá trớn. Chuyện trẻ con thôi, anh đâu ngờ lại động lầy tới ông Phi.

- Giờ mình làm sao hả con? - Ông Phi lại quay nhìn Ân Bình ngơ ngác.

- Đi taxi về ba à. - Ân Bình giận dỗi bước xuống xe. Mắt lờm lờm ngó Phan An, giọng cô rít qua hai kẽ răng - Ngày mai tôi sẽ lập tức đưa ba tôi trở về quê.

- Ân Bình! - Biết cô sẽ làm thật, Phan An vội chạy theo năn nỉ - Tôi

đùa một chút thôi, sao mà cô giận dữ vậy? Hôm qua cô cũng đùa bắt tôi mặc đồ dơ ngủ lại, tôi có giận cô đâu.

- Nhưng lúc tôi đùa chỉ có riêng tôi với anh thôi. Có giống như anh đùa xấu tôi trước mặt mọi người đâu.

- Vậy là lỗi của tôi rồi. Xin lỗi, trăm ngàn lần xin lỗi. - Giây phút này Phan An biết phải hạ hết mình mới mong cứu vãn tình hình - Bây giờ tôi lập tức đưa cô về nhà, chờ cô chuẩn bị xong rồi mới chờ lại công ty. Cô chịu chứ?

- Thôi được. Tạm tha cho anh đó. - Hải lòng, Ân Bình tủm tủm cười, quay sang bảo ông Phi lên xe. Chợt cô la lên hốt hoảng - Ủa, ba tôi đâu mất tiêu rồi?

Phan An quay đầu lại rồi cũng hốt hoảng như cô. Bởi, tự lúc nào, ông Phi đã biến mất tiêu, cánh cửa xe vẫn mở.

- Trời ơi! - Vừa đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, Phan An vừa cất tiếng cảnh báo - Đã biết ba mình như vậy mà không chịu cài cửa xe cẩn thận.

- Sao không cài? - Ân Bình cãi lại - Lúc này tôi nhớ là có nhấn nút khóa đang hoàng.

- Nhấn nút khóa đang hoàng? - Phan An nhại lại - Vậy sao bác Phi ra được chứ?

- Ai mà biết. - Ân Bình quay nhìn cửa xe rồi chợt kêu lên: - Anh nhìn nè, thì ra ba tôi biết mở cửa xe.

Chuyện khó tin, nhưng Phan An không thể không tin bởi nút cài được bấm xuống cẩn thận. Chà! Ông già ngớ ngẩn coi vậy mà thông minh giỏi. Chỉ mới nhìn Ân Bình nhấn cái mở cửa một lần đã biết rồi.

- Anh còn đứng đó hả? Mau kiếm ba tôi lên không? - Ân Bình hét lớn làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Phan An.

Anh đảo mắt nhìn quanh rồi thở dài:

– Nhưng kiếm ở đâu bây giờ? Thời gian nhanh như vậy không kịp biến khỏi tầm nhìn của chúng ta đâu.

– A hay là....

Cùng la lên một lượt, Phan An và Ân Bình đồng đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà cả hai đều hốt hải chạy về phía công ty. Chắc chắn ông Phi đã lén vào dòng người tấp nập đến công ty, không sai được.

– Cậu chủ, cô... - Những nhân viên tròn mắt ngó Ân Bình. Sao cô ta lại có thể mặc đồ bộ ở nhà đến công ty như vậy nhỉ? Lại cùng cậu chủ hốt hải chạy đi, chắc có chuyện gì rồi. Những chiếc đầu chụm vào nhau bàn tán.

– Giám đốc về rồi phải không? - Từ phòng nhân sự, Ngân Đài nghe tin cũng vội chạy ra, quên bỏ lại tập tài liệu.

– Phải, về rồi, nhưng không hiểu sao lại cùng Ân Bình hốt hải chạy đi như vậy? - Một nhân viên tiết lộ.

– Chà! Bốn ngày đưa người đẹp về quê, hông biết có chuyện gì xảy ra không nữa.

Lời bàn tán vô tình làm tim Ngân Đài đau nhói. Tựa lưng vào cây cột lớn, cô lo lắng tự hỏi lòng, phải chăng mình đã thắm yêu ngài giám đốc?

Vậy mà bao lâu nay cô cứ ngỡ mình đóng kịch, giả yêu anh cho vui lòng bà nội. Và cô cũng không nhận ra được lòng mình nếu như anh chẳng đi xa. Bốn ngày. Phải, chỉ bốn ngày anh vắng mặt ở công ty mà cô nghe như bốn tháng dài đằng đẳng. Vào ra trông ngóng, thần thờ. Tim đập dồn mỗi khi nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Đêm đêm, trong giấc ngủ, cô lại nghe lòng lo lắng. Liệu nơi miền quê xa tí đó, Ân Bình có cướp mất trái tim của anh không?

Thật phi lý nếu cô đem nỗi lo lắng đó kể cho mọi người nghe. Người ta sẽ bảo cô điên khùng mất. Ai đời một người như Phan An mà đi yêu con nhỏ lồi thối, luộm thuộm như Ân Bình chứ?

Ý nghĩ đó làm cô yên lòng được một chút. Nhưng chỉ một chút thôi. Sao linh cảm con gái cứ như muốn báo cho cô biết, quan hệ giữa Ân Bình và Phan An chẳng bình thường một chút nào. Không phải bây giờ mà từ lâu lắm. Ngay lần đầu Ân Bình xuất hiện giữa công ty, cô đã có cảm giác bất an rồi.

Thật lạ cho Ân Bình. Ngân Đài cảm thấy như giữa mình và người con gái đó là một trời cách biệt. Cô yếu đuối, mảnh mai như ngọn tóc tiên trong lúc Ân Bình rắn rỏi, tự tin đầy sức sống như một bụi xương rồng.

Rồi bà nội sẽ ra sao khi biết được tin cô thất bại? Mà lại thất bại dưới tay Ân Bình nữa. Ngân Đài vẫn chưa quên nỗi sợ hãi của mình trước vẻ mặt giận dữ của bà, lúc bà mắng cô Như Thủy để mất chức thư ký tổng giám đốc.

Lọt vào trong gia tộc họ Hoàng, Ngân Đài không hiểu sao cả bà và ba lại quan trọng chuyện này như vậy. Ngay từ lúc còn nhỏ, chưa biết gì, trong câu chuyện hàng ngày, cô vẫn nghe bà và ba nhắc đến chuyện gia tài, chuyện hận thù xa gì đó của hai dòng họ.

Đêm đêm, trong giấc ngủ, Ngân Đài vẫn thấy cô Như Thủy âm thầm khóc. Siết chặt đứa cháu vào lòng, cô như muốn sẻ chia nỗi niềm thầm kín.

- Cô có chuyện gì buồn vậy? - Lúc còn nhỏ, Ngân Đài thường ngược đời mắt tròn hỏi cô như vậy.

- Không có gì đâu, cháu ngủ đi. - Và cô thường chấm dứt cuộc nói chuyện bằng một nụ hôn lên đôi má bầu bĩnh của đứa cháu.

Ngân Đài thương cô lắm, thương như mẹ của mình. Bởi từ nhỏ Ngân Đài đã không còn mẹ nữa rồi. Nghe ba bảo, mẹ đã chết ngay lúc sinh ra Ngân Đài. Một tay cô Như Thủy đã bồng ẵm, nuôi nấng Ngân Đài cho đến lớn. Nên Ngân Đài không muốn cô buồn, càng không muốn cô bị bà nội chửi mắng, dằn vặt. Mà sao cô lại cãi lời bà? Bà muốn cô trở thành vợ bác Gia Huy. Chuyện đó có gì sai? Vợ bác Gia Huy chết lâu rồi. Bác lại là một người đàn ông tốt. Không kể đến chuyện gia tài, địa vị. Chỉ với bản tính hiền hòa, nhân hậu cũng xứng làm chồng của cô mà. Hơn nữa... vào làm trong công ty, Ngân Đài mới biết thì ra từ lâu rồi, bác Gia Huy cũng thầm thương trộm nhớ cô mình.

– Cô con đã có chồng chưa nội? - Không dám hỏi Như Thủy, một lần Ngân Đài đã đánh bạo hỏi bà. Những tưởng bà sẽ cười tươi rồi bảo:

– Cô mày từ nhỏ ở với bà làm sao mà có chồng được.

Nào ngờ bà lại nổi trận lôi đình, trợn mắt lên, bà hét:

– Chuyện người lớn, con nít hỏi làm gì?

Rồi thời gian trôi, tất cả như bị phủ che bởi một tấm màn bí mật. Cho đến một hôm bà gọi Ngân Đài lên, dịu dàng;

– Ngân Đài à, bà đã nộp đơn xin cho con vào làm thư ký trong công ty Vạn Thành.

– Làm thư ký? - Đôi mắt Ngân Đài mở tròn vo. Không dám cãi lời bà, gương mặt cô phụng phịu. Học quản trị kinh doanh cô đâu muốn trở thành thư ký, thành bình hoa chưng bày cho ngài giám đốc.

– Vào làm ở Vạn Thành, con sẽ có tương lai lắm. - Như hiểu những ý nghĩ của cô, bà ôn tồn giải thích.

Rồi chưa kịp nhìn thấy tương lai tươi sáng, mấy hôm sau Ngân Đài lại bị bà kêu vào phòng đọc sách. Chẳng hỏi han gì, bà vào đề ngay

lập tức:

– Ngân Đài, bà muốn con yêu Phan An, giám đốc của con.

– Yêu! - Ngân Đài tưởng tai mình bị ù đi. Danh từ này với cô lạ quá.

Dường như cô chưa nghĩ đến nó bao giờ - Tại sao?

Mặt đỏ bừng, Ngân Đài lắp bắp. Nét mặt bà không đổi:

– Vì nó là một thanh niên tốt. Bà muốn cháu mình hạnh phúc.

Không phải vậy. Trái tim Ngân Đài mách bảo, dường như bà đã mỗi mòn thất vọng cô Như Thủy nhiều rồi. Bà muốn đặt trọng trách ấy xuống vai cô. Nhưng để làm gì? Ngân Đài không sao hiểu nổi. Cô chỉ biết là từ lúc có lệnh của bà, cô dường như bị mất tự nhiên với Phan An. Làm sao để yêu anh? Yêu ra sao? Bằng cách nào? Trái tim cô còn khờ dại lắm.

Và rồi hôm nay, chuyện không ngờ lại đến. Chẳng cần cố gắng, thủ thuật gì, cô cũng nghe trái tim mình đập mạnh. Tình yêu là như thế đấy, nhẹ nhàng, tự nhiên như giọt sương buổi sớm đọng lung linh trên cánh hoa hồng. Nhưng... hoa hồng có tiếp nhận giọt sương đó không? Phan An có yêu cô không? Ngân Đài thấy hoang mang.

Trong muôn vạn hạt sương, hạt nào được hoa hồng hứng lấy? Hạt nào âm thầm rơi xuống đất vỡ tan? Và cô sẽ là hạt sương nào? May mắn hay bất hạnh?

Đang mải mê nghiên cứu các bản hợp đồng, chợt ngọn đèn đỏ bên tay trái bật nhấp nháy, ông Huy ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

Ai thế nhỉ? Ai mà lại có thể quấy rầy giữa lúc ông đang tập trung tinh thần cho công việc? Chắc chắn không phải đám nhân viên. Chúng không dám phá luật lệ của ông. Càng không phải khách hàng. Ông có hẹn họ đâu.

Vậy thì ai? Ông Huy đột nhiên lo lắng. Không lẽ là ba? Mấy hôm nay,

từ lúc biết Ân Bình và Phan An về quê rước người, ông bỗng nôn nao, bồn chồn già đi thấy rõ. Có chuyện rồi. Không dám suy nghĩ giông dài, ông Huy nhấn nhanh vào nút điều khiển từ xa. Cánh cửa từ từ mở rộng, để đập nhanh vào mắt ông một lão già nhà quê ngơ ngác.

Một đời lăn lộn giữa thương trường, vậy mà ông vẫn không trấn tĩnh nổi mình. Té ngửa ra sau ghế, đưa tay sờ trán, ông hỏi, liệu mình có nằm mơ giữa ban ngày?

Bởi trước mắt ông là một ông lão nhà quê trạc năm mươi tuổi. Mặc bộ đồ bà ba trắng đã ngà ngà cũ. Chân đi dép kẹp, đôi mắt thất thần cứ đảo quanh tìm kiếm.

Không phân biệt giai cấp cũng không trọng phú kinh bần, nhưng việc một ông lão ăn mặc quê mùa như vậy vào được đến tận phòng phó giám đốc quả là chuyện khó tin. Vạn Thành là một công ty lớn, mức độ giao dịch tiền tệ lên đến bạc tỉ nên ông lão kia, dù giàu đến đâu cũng không đủ khả năng đến ký hợp đồng. Còn đại diện công ty... Gia Huy tin chắc không một công ty nào cử một người như ông đi giao dịch cả.

- Xin lỗi, ông tìm ai? - Qua một phút ngạc nhiên, Gia Huy lấy lại phong độ, từ tốn hỏi.

- Tôi.. - Đưa tay vỗ trán, người khách lạ nhíu mày - Tôi... mà tôi là ai nhỉ?

- Ngay cả bản thân mình cũng không biết mình là ai nữa sao? - Đôi mắt mở lớn, Gia Huy thoáng nghi ngờ. Trông điệu bộ, vị khách ấy thật không giống người bình thường một chút nào.

- Tôi... tôi cũng không biết nữa - Vị khách lạ ngáp ngừng rồi chột reo. Đôi mắt sáng long lanh, mừng rỡ như đứa trẻ được quà - Ồ,

điện thoại, điện thoại kìa.. - Rồi ông chạy nhanh đến bên máy điện thoại, nhắc ống nghe, bấm lia, bấm lịa - Alô, Alô....

- Ông!... - Đến mức này thì Gia Huy biết mình đang đối diện với ai rồi. Chắc chắn là một kẻ vừa rời viện tâm thần. Ông giăng lại điện thoại, hét vào máy bộ đàm:

- Bảo vệ, bảo vệ đâu?

- Dạ!

Nhanh như chớp, ngay trước cửa xuất hiện hai viên bảo vệ mặc đồng phục giống nhau. Vừa thoáng thấy bóng người lạ đứng sững giữa phòng Gia Huy, họ đồng tái mặt nhìn nhau lo lắng - Tại sao ông ta vào đây được nhỉ?

- Hai anh trả lời tôi đi chứ?

Gia Huy nhìn họ bằng đôi mắt thật nghiêm. Một viên bảo vệ rụt rè:

- Dạ... thưa phó tổng giám đốc, quả thật tụi tôi không lơ là canh gác, nhưng không biết vì sao ông ta lại vào được nơi này.

Một con mắt nheo lại, Gia Huy cảm thấy bức mình:

- Theo như anh nói, là tôi đổ oan cho anh có phải không?

- Dạ thưa không! - Viên bảo vệ còn lại rụt rè - Nhưng ông ta vào được đến đây quả là điều khó tin.

- Được, chúng ta sẽ cùng làm sáng tỏ chuyện này.

Xoay một vòng trên chiếc ghế, Gia Huy nhấn nút màn hình. Trên màn ảnh, khung cảnh phòng khách công ty hiện lên, ồn ào, tấp nập. Nơi trạm bảo vệ, gương mặt hai nhân viên hiện lên, chăm chú, không lơ là.

Giữa dòng người tấp nập, chợt xuất hiện người khách lạ. Chân thấp, chân cao, ông vạch đám đông tiến thẳng vào, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Không chỉ có Gia Huy dướn người lên nhìn cho rõ, mà cả hai nhân

viên. Họ cũng bước hẳn vào phòng. Thật chẳng biết ông ta làm sao lọt qua khỏi tầm nhìn của họ.

– Ủa? Mới đây mà ông ta biến đâu rồi?

Hai viên bảo vệ nhìn nhau, còn Gia Huy thì quay trả lại đoạn phim rồi giật mình đánh thót. Thì ra ông đã trách oan cho hai viên bảo vệ. Họ chẳng vô tâm, lơ là một phút nào, chỉ tại vị khách không mời kia đã tự tách đám đông rẽ sang một con đường khác.

Con đường không thuộc phạm vi bảo vệ của hai nhân viên. Đó là con đường nội bộ dành cho tổng giám đốc và các nhân viên cao cấp. Nơi đây có một hệ thống bảo vệ tinh vi bằng điện tử. Ai không biết mật mã sẽ không mở được cửa thang máy.

Ông ta biết mật mã ư? Gia Huy chợt nhận ra mình làm việc hầy còn tắc trách quá. Phải đặt thêm một máy quay camera nữa. Không thì sẽ ầm ức mãi trong lòng.

Không biết có phải sáng nay mình hay một nhân viên nào quên cài cửa.

– Thánh địa thương trường.... Thánh địa thương trường....

– Hả? Ông vừa nói cái gì?

Giật bắn người, quay đúng một vòng, hất văng cả chiếc điện thoại trên bàn xuống đất. Gia Huy căng thẳng chờ nghe từ miệng người khách lạ bốn từ.

– Tôi nói... tôi nói... cái cô kia đẹp quá chừng.. - Vị khách chỉ tay về phía màn hình, nơi có cô thư ký tươi cười giao dịch với khách hàng. Minh loạn óc đến nơi rồi, Gia Huy mệt mỏi thả người ngồi xuống ghế. Lúc nào cũng bốn từ "thánh địa thương trường" trong tâm tưởng, làm sao mà không bị ù tai nghe lộn chứ?

Vừa định khoát tay ra hiệu hai viên bảo vệ đưa người khách lạ ra

ngoài, Gia Huy lại một phen xanh máu mặt bởi hai trái đạn pháo bắn xẹt vào. Căn phòng làm việc tôn nghiêm của phó tổng giám đốc phút chốc bị phá vỡ bởi tiếng người vang lên:

– Trời ơi, ba đi đâu? Báo hại con kiếm ba nãy giờ.

– Tôi đã bảo với cô cứ lên thẳng phòng ba tôi rồi mà không chịu, cứ đi lòng vòng cho tốn hơi mỗi cái.

Chuyện gì nữa đây? Ông trợn mắt nhìn con mình và cô thư ký ăn mặc chẳng giống ai thản nhiên gây lộn trước mặt mình. Loạn hết rồi sao? Ông đập mạnh tay xuống bàn hét lớn:

– Có chuyện gì vậy hả?

– Dạ - Như sực tỉnh, cả hai le lưỡi nhìn nhau, rồi Ân Bình cất tiếng rụt rè - Cháu xin lỗi! Chỉ tại gặp ba, cháu mừng quá.

– Ba? Ông ta là ba của cô ư?

Lại thêm một bất ngờ, Gia Huy nhìn Phan An gật đầu hào hển thở:

– Dạ phải, đây là người mà ba bảo con nhọc công tốn sức đón lên cho ba đó.

– Vậy sao? - Hơi thở dần trở lại điều hoà, Gia Huy đưa mắt bảo hai viên bảo vệ rút lui, niềm nở đứng dậy bắt tay ông Phi

– Hân hạnh, mời anh ngồi! Anh dùng gì? Cà phê hay nước ngọt?

– Cái đó... - Vừa ngồi vào ghế, nghe Gia Huy hỏi, ông phi bật đứng lên đưa tay chỉ vào chiếc tủ rượu kê sát góc tường - Tôi muốn uống cái chai màu đen đó.

– Kia ba - Ân Bình giật nhẹ áo ông - Rượu mạnh mà, ba có biết uống đâu.

– Không, ba uống được, ba muốn uống - Ông Phi giậm chân làm nũng như đứa trẻ - Không cho ba uống ba về.

– Ồ được, được mà - Vui vẻ, Gia Huy đứng lên đi đến bên quầy rượu

- Chai này có phải không?

- Không phải, cái chai kia, cái chai màu đen đỏ - Ông Phi lắc mạnh đầu khi thấy ông Huy không lấy đúng chai rượu mình đã chỉ.

- Chai này... Ủa! - Chợt giật bắn người, Gia Huy suýt đánh rơi cả chai rượu xuống đất.

Phan An đứng gần đấy, anh chép miệng:

- Chà! Bác Phi coi vậy mà sành điệu thật, đòi uống ngay chai rượu quý nhất của ba.

Run run rót rượu ra ly, cố lắm Gia Huy mới không làm sánh rượu ra ngoài. Trái tim đập mạnh bồi hồi, song không phải tiếc chai rượu mắc tiền như Phan An nghĩ, mà là một nỗi nhớ miên man về quá khứ.

Chai rượu này, hai mươi năm về trước chính ông và....

- Chà! Rượu ngon thật!

Tiếng khà rượu của ông Phi làm cắt ngang nỗi nhớ của Gia Huy.

Cầm ly rượu lên nhấp nhẹ, ông lặng nghe men rượu thấm nồng trong cổ. Thơm thật, ngon thật. Tự dưng ông cảm thấy bồi hồi muốn khóc.

Hai mươi năm rồi, đây là lần đầu ông nhấp môi uống lại thứ rượu yêu thích nhất của mình. Tại sao? Tại sao hôm nay ông lại phải mềm lòng trước người khách lạ? Thường khi các bạn của ông có người vẫn đòi thứ rượu này mà ông có chiều đâu?

Vậy mà... hơi rượu bốc nóng rần trong cơ thể, trong cơn men chiuén choáng ông thậm hỏi có phải vì bốn từ thánh địa thương trường ấy?

- À, phải rồi - Như chợt nhớ, Gia Huy quay sang hỏi ông Phi - Anh có nhớ bốn từ "thánh địa thương trường" đó nghe được ở đâu không?

- Thánh địa thương trường hả? - Đang lim dim nhấp rượu, nghe Gia Huy hỏi, ông Phi đặt trả cái ly xuống bàn, đôi mày cau lại như cố nhớ

- Sao mà nghe quen quá, dường như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải.
- Ở nhà mình đó ba - Ân Bình nhắc cho ông nhớ - Dường như một người bạn của ba đã nói với con lúc con hỏi ông ta về việc đi làm. Ba có nhớ không?

- À, phải rồi - Ông chợt ngẩng nhanh đầu dậy trong nhịp tim đập dồn dập của Gia Huy - Tôi nhớ ra rồi, anh Ba nói.

- Anh Ba nào hả ba? - Ân Bình lay lay ông nôn nóng.

- Thì anh Ba Hồ chứ ai - Ông đáp thản nhiên. Ân Bình thở ra một hơi dài trong lúc Gia Huy như bật ra khỏi ghế:

- Anh Ba Hồ nào? Anh ta ở đâu?

- Ở trong tiểu thuyết đó.

Ân Bình trả lời buồn rồi quay sang nhìn ông Phi. Ông đang nâng ly rượu lên say sưa uống.

Thấy mọi người đưa mắt ngó mình, ông hỏi:

- Không phải hả? Vậy... có phải Lịnh Hồ Xung không? Chắc là Dương Qua hay Quách Tĩnh gì rồi.

Một loạt tên các nhân vật anh hùng trong phim kiếm hiệp được kê ra.

Ân Bình nhìn Gia Huy áy náy:

- Cháu xin lỗi! Chắc tại ba cháu say rồi, nên ăn nói lung tung. Để cháu đưa ông về, bao giờ ông tỉnh, cháu sẽ cố hỏi.

- Ủ? được!

Ông Huy phẩy tay uể oải, cố giấu vẻ thất vọng vào lòng. Nhìn bóng Phan An và Ân Bình đưa ông Phi bước xuống lầu, ông bỗng thấy buồn vô hạn. Ông tự hỏi lòng: hai mươi năm chờ được, sao phút giây này lại thấy nóng lòng? Trước mặt ông, hình bóng cũ nhạt nhòa.

o O o O o

Tắm rửa xong, định lên sân thượng làm một vài động tác thể dục cho

sảng khoái tinh thần. Chợt nhìn thấy cha ngồi một mình buồn thiu trên chiếc ghế bành, Gia Huy bước lại gần, lo lắng hỏi:

– Ba sao vậy? Không được khỏe à? Để con đưa ba vào phòng, trên này gió mạnh lắm.

Đưa tay ra hiệu không cần. Ông Hưng ấn nút cho chiếc ghế bật cao thêm một chút, cất giọng buồn:

– Vậy là cũng như Ân Bình, ông ta không nhớ nổi ai đã nói ra bốn chữ "Thánh địa thương trường".

– Thì ra là vấn đề này, Gia Huy kéo chiếc ghế nhỏ gần đó, ngồi xuống cạnh cha:

– Vâng, ông ta không nhớ nổi dù con và Phan An thường xuyên nhắc Ân Bình hỏi cha về vấn đề này.

Không trả lời con, ngược cổ đếm sao trời, ông Hưng cố nén tiếng thở dài nhưng không được.

– Hai mươi năm mất rồi. Lẽ nào đến chết, ba cũng....

– Ba... - Gia Huy vụt nắm tay ngân không cho cha ông nói hết. Niềm hối hận ngập lòng, chưa bao giờ ông thấy thương cha như lúc này. Chỉ mới mấy tháng thôi mà trông cha già hẳn đi - Cũng tại con, nếu năm ấy không phải con....

– Đừng nói vậy - Đến lượt ông ngăn không cho Gia Huy tự trách mình - Không phải tại con đâu, tại số phận và cũng tại ba. Ba mới là người đáng trách. Nếu năm ấy... - Nói đến đây ông như bị nghẹn lời, nước mắt đoanh tròn.

– Ba... ba à.. - Nhanh tay lấy chai thuốc trợ tim lúc nào cũng sẵn sàng trong túi ông Hưng, Gia Huy nhỏ nhanh xuống miệng ông mười lăm giọt - Đừng lo lắng quá, bác sĩ đã dặn....

– Không sao đâu! - Đã lấy lại tinh thần sau liều thuốc, ông mỉm cười

trước vẻ lo lắng thái quá của Gia Huy - Coi con kia, chuyện có vậy đã quỳnh quáng lên rồi, làm sao mà làm tổng giám đốc công ty được chứ?

- Ba à, con.. - Gia Huy như áy náy. Ông Hưng đập nhẹ xuống vai ông:

- Ba gì? Chuẩn bị tinh thần đi là vừa, trong cuộc họp cổ đông lần tới, ba sẽ chính thức tuyên bố trao quyền tổng giám đốc lại cho con.

- Vậy còn ba?

- Về hưu - Ngả đầu ra sau ghế, ông cười mệt mỏi - Mười năm lăn lộn giữa thương trường, cũng đến lúc ba cần phải dưỡng già rồi. Ba chưa già đâu. Gia Huy muốn nói với ông câu ấy. Ba hãy còn nguyên phong độ của một tổng giám đốc lừng danh. Vạn Thành thật sự vẫn cần ba diu dất. Thương trường lộn xộn vẫn cần một thủ lĩnh đủ đầy uy tín, tôn nghiêm hướng dẫn. Nhưng... ông lại không đủ can đảm nói, càng không đủ can đảm bắt ông làm việc giữa lúc này. Giữa cơn tuyệt vọng làm thiêu rụi ý chí của ông. Để làm ông vui dạ, Gia Huy chuyển đề tài:

- Ba à... con muốn cưới vợ, ba nghĩ sao?

- Còn nghĩ sao nữa - Quả nhiên ông tươi tỉnh ngay - Ủng hộ cả hai tay, thêm hai chân nữa. Mà cô gái nào may mắn lọt vào cặp mắt khát khe của cậu Gia Huy nhà tôi vậy?

- Ba làm như con khó khăn lắm không bằng - Vẻ bẽn lễn, Gia Huy trách yêu cha với gương mặt đỏ bừng.

- Phải rồi, đâu có khó khăn gì. Chỉ ba lần làm tôi mất mặt trước bạn bè và sáu lần làm các cô thư ký vỡ mộng thôi.

- Chỉ tại.. - Cười buồn, Gia Huy đưa tay gãi tóc - Chỉ tại....

- Tại không hợp nhãn chứ gì? - Ông Hưng tiếp lời con lém lỉnh - Mà

cô nào, tôi có biết được không?

- Dạ được, dĩ nhiên được rồi - Nắm lấy tay ông, cắn nhẹ môi như chàng trai trẻ lần đầu đòi mẹ đi hỏi vợ. Gia Huy cười cười - Con để ý Như Thủy lâu rồi, nhưng không dám nói.

- Như Thủy! - Ông Hưng như bật lên khỏi ghế - Chà, cái thằng coi tầm ngấm, tầm ngấm vậy mà hay thiệt.

- Ba... ba không vừa ý cô ấy sao? - Gia Huy nhìn vào mắt ông lo lắng - Con cũng biết quan hệ giữa ba và bà Lợi, nên nếu ba không đồng ý cô ấy thì....

- Thì sao? - Ông Hưng nghiêm nét mặt - Thì con đành bỏ cuộc chứ gì? Thiệt, bốn mươi mấy tuổi đời rồi mà chẳng có chút lập trường nào. Chẳng ra dáng nam nhi chi chí gì cả.

- Nhưng mà con.. - Gia Huy nắm hai bàn tay bối rối.

- Con sao? Con phải nói rằng, con đã yêu Như Thủy, dù ba, dù một trở lực nào cản trở con cũng sẽ quyết san bằng.

- Con có thể làm điều ấy với tất cả mọi người, trừ ba.

Gia Huy nói thật lòng. Ông Hưng như cảm động, ông nắm lấy tay con:

- Dù là ba, con cũng không nên đánh mất chính mình. Biết không?

- Dạ biết - Gia Huy cúi đầu rồi chột ngắc lên - Nói tóm lại...

- Nói tóm lại là ba ủng hộ nhiệt tình. Để ngày mai ba đi gặp bà Lợi thương lượng giúp con.

Nói xong, ông xẵng xái đứng lên, như thể bà Lợi đang đợi ông ngoài phòng khách vậy.

- Ôi ba, ba... - Gia Huy cũng quính lên, ông nắm lấy tay cha - Chưa được đâu.

- Tại sao?

Ông Hưng ngồi xuống ghế, Gia Huy cười:

– Vì đó chỉ là tình cảm một chiều của con. Biết Như Thủy có chấp nhận không?

– Cái thằng! - Ông lắc đầu như chê trách - Vậy mà tao cứ tưởng đầu đó xong hết rồi. Dở ẹc!

– Tại con chờ ý kiến của ba chứ bộ - Gia Huy chống chế - mà thôi, trời tối rồi, cha con mình xuống lầu đi, thằng Phan An chắc...

– Con xuống trước đi, ba muốn ngồi lại một mình.

– Nhưng ba không được nhớ chuyện cũ rồi buồn đó. - Gia Huy như chưa yên tâm.

– Được rồi mà! - Ông Hưng khoát tay.

Chờ cho Gia Huy bước hẳn xuống lầu rồi ông mới ngửa cổ lên trời đếm vạn ngôi sao. Trời đêm nay trong vắt, hàng vạn vì sao nhấp nháy như hiểu lòng ông, như sẻ chia, thông cảm.

Đưa tay vuốt mặt, ông như muốn quên đi tất cả. Quên đi nông nổi một thời để sống trọn tuổi già bên con hiếu cháu ngoan. Thằng Phan An năm nay cũng hai mươi sáu tuổi rồi, không khéo lại cưới vợ cho cha con nó cùng một lúc.

Tâm sự như nhẹ vơi, ông hình dung đến đám cưới của Gia Huy và Như Thủy. Chắc sẽ vui vẻ và nhộn nhịp lắm. Cái thằng con ông, coi vậy mà khá, biết chọn ghê. Thú thật ông cũng mến cô thư ký dịu dàng, đoan trang này lắm.

Cưới Như Thủy cho Gia Huy là lọt ngay vào âm mưu của bà Lợi.

Phải, làm sao mà ông không biết, hai mươi năm nay, bà gia nhập công ty, âm thầm thu mua cổ phiếu, bắt Như Thủy chinh phục Gia Huy, từng bước từng bước muốn nuốt gọn Vạn Thành, nhưng chưa làm được.

Gần đây, theo tin tức "mật", ông còn được biết thằng con trai của bà vừa từ bên Anh Quốc trở về thành lập một công ty đối lập với Vạn Thành, và bà cũng đang lợi dụng sự quen biết của mình để lôi kéo khách hàng về Đại Lợi.

Trò trẻ con, Ông Hưng không lo lắng, bởi ông biết, ông tin vào uy tín của mình. Hơn bốn mươi năm đứng vững giữa thương trường, lẽ nào ông sợ trò tiểu nhân của bà ư?

Hơn nữa, ông cũng không muốn bành trướng thêm sự nghiệp. Ông chỉ có một đứa con trai, một thằng cháu nội. Sự sản ông để lại đủ để nuôi hai chục thằng con và một trăm đứa cháu. Tranh giành chém giết nhau làm gì chứ? Hãy để Vạn Thành vĩnh viễn là Thánh địa thương trường, là môi trường kinh doanh trong sạch và đạo đức.

Ông cũng muốn và hy vọng Đại Lợi thành công. Ừ, cũng coi như đó là món nợ ông trả cho bà. Hơn năm mươi năm về trước, lúc còn là một thanh niên, ông đã phạm một sai lầm. Đã yêu bà bằng mối tình đầu vụng dại. Ba năm quen biết với nhiều kỷ niệm vui buồn, ông mới biết mình và bà không hợp tính tình nhau. Ông đã nói tiếng chia tay, đã đoạn tình bỏ mặc bà đau khổ.

Năm mươi năm, một mối hận tình. Từ cô tiểu thư con nhà giàu, Kim Lợi dần trở thành bà chủ nhà hàng kiêm khách sạn. Lấy chồng, sanh con, hạnh phúc giàu sang nhưng bà vẫn không quên, vẫn đeo đẳng mối hận trong lòng với lời thề quyết tử. Bà sẽ bắt ông tán gia bại sản, phải khổ đau, mối hận vì năm xưa đã dám hắt hủi bà.

Nên mấy tháng nay, ông vẫn âm thầm giới thiệu khách quen đến làm ăn cùng Đại Lợi, còn lấy uy tín của Vạn Thành ra bảo đảm. Ông không tranh giành, còn sẵn sàng cưới Như Thủy cho Gia Huy. Ông những mong bà bỏ quên hận thù, sống trọn tuổi già thanh thản.

Không thành chồng vợ, sao không thành bạn già tri kỷ, tri âm? Chiều chiều bên chén trà, hỉ hả kể chuyện cháu con nghịch phá?

Làn gió đêm nhẹ thổi, mơn man mái tóc bông, lòng thanh thản không thù hằn, oán hận, ông dần đi vào giấc ngủ. Vạn vì sao nhấp nháy trên cao. Ánh trăng lười liềm xuất hiện muện màng, cong cong như chiếc thuyền con, bông bênh đưa ông vào giấc mộng bình an.

- Bác Gia Huy - Đang bước vội, Gia Huy chợt giật mình dừng bước, đôi mắt mở lớn ngó Ân Bình. Dường như con bé đã nép mình sau cánh cửa chờ ông từ lâu lắm.

- Có chuyện gì? - Kín đáo ông đưa mắt ngó đồng hồ. Một vị khách quan trọng đang chờ ông ở nhà hàng.

- Hôm nay là sinh nhật của cô Như Thủy đó - Tay bắt lên miệng làm loa, Ân Bình nhón chân nói nhỏ vào tai ông.

- Sinh nhật Như Thủy? - Gia Huy bàng hoàng, hét lớn. Rồi thấy hành động của mình vừa rồi lộ liễu, mặt văn hóa quá, ông làm ra vẻ bàng quan - Thì sao chứ, can hệ gì đến tôi?

- Can hệ chứ sao không? - Ân Bình giấu nụ cười lém lỉnh.

Gia Huy nghe bối rối, ông vờ chớp mắt giả nai:

- Can hệ gì đâu?

- Thôi bác ơi, đừng giấu nữa.. - Ân Bình nheo một con mắt - Ông đã nói cho cháu nghe hết trơn rồi.

- Nghe cái gì? - Gia Huy thoáng rụng rời, xấu hổ. Lẽ nào cha đem bí mật của mình kể cho con bé lắm chuyện này.

- Đúng như vậy - Như hiểu những suy nghĩ của ông. Ân Bình gật đầu xác nhận - Ông đã cho cháu biết tình cảm của bác với cô Như Thủy rồi.

- Trời ơi! - Không khí mát mẻ mà Gia Huy thấy trán mình lấm tấm mồ

hôi.

– Bác yên tâm đi, cháu hứa giữ bí mật này giùm cho bác - Ân Bình cười thân thiện.

Gia Huy đành phải tin vào lòng tốt của cô:

– Thật nhé! Đừng bao giờ nói chuyện này cho ai nghe nhé! Cả thằng Phan An cũng vậy. Trời ơi, tin này mà đến tai Như Thủy, chắc tôi hết dám đến công ty luôn quá.

Ân Bình nhìn vào mắt ông thông cảm:

– Thật ra bác cũng không nên lo lắng quá. Chuyện này đâu có gì là ghê gớm. Hơn một lần cháu đã nghe bà Lợi nhắc với cô Như Thủy vấn đề này rồi.

– Hả? - Như quên mất cuộc hẹn với vị khách quan trọng, Gia Huy lôi tuột Ân Bình vào phòng - Rồi cô ấy trả lời sao? Có chê gì bác hay không? Trời ơi, bao lâu rồi sao cháu không cho bác biết?

– Bác hỏi nhiều như vậy cháu không đủ trí nhớ để trả lời đâu - Ân Bình như trêu người, chọc tức, kéo dài phút giây nôn nóng.

– Thì cháu nói đi, từ từ từng câu một - Gia Huy buông tay Ân Bình, ngả người ra sau ghế nóng lòng nghe.

– Cô ấy nói.. - Ân Bình chợt ngập ngừng. Không muốn làm Gia Huy thất vọng, cô đành nói dối - Cô ấy nói là... là từ lâu rồi, cô cũng có cảm tình với bác, chỉ sợ bác im lặng, không chịu lên tiếng trước mà thôi.

– Thật không? - Gia Huy như muốn chồm lên khỏi ghế.

Ân Bình nhẹ gật đầu. Ông vỗ mạnh xuống trán mình một cái. Ngu thật, vậy mà bao lâu nay chẳng chịu hiểu ra.

– Cũng đâu có muộn màng gì - Ân Bình chợt mở túi lấy ra một gói vuông vuông được bọc giấy kiếng hoa sang trọng, trao cho Gia Huy.

Ông cảm lấy ngạc nhiên:

– Gì thế này?

– Biết bác bận lu bù công việc, nên cháu chuẩn bị giùm bác đó. Đây là phần quà mừng sinh nhật cô Như Thủy.

– Ôi, cháu chu đáo quá Ân Bình - Gia Huy nhận món quà rồi vụt đứng dậy thật nhanh.

– Bác đi đâu đó? - Ân Bình gọi với theo.

– Bác đến nhà Như Thủy.

– Cô ấy không có ở nhà đâu.

– Sao cháu biết? - Gia Huy quay đầu lại.

Ân Bình cười tủm tỉm:

– Vì cháu đã thay bác hẹn cô ấy đến nhà hàng "Tinh Tú " rồi ! - Đưa mắt ngó đồng hồ, cô nói thêm - Bác còn nửa tiếng để chuẩn bị.

– Ôi! - Không nén được vui mừng, Gia Huy ôm Ân Bình vào lòng. Vò cho mái tóc cô rối bồng lên, ông yêu thương nói - Cháu thật là được việc Ân Bình à. Rồi đây bác sẽ thưởng công cho cháu.

– Cháu chỉ sợ bác quên thôi - Ân Bình cười tươi - À, mà bác chuẩn bị đi, coi chừng trễ.

– À! Ân Bình, cháu xem xem bác nên mặc đồ gì đến điểm hẹn đây? Có cần mặc veston không? Có phải mua thêm bó hoa nữa không? - Gia Huy lúng túng như cậu trai lần đầu nhận thư tình.

Ân Bình nhẹ nhún vai mỉm cười rồi bước lại gần tủ áo của ông. Với đôi mắt thẩm mỹ của mình, cô đã chọn cho ông một bộ đồ loè loẹt. Áo xanh dương, quần trắng và cà vạt màu vàng. Trông chẳng giống ai, vậy mà ông cứ tấm tắc khen cô biết chọn màu. Bộ đồ đã khiến ông trẻ ra nhiều.

Nhìn ông hồi hải đến chỗ hẹn, Ân Bình đột nhiên nghe hồi hận. Cô

thật không biết mình đúng hay sai khi cố tình lừa cả hai người như vậy.

Ông Huy thì còn châm chước cho cô được. Bởi ít ra ông còn hiểu những gì cô làm là để giúp ông. Còn Như Thủy.... Ân Bình bồng rùng mình. Chắp hai tay lên ngực, cô van vái đất trời phò hộ cho cô ta đừng nổi trận tam bành. Đừng mắng bác Gia Huy và đừng giận dữ bỏ về.

Chắc rồi cô ấy sẽ mắng mình một trận. Trân mình, Ân Bình hình dung ra nét mặt hằm hằm của cô thư ký và vẻ thảm hại của mình. Biết trả lời cô Như Thủy ra sao? Hồng lẽ lại bảo tại tổng giám đốc bảo cháu làm mai?

Như Thủy chắc sẽ không tin dù đó là sự thật. Chính ông Hưng trong một buổi nói chuyện đã tiết lộ cho cô biết, còn gợi ý bảo cô giúp đỡ cho hai người nữa.

Mà sao lại là mình chứ? Vừa tự hào, vừa ngạc nhiên, Ân Bình nghĩ, trong công ty biết bao người vậy mà ông chỉ tin một mình cô.

Một ngày, một đêm suy nghĩ để kết quả cuối cùng là thế này đây. Có khi nào sôi hồng bỏng không? Như Thủy chẳng những không cảm động mà còn cắt đứt luôn tình bạn với bác Gia Huy? Trời ơi, cũng tại mày không Ân Bình. Kế gì không nghĩ, lại nghĩ ra kế lường gạt người ta. Thật đáng ghét, đáng ghét vô cùng.

Đang hồi hải bước đi, chợt nhìn thấy cửa phòng của ba mình để ngỏ, Phan An ngạc nhiên dừng chân, ghé mắt nhìn vào. Thường khi, dù có ở trong phòng ông cũng cài kín cửa, huống hồ lúc này anh đã thấy ông mặc bộ đồ rất nổi, chạy đi đâu rồi.

Càng ngạc nhiên hơn khi anh nhìn thấy Ân Bình. Quái, cô ta làm cái trò gì vậy? Bị ma nhập hay sao mà lảm nhảm nói có một mình như

điên vậy?

Tò mò, anh đẩy cửa bước hẳn vào phòng. Tiếng động đã làm Ân Bình giật mình ngẩng dậy. Thấy Phan An, cô kêu lên mừng rỡ như bắt được vàng

- Ôi, Phan An, anh đến thật là kịp lúc, mau cứu tôi đi.

Gương mặt cô thật quá, chẳng giống như đang giỡn một chút nào.

Phan An nhẹ chằm cho mình điều thuốc:

- Chuyện gì? Lại thảo sai hợp đồng hả?

- Không phải - Ân Bình lắc mạnh đầu - Không phải thảo hợp đồng sai mà là chuyện khác, chuyện của ba anh, chuyện quan trọng hơn nhiều.

- Chuyện của ba tôi? - Hơi thuốc dừng lại nửa chừng, Phan An nôn nóng - Chuyện gì, nói lẹ đi!

- Tôi... tôi... - Hớp một hớp không khí, Ân Bình lộn xộn kể lại câu chuyện cho Phan An biết.

- Trời ơi, cô đúng là ăn hại, báo đời mà! - Nghe xong, gương mặt điển trai của Phan An nhăn lại. Anh vụt đứng dậy đi ngay.

Ân Bình gọi đuổi theo:

- Anh đi đâu vậy?

- Đi vạch trần âm mưu của cô cho cô Như Thủy biết - Phan An không dừng lại.

Ân Bình chạy theo:

- Cho tôi đi với. Nếu cần tôi sẽ làm chứng.

- Vậy thì lẹ đi - Phan An bước vội, chợt nghe xẹt một tiếng rồi Ân Bình hét lớn thất thanh:

- Ái ôi, chết tôi rồi.

- Chuyện gì vậy? - Quay đầu lại Phan An bỗng bật cười. Đúng là

không gây ra chuyện gì không phải Ân Bình. Đường rộng thênh thang đó không đi, chui vào kẹt để vướng áo vào núm cửa.

– Lại gỡ phụ giúp tôi đi, nó cứng ngắc hà!

Không biết quê, lại còn nhờ người ta nữa. Phan An khế nhún vai rồi bước lại gỡ giúp cô. Chiếc áo đã bị rách một đường dài. Hơi xấu hổ, anh nhìn đi hướng khác.

– Trời ơi, uổng quá! Cái áo mới may, mặc chưa đến ba lần đã rách rồi - Vừa xem xét chiếc áo, Ân Bình vừa cắn nhần, như thể anh là thủ phạm làm hư vậy.

Lắc đầu như chê trách, Phan An bước đi.

– Anh không đợi tôi à? - Ân Bình lại kêu lên.

– Đợi cô? - Phan An nổi nóng - Đợi cô cho hư hết chuyện à?

– Đâu có lâu gì đâu - Ân Bình chạy đuổi theo anh.

Phan An không dừng chân:

– Sao không lâu, tôi còn lạ gì tật xỉ xọn của cô.

– Bộ anh tưởng phải chờ tôi về thay áo khác sao? - Ân Bình ngạc nhiên.

Phan An không ngạc nhiên mà thấy sợ. Anh quay nhìn Ân Bình trân trối

– Cô đừng bảo là sẽ mặc chiếc áo rách ấy cùng tôi đến nhà hàng nghe. Tôi sẽ chết vì xấu hổ đó.

– Có gì đâu mà xấu hổ - Ân Bình kéo kéo chiếc áo - Chỉ rách ở dưới lai thôi mà.

– Đúng là ở dưới lai, nhưng lộ liễu quá - Phan An len lén đưa mắt ngó chiếc áo bị rách một đường dài, nó buông tòng teng phía sau lưng Ân Bình như một cái đuôi, trông thật kỳ cục.

– Lộ liễu lắm hả? - Ân Bình quay đầu lại rồi chột mím cười - Hồng

sao đâu, tôi giải quyết được mà.

Rồi cô nắm cái đuôi của mình giật mạnh. Nguyên cái lai áo bị giật đứt khỏi thân áo của cô. Bây giờ không tòng teng nữa mà tua rua, như áo cũ cơ hàn.

- Đi được chưa? - Ân Bình lại nhắc khi thấy Phan An cứ ngẩn người ra.

Lắc đầu chịu thua, anh cởi chiếc áo vest đang mặc trao cho cô

- Khoác vào đi!

- Nực gằn chết - Ân Bình đáp vùng vằng nhưng cũng xỏ tay vào áo. Thân thể cô lọt thỏm vào chiếc áo rộng như chú khỉ con bắt chước người lớn vậy. Cứ lùng phùng, lùng phùng rất mắc cười, nhưng Phan An không dám cười thành tiếng. Dù sao hài hước cũng đỡ hơn lố bịch mà.

- Bảo gấp sao không đi còn đứng đó?

Ân Bình lại phải nhắc cho Phan An nhớ. Cắn chặt môi nén nụ cười, anh cùng cô bước vào thang máy, cùng lúc Ngân Đài tình cờ bước ngang qua. Đôi mắt bồ câu mở lớn nhìn Ân Bình trân trối. Sao cô ấy lại mặc áo Phan An nhỉ? Hoang mang, cô cúi nhặt cái lai áo rách của Ân Bình lên, tim thất nghẹn trong nỗi nghi ngờ cứ lớn dần. Lẽ nào... Tự nhiên, cô nghe lệ chảy tràn trên má mình nóng hổi.

o O o O o

Đưa mắt ngó đồng hồ, Như Thủy cảm thấy ngạc nhiên về sự chờ đợi của mình. Thường ngày, tổng giám đốc uy tín lắm, dù một giây ông cũng không để cho ai phải chờ đợi bao giờ.

Vậy mà... hơn năm phút đã trôi qua. Đôi mắt cô vạch dòng người hướng ra cổng nhà hàng nôn nóng. Những đôi mắt hiếu kỳ đã bắt đầu hướng về cô. Người thiếu phụ xinh đẹp và sang trọng này sao lại

đến nhà hàng ngồi một mình u buồn vậy?

Chậm chậm chiếc khăn lên trán, Như Thủy tự hỏi lòng, liệu có sự nhầm lẫn gì ở đây không? Tại sao tự nhiên ông Hưng lại hẹn cô đến nhà hàng nói chuyện? Chuyện gì cơ chứ? Ân Bình bảo là quan trọng lắm. Bây giờ Như Thủy mới phát hiện ra "Tinh Tú" là một nhà hàng có khung cảnh nên thơ lắm, đặc biệt thích hợp cho các cặp tình nhân hò hẹn.

Chắc mình nghe nhầm hay Ân Bình nói lộn địa chỉ rồi. Giờ này hẳn ông Hưng đang nóng lòng chờ mình ở một nhà hàng khác. Nhẹ cắn môi, cô đứng dậy trước cặp mắt ngạc nhiên của anh bồi cạnh đó. Anh ta chờ đã lâu rồi nhưng không nghe cô gọi đồ ăn hay thức uống.
- Khoan! Như Thủy, cô đừng đi! - Kèm theo tiếng gọi lớn là một chuỗi dài đồ vỡ.

Quay đầu lại, giống như anh bồi, đôi mắt cô trợn tròn kinh ngạc. Có phải Gia Huy, phó tổng giám đốc chẳng hạn nhất Vạn Thành không? Sao hôm nay ông diện đẹp như diễn viên điện ảnh, lại còn ôm bó hoa to tướng. Giẫm bừa lên đám ghế vừa bị mình xô ngã, ông nói líu cả lưỡi trong hơi thở dập dồn:

- Happy birthday - Mừng sinh nhật Như Thủy.

Thì ra là như vậy. Anh bồi chợt mỉm cười thông cảm rồi nhẹ rút lui bỏ mặc mình Như Thủy sửng người ra như hóa đá. Cô ngơ ngác:

- Mừng sinh nhật của tôi ư?

- Phải - Đã lấy lại tinh thần sau mấy phút dài rúng động, Gia Huy gật đầu - Hôm nay là ngày mười sáu tháng tám, là ngày Như Thủy tròn ba mươi chín tuổi. Thành thật chúc mừng!

- Cảm ơn anh - Chìa tay nhận bó hồng, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì. Thật không ngờ... tổng giám đốc lại quan tâm đến

nhân viên như vậy?

– Tổng giám đốc? - Gia Huy chau mày không hiểu.

Như Thủy nhẹ gật đầu:

– Chứ không phải tổng giám đốc bảo anh đến hay sao?

– A! - Định trả lời không nhưng Gia Huy thắng kịp lời. Thì ra con bé Ân Bình nó gạt ông. May mà chưa mở miệng nói gì. Ông cười khòa lấp - À, phải rồi, ba tôi biểu tôi mua hoa đến mừng nhật cô. Tôi không biết mua hoa gì nên chọn đại hoa hồng. Cô đừng hiểu lầm... Tôi không... không có ý đeo đuổi cô đâu. Chẳng qua... chẳng qua....

– Tôi biết mà - Như Thủy không để ông khó xử, cô cất giọng nhẹ nhàng - Mà dù cho anh có thật sự đeo đuổi tôi cũng chẳng hề gì. Tôi không trách anh đâu.

– Thật sao? - Lòng Gia Huy chứa chan hy vọng. Ông thầm mắng mình sao ngu quá. Chưa gì đã hấp tấp, vội vàng bảo không có ý theo đuổi, chinh phục. Tự mình chặn mất cửa đi rồi. Làm con gái người ta tự ái nữa. Thiệt là....

– Bởi trong lòng tôi, hoa hồng hay hoa cúc, và thậm chí cả hoa dại bên đường kia cũng giống nhau, không khác biệt. Chúng chỉ là vật vô tri không gây cho tôi một xúc cảm nào - Như cảm thấy vẻ buồn thoáng qua trên nét mặt Gia Huy, cô nói thêm - Xin lỗi, tôi không có ý xúc phạm anh. Tôi chỉ nói lên cảm giác thật của mình thôi.

– Vâng, tôi biết - Khẽ gật đầu, phà một hơi thuốc, Gia Huy nghe tâm hồn mình dần tan rã như tảng băng dưới ánh nắng mặt trời. Lẽ nào tâm hồn cô cũng đóng kín lạnh lùng như gương mặt diêm kiều luôn bất động kia?

– Thế còn về tình yêu? Cô có quan niệm về tình yêu như thế nào? - Khẽ né người sang bên, Gia Huy đưa tay phụ anh bồi đặt các món

ăn xuống bàn, chẳng là lúc này, trước khi đến gặp cô, ông đã ghé vào quầy chọn sẵn thức ăn hạp khẩu vị của cô rồi.

- Tôi... - Đôi rèm mi khẽ chớp. Đúng hay sai khi ông nhìn thấy nét xao động trên gương mặt lạnh. Như Thủy hít một hơi dài - Xin lỗi, nếu như buổi hẹn hôm nay chỉ với một chủ đề duy nhất mừng sinh nhật thì... xin lỗi anh, tôi xin phép ra về.

- Khoan đã Như Thủy - Gia Huy hấp tấp kêu lên khi thấy cô dợm đứng lên - Dù sao thức ăn cũng kêu lên hết rồi, cô dùng bữa với tôi nghe - Thấy cô còn lưỡng lự, ông nói thêm - Cô dành để tôi một mình ngồi ăn hết bao nhiêu món này sao? Không nể tình tôi là cấp trên thì cũng nể tình một người bạn lâu ngày làm chung công ty chứ.

- Tôi...

Thật khó mà từ chối, Như Thủy đành ngồi xuống, bưng chén xúp lên ăn nhỏ nhẹ. Làn gió đêm thổi tung mái tóc dài, gương mặt cô lấp lánh dưới ánh nến hồng càng thêm đẹp. Như đắm say, Gia Huy ngơ ngẩn nhìn cô không chớp mắt.

- Anh làm sao vậy? - Nhẹ đặt cái chén xuống bàn, Như Thủy hỏi - Sao anh không ăn?

- Tôi.... à.. - Giật mình, Gia Huy nói đại - Tôi... à... tổng giám đốc còn sai tôi tặng cho cô một món quà. Sợ cô không nhận, tôi đang suy nghĩ xem dùng cách gì trả lời với ông đây. Hồng biết nói lý do bỏ quên ở nhà có hợp lý không?

- Hợp lý, nhưng tổng giám đốc sẽ chẳng tin đâu.

- Sao vậy? - Biết rồi nhưng Gia Huy vẫn cố tình hỏi.

- Vì anh là người cẩn thận và chu đáo, không bao giờ để sai sót một việc như thế đâu.

- Như Thủy thật hiểu tôi - Gia Huy nghe tự hào. Ít ra cô ấy cũng biết

và nhận ra được ưu điểm của mình. Không đến nỗi thất vọng lắm đâu. Ông vờ đưa tay gãi trán - Vậy thì phải nói sao cho hợp lý đây? Như Thủy nghĩ cách hộ tôi đi !

- Tại sao lại phải nghĩ cách? Anh không muốn tặng nó cho tôi ư?

Biết cô đã lọt vào bẫy của mình, Gia Huy giả bộ ngập ngừng:

- Muốn... dĩ nhiên là muốn... nhưng... biết đâu cô không nhận.

- Sao không nhận? Quà của tổng giám đốc tặng cho. Anh bảo tôi không nhận, có phải muốn tôi bị mất việc không?

- Vậy thì.. - Gia Huy cho tay vào cặp táp lấy ra gói giấy của Gia Huy - Như Thủy nhận giùm tôi chứ?

- Có cần phải ký tên không? - Giọng cô như đùa mà mặt không cảm xúc - Quà của tổng giám đốc tặng cho, chắc là nặng ký lắm - Vừa nói, cô vừa đưa tay mở lớp giấy hoa mà không biết Gia Huy đang bầm gan tím ruột.

Có trời mới biết Ân Bình bỏ cái gì trong gói giấy vuông vuông ấy. Nhẹ tênh như bong bóng, mấy lần ông lắc thử rồi mà vẫn đoán không ra. Chết rồi... Trán ông chợt lấm tấm mồ hôi. Không khéo lại là khung ảnh hình tim mang dòng chữ "I Love You". Trời ơi, sao ý nghĩ này không đến với ông sớm hơn một chút? Sao ông không nhớ rằng, Ân Bình đã gạt cả ông và Như Thủy đến đây với mục đích làm mai?

Lúc nãy mượn danh cha ép Như Thủy nhận quà. Giờ ông chỉ muốn mượn danh cha mà trốn khỏi nơi này lập tức. Bởi... Như Thủy đã mở xong lớp giấy hoa. Ờ hờ, cô mở tung nắp hộp.

- Là chiếc thuyền! - Không hẹn mà cả ông và Như Thủy đồng kêu lên một lượt.

Vừa thổi phào ra nhẹ nhõm ông vừa tìm từ để thanh minh cùng Như Thủy. Ông thật không ngờ Ân Bình lại chơi khăm ông như vậy. Để

giờ đây ông phải dở khóc dở cười. Ai đời một tổng giám đốc lấy lòng như ông Hưng lại tặng cho nhân viên một món quà trị giá hai ngàn đồng bạc trong ngày sinh nhật. Cha mà biết được chuyện này, chắc sẽ giết chết ông ngay vì cái tội dám làm mất mặt ông như vậy.

– Như Thủy à... thật ra.. - Gia Huy chột bỏ ngang lời nói nhìn Như Thủy chăm chăm. Như có một phép màu, chột làm biến mất vẻ lạnh lùng trên gương mặt kiêu diễm của cô.

Đưa tay lên dụi mắt, Gia Huy tự hỏi mình tỉnh hay mơ khi thấy mắt cô hoen đầy lệ.

Một chiếc thuyền thôi mà, có gì để xúc động đâu? Gia Huy nhẹ gõ xuống bàn, thức tỉnh cô:

– Cô sao vậy? Cô giận tôi tặng món quà vô giá trị à? Xin lỗi, thật ra... nếu cô không thích, cô có thể quẳng nó đi, ngày mai tôi sẽ mua cho cô một món quà khác, giá trị hơn.

Đôi mắt vẫn nhìn chiếc thuyền buồm không chớp, Như Thủy như không nghe lời ông nói. Từng dòng lệ nóng cứ tuôn dài, tuôn dài như không bao giờ dứt.

Thái độ ấy không phải giận mình. Gia Huy cố đoán lý do làm cô rơi lệ. Nhưng đoán mãi không ra, ông đành đưa mắt ngắm chiếc thuyền trên tay Như Thủy xem nó có gì khác biệt. Chẳng có gì, chỉ là một chiếc thuyền được thổi bằng thủy tinh mỏng dính. À... có thêm chiếc nơ màu đỏ được buộc rất khéo ở cánh buồm.

– Cô....

Không biết nói gì, Gia Huy đành ngồi yên nhìn cô khóc rồi nghĩ. Con người ta, ai cũng xấu đi khi đau khổ, khi khóc than. Vậy mà với Như Thủy điều ấy không hề xảy đến. Dường như trong cơn nước nở, trông cô càng đẹp, càng thu hút nhiều hơn. Trái tim xao xuyến, Gia Huy tự

nhủ sẽ không bỏ cuộc. Không bao giờ bỏ cuộc...

– Tôi muốn về - Như Thủy chột đứng lên.

Gia Huy bước theo cô:

– Để tôi đưa cô về.

– Không cần đâu - Đưa tay quệt nước mắt, Như Thủy bước nhanh - Tôi có xe.

– Nhưng tâm trạng của cô dường như không ổn định. Tôi không an tâm để cô tự lái xe đâu - Gia Huy kiên quyết bước theo cô.

Như một mối, không muốn tranh cãi, Như Thủy chậm bước ra xe, đôi mắt thất thần nhìn mãi vào chiếc thuyền buồm không chớp.

Đưa tay ra hiệu cho đám tiếp viên biết mình sẽ còn trở lại, Gia Huy bước vội theo cô, lòng hoang mang nghi hoặc. Gần hai mươi năm làm chung với cô, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy vẻ mặt thật của cô. Một vẻ mặt dịu dàng, đôn hậu pha một chút khổ đau, khắc khoải. Dường như cô đã phải dồn nén, chịu đựng một điều gì cay đắng lắm không thể thoát nên lời.

– Lên xe đi Như Thủy - Ân cần mở cửa xe, ông nhìn cô trìu mến.

Lòng xót xa day dứt như chính ông là nguyên nhân làm cô khóc vậy.

Giá mà có thể gánh cho cô nỗi đau này, ông sẽ chẳng từ nan đâu -

Cài dây an toàn cho cẩn thận, tôi đưa cô về nhà nhé?

Chiếc Toyota từ từ lăn bánh êm ru. Chưa bao giờ Gia Huy thấy mình lái xe từ tốn và thận trọng như vậy. Không thể làm Như Thủy phân tâm và lo sợ.

Đang lơ mơ nghĩ, Gia Huy bỗng giật mình đạp mạnh thắng xe. Trái tim suýt vọt ra ngoài. Trời hỡi! Chỉ một phút nữa thôi là ông gây ra tai nạn mất rồi. Quay ra sau toan nói lời xin lỗi, nhưng vẻ mặt Như Thủy không có dấu hiệu gì, dường như toàn bộ tâm trí cô đã đặt hết vào

món quà của Ân Bình.

Nhẹ lắc đầu, cho xe hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường, ông thăm mắng côn đồ mất dạy. Con nhà ai mà nghênh ngang phách lối. Chở người đẹp sau lưng là bắt cần đòi, phóng mô tô như bay vậy. Có ngày cũng vào bệnh viện cấp cứu thôi.

Nguyên rửa như vậy, vì ông không biết thủ phạm lái chiếc mô tô hai trăm năm mươi phân khối vừa làm ông đứng tim không phải ai xa lạ. Hắn chính là Phan An - là con ruột của ông, và cô gái ngồi sau lưng hắn chính thật là Ân Bình. Vội vã lao xe đi như phát rồ, họ chỉ muốn cứu ông thôi.

- Bác Huy kia, Phan An, anh có thấy không?

Đang tập trung vào tay lái, bị Ân Bình phát mạnh vào vai đau điếng, Phan An nổi quạu:

- Bộ đui sao không thấy?

- Vậy là... Ái cha! Anh làm sao vậy? - Mãi nói, Ân Bình không hay Phan An đập thảng. Đến khi ngã dúi vào người anh đau điếng, cô mới hét lên - Bộ muốn lợi dụng hả?

Chưa hết bất ngờ với cảm giác bị thân thể Ân Bình ập vào người. Thì ra, gò ngực của cô mềm và ấm quá, Phan An bị quất bất ngờ, hổ thẹn với hai từ lợi dụng của Ân Bình. Anh trợn mắt:

- Lợi dụng gì? Làm như ngon lắm. Cô lợi dụng tôi thì có.

- Tôi lợi dụng anh? - Ân Bình tròn đôi mắt. Quên mất mình đang đứng trong khuôn viên của nhà hàng, cô hét lớn - Chứ hổng phải anh cố tình thảng gập để ngực tôi chạm vào lưng anh sao? Cười gì? - Không xấu hổ, cô quay sang hét các thực khách ngồi ăn gần đó - Bộ vui lắm hả?

- Điên khùng - Phan An nghe xấu hổ, anh quay sang nhả nhận nói

với mọi người - Xin lỗi, bạn gái của tôi hơi mất bình thường.

- Cái gì? Anh dám nói....

Nhưng Phan An không để cho cô nói hết. Anh lôi cô vào một góc hoa viên vắng:

- Cô làm cái trò gì vậy? Đừng quên đây là nơi công cộng.

Ân Bình cũng nhận ra vẻ lố bịch của mình. Cô giật mạnh tay ra khỏi tay anh:

- Nhưng... ai bảo.. anh nói tôi lợi dụng. Mà tôi lợi dụng anh hồi nào chứ?

Cô ả vẫn còn tức? Phan An thích thú nhìn gương mặt đỏ gay vì giận của Ân Bình. Anh cười tủm tỉm:

- Chứ hỏng phải sao? Suốt đoạn đường từ công ty đến đây, tôi thấy cô cứ ôm lấy eo tôi chặt cứng.

- Ôm eo anh? Tại tôi sợ té chứ bộ - Ân Bình nghe xấu hổ, cô ngênh mặt lên chống chế - Anh chạy nhanh như vậy, hỏng ôm sao được. Ai như anh tự nhiên thẳng gấp.

- Tự nhiên đâu, cô không thấy tôi suýt nữa thì đâm thẳng vào xe hơi của ba tôi và cô Như Thủy rồi không?

- Ủ ờ thì...

- Ủ ờ thì sao? - Phan An xoay xoay chùm chìa khóa trên tay.

Ân Bình nhẹ rút vai:

- Ủ ờ thì huề.

- Huề cho cô lời hả?

- Dạ, xin mời anh chị vào bàn! - Một anh bồi bước đến làm cắt ngang dòng đối thoại của hai người.

- Vào bàn làm gì? - Ân Bình ngơ ngác.

Anh bồi cũng ngơ ngác, sao cô gái này lại hỏi một câu ngơ ngẩn

vậy? Hồng lẽ đến nhà hàng chỉ để đứng nói chuyện suông?

Buồn cười quá, Phan An không nhịn được bật lên thành tiếng:

- À, anh để chúng tôi tự nhiên.

- Dạ được - Anh bồi lịch sự bước đi sau khi ném lại hai người tia nhìn nghi hoặc.

- Anh cười gì vậy? - Mắt Ân Bình vẫn tròn xoe ngỡ ngác.

- Không có - Cố nín cười, Phan An phải cúi gập cả bụng xuống mà cười - Trời hỡi! Ân Bình, sao cô ngây thơ vậy?

- Vô duyên! - Ân Bình nổi quạu - Ở đó mà cười hoài, mau chở tôi đuổi theo bác Huy kia.

- Không cần đâu - Phan An xua tay.

- Sao vậy?

- Cô không thấy họ hoà thuận chở nhau trên một chiếc xe sao? Định đuổi theo phá đám à?

- Ờ - Ân Bình như hiểu, gật gù rồi nói - Vậy thì chúng ta về đi, tôi đói bụng rồi.

- Sao lại về, đã đến nhà hàng phải ăn no bụng đã - Phan An bước lại chiếc bàn gần đó.

Ân Bình bước theo, vẻ mặt cô áy náy:

- Nhưng tôi không đem tiền theo.

- Vậy sao? - Phan An khôi hài - Vậy thì cô ngồi chơi đó đợi tôi ăn xong sẽ đưa về, hay là không chịu nổi thì đón taxi về trước.

- Chắc là tôi phải về trước thôi - Ân Bình quay gót - Tôi đói bụng rồi, không đợi được đâu.

- Trời đất ơi, Ân Bình - Phan An gọi lớn khi thấy cô bỏ đi - Tôi nói chơi mà cô bỏ đi thiệt vậy sao? Ai mà nỡ để cô về một mình như vậy?

- Anh đưa tôi về hả? - Quay đầu lại, Ân Bình mừng rỡ.
- Ừ, nhưng là lát nữa. Bây giờ còn phải ăn, đói bụng rồi.
- Anh bao có phải không? - Ân Bình nhướn mắt. Nhận thấy cái gật đầu của Phan An, cô kéo ghế ngồi ngay rồi hồn nhiên gọi thức ăn. Nhìn miệng cô nhai ngon lành không kiêu cách, không chút khách sáo nào, Phan An bỗng cảm thấy vui vui. Tự nhiên anh thấy mến cô, thấy vẻ lố bịch của cô không còn đáng ghét. Điều đáng ngạc nhiên hơn là, anh bỗng thấy cô đẹp lạ. À, nói lộn rồi, không phải đẹp mà có duyên. Một thứ duyên ngầm rất dễ thương, không phải ai cũng nhận ra đâu.

o O o O o

Chốc chốc lại liếc mắt sang, Gia Huy thật muốn mở lời nói chuyện, nhưng không biết bắt đầu từ đâu cả. Một đời lịch duyệt hào hoa, đành phải bất lực lặng câm trước một đóa hoa luôn khép kín.

Đã qua những lúc xuất thần, gương mặt Như Thủy trở về vẻ lạnh lùng thường nhật. Chiếc thuyền buồm cho vào bóp, cô ôm khư khư trước ngực như sợ bị người ta giành mất.

- Cô... à.. - Vừa đủ can đảm mở lời thì cũng vừa đúng lúc về đến nhà. Gia Huy thở dài buồn bực, ngược nhìn toà biệt thự cao tầng được quét vôi trắng, lòng hy vọng cô sẽ mời mình vào nhà, uống một ly nước, để ông còn có thể tiếp tục câu chuyện dở dang chưa nói được của mình.

Nhưng nét mặt Như Thủy không có vẻ gì lưu khách cả. Nói một tiếng cảm ơn, cô đứng yên chờ Gia Huy trở đầu xe.

- Vậy thì tạm biệt nhé! - Không lẽ cứ ngồi lì trên xe làm vậy, Gia Huy đành phải gật đầu chào, từ từ cho xe lăn bánh.

Bỗng, cánh cửa bật mở rồi bà Lợi xuất hiện như một vị thần may

mắn. Vừa nhìn thấy ông, bà kêu lên mừng rỡ

– Ô! Cậu Gia Huy đó hả? Đã đến nơi sao không vào nhà chơi? Cậu chê trà nhà chúng tôi không ngon hay sao?

– Dạ đâu dám! - Gia Huy hấp tấp đạp thắng xe. Dù không ưa người đàn bà ấy, ông cũng phải lễ phép cúi chào - Chẳng qua thấy khuya rồi, cháu không dám làm phiền.

– Có gì mà phiền với không phiền. Vào nhà đi cậu !

– Dạ!

Cho xe lăn bánh trên hàng sỏi nhỏ, lòng khấp khởi mừng, Gia Huy đưa mắt tìm Như Thủy, nhưng cô đã biến mất từ lúc nào. Ông bỗng cảm thấy bơ vơ, hối hận. Ngao ngán giết thời gian bởi những câu chuyện tầm phào, nhặt nhẻo với người đàn bà đầy tham vọng.

Còn Như Thủy, vừa về đến phòng mình, cài chặt cửa, không kịp thay y phục đã đổ nhào xuống chiếc giường nệm êm ái của mình bật lên nước nở. Bao nhiêu sức lực trong người như tan biến. Trong phút chốc, vẻ lạnh lùng băng giá của cô biến mất. Ôm chiếc thuyền buồm nhỏ trên tay, đôi mắt cô mờ lệ. Bao nhiêu dồn nén của hai mươi năm bỗng vỡ tung ra, để hình bóng cũ nhạt nhòa, đưa cô trôi xa về vùng kỷ niệm, hai mươi mấy năm rồi, sao như mới đây thôi.

Tháng Ngày Ký Ước

Tập 2

Chiều nào cũng giống chiều nào, cứ vào khoảng năm giờ, khi bóng tà dương dần khuất, là quán cà phê "Chiều Tím" đầy ắp những chàng trai. Những chàng trai nho nhã, hào hoa và lịch thiệp. Không phải vì cà phê ở đây đặc sắc hay vì khung cảnh hữu tình. "Chiều Tím" chỉ là một quán ven đường phục vụ khách bình dân, uống rồi vội đi ngay. Nên càng không có chuyện đến để nghe những bản nhạc hay với âm thanh tuyệt hảo. Những chàng trai đến đây chỉ bởi một lý do. Một lý do duy nhất: chiêm ngưỡng và hy vọng được hoa khôi Như Thủy để mắt qua.

Cô hoa khôi ấy xuất hiện ở đây bao lâu rồi nhỉ? Không ai nhớ, chỉ có cô chủ quán cà phê là nhớ rõ. Vì sự hiện diện của cô là cả một nguồn lợi lớn cho quán nhỏ bên đường. Cô vẫn chưa quên vẻ ngạc nhiên của mình trong mấy ngày đầu, khi thấy số lượng khách bỗng tăng lên đột ngột.

– Cô ấy gần xuất hiện rồi - Thu Hồng, tên cô chủ quán, khẽ mỉm cười với một vị khách vừa nóng lòng lên tiếng hỏi. Chắc anh ta là người mới. Tự nhiên cô cảm thấy thương, tội nghiệp cho đám con trai si ngốc ấy. Một năm rồi, có chàng trai nào đến gần, tiếp cận được cô

gái tên Như Thủy đó đâu.

Chỉ thấy chiều chiều, cứ đúng giờ, Như Thủy như chiếc đồng hồ đều đặn chạy chiếc xe đất tiền, mới tinh, phóng vọt qua. Áo luôn luôn là xanh nước biển và quần Jean trắng. Tóc cột nhổng cao nhí nhảnh, cô như chú chim sẻ nhớn nhỡ mổ thóc mà không hay, không biết đến quang cảnh quanh mình.

Là con gái, vốn mang nhiều đổ kỵ, vậy mà Thu Hồng cũng phải tấm tắc khen Như Thủy. Thật chẳng hiểu cô ta có bí quyết gì mà làn da cứ trắng hồng, mịn màng như em bé vậy. Còn đôi mắt, chu cha ời, là nao lòng. Trên đời Thu Hồng chưa thấy ai có đôi mắt đẹp như vậy và cũng buồn như vậy. Đôi rèm mi dài cong vút lúc nào cũng như đôi hờn, như muốn khóc đến nơi làm trái tim người sắt đá nhất cũng phải băng khuôn.

Kia rồi, tiếng xe cô đã vang lên. Thu hồng rời quày đến bên cửa sổ nhìn ra. Đám con trai cũng nhóng mắt nhìn ra, có tên đã leo sẵn lên xe, đạp máy. Chờ cơ hội là phóng vọt theo.

Nhưng chỉ hoài công thôi, Thu Hồng biết và đám con trai ngồi đầy quán ngoài kia cũng biết. Không phải Như Thủy cộc cằn, hung dữ mà.. hấn sẽ chẳng bao giờ đuổi kịp cô đâu.

Lý do gì một hung thần đường phố với con tuấn mã nhiều phân khối lại không đuổi kịp một cô gái nhỏ với chiếc cub năm mươi phân khối?

– oOoOo–

Thoáng thấy bóng hấn đằng xa, Như Thủy đã biết hấn muốn bám mình rồi... Không chút bối rối, cô giảm nhẹ ga, hạ tốc độ xe như khuyến khích, như đợi chờ. Rồi bất thần, đúng vào lúc gã thanh niên đắc ý, mở miệng toan cất tiếng làm quen, cô cho xe lao nhanh vào một con hẻm nhỏ.

Như bao nhiêu lần trước, như bao gã trai si tình khác, hắn chỉ còn cách hậm hực đứng bên chiếc mô tô to lớn dềnh dàng, nhìn bóng cô khuất dần trong con hẻm ngoằn ngoèo. Có trời mới biết cô rẽ đi đâu trong con hẻm loằng ngoằng đó.

Chỉ cần một cua quẹo, một cua quẹo rồi một cua quẹo, Như Thủy biết mình đã cắt đứt cái đuôi si tình ấy. Phóng chòm qua một ổ gà, cô nở nụ cười nhẹ nhõm.

"Sao mày tự cao dữ vậy Thủy?" Đám bạn vẫn bảo khi thấy cô hàng trăm lượt ném thư tỏ tình của các chàng trai vào sọt rác. "Ai mày cũng chê, vậy tiêu chuẩn bạn đời của mày tới chừng nào lận?"

Câu trả lời ấy, chẳng những đám bạn học chung khoa quản trị kinh doanh muốn biết mà cả đám mày râu cũng nức lòng muốn nghe.

Nhưng chưa một ai nghe cô nói lên tiêu chuẩn lựa chọn của mình.

Bởi chẳng khác gì bọn họ, Như Thủy thật không hình dung nổi người bạn đời của mình sẽ ra sao.

Chắc chắn cô sẽ không lấy sự giàu sang ra làm tiêu chuẩn vì bà mẹ của cô với địa vị một giám đốc nhà hàng kiêm khách sạn "Lợi Hoa" đủ sức nuôi cô sống phở phê, giàu có đến hết đời này. Còn đẹp trai, hào hoa, phong nhã và nhiều thứ nữa. Thiệt là nhức đầu, biết lấy cái nào ra làm tiêu chuẩn? Thì chấm toàn diện đi! - Đám bạn bảo như vậy nhưng cô chỉ lắc đầu cười mỉm - Đời mình không may mắn vậy đâu.

Hơn nữa, vấn đề này đối với cô hiện thời còn quá sớm. Mới mười chín tuổi, gấp gáp gì, bộ sợ ế chồng sao? Mỉm cười cùng ý nghĩ, cô cho xe hướng về nhà trọ, tăng tốc độ. Đói bụng quá rồi.

Với điều kiện hiện tại, Như Thủy biết mình không cần ở nhà trọ, ăn cơm tháng cho cực thân. Còn đến mấy căn nhà bỏ trống, mẹ năn nỉ

chờ cô về ở đấy mà. Nhưng Như Thủy không thích nghe theo ý mẹ. Cô muốn được tự do, cuộc sống theo ý thích của mình. Nên cô đã cùng Khánh Linh, cô bạn ngồi kế bên mình, thuê tầng gác một căn nhà trọ với giá bình dân và giấu kín tông tích hiện thời. Đám bạn chỉ lờ mờ đoán biết: Như Thủy là cô gái con nhà khá giả, nhà ở tít ngoại ô thành phố. Vậy thôi.

- Dì Năm ơi, con đói bụng quá rồi. Cơm chín chưa hả?... - Đang tự nhiên vui vẻ bước vào nhà gọi vang vang, Như Thủy bỗng giật mình bỏ ngang câu nói. Bởi người đang một mình ngồi trên bàn ăn một cách ngon lành, không phải bà Năm mà là một thanh niên lạ. Nghe tiếng cô, hấn trở mắt lên nhìn, như ngạc nhiên, lạ lẫm....

Lại là bọn con trai theo đuổi vô tích sự. Gương mặt đang tươi rói xụ xuống thật nhanh. Chẳng nói chẳng rằng, Như Thủy đi một mạch lại cầu thang. Chẳng hiểu tên láu cá ấy làm cách nào tìm được địa chỉ của cô hồng biết.

- Cô... cô gì đấy ơi! - Giọng gã thanh niên vang lên làm dừng bước chân Như Thủy - Dì Năm đi đám cưới rồi, dì có dặn là khi nào cô và cô gì nữa về thì lấy cơm trong tủ ra ăn. Tôi vừa mới hâm xong, còn nóng lắm, cô ăn đi kẻo nguội.

Đừng hòng, Như Thủy không cho hấn có cơ hội bắt chuyện với mình. Quay lưng, cô tiếp tục đếm bậc cầu thang. Còn lạ gì với cái mảnh khỏe làm quen của bọn trai tơ ấy. Cứ như ngây thơ, vô tội, cả cái tên còn chưa biết, trong lúc đã nắm vững lý lịch của người ta, thậm chí còn thuộc cả giờ giấc đi về nữa. Như Thủy quyết không để lọt vào âm mưu của hấn.

Quăng cặp xuống bàn, thay một bộ đồ mặc ở nhà, ngồi xuống giường Như Thủy mới nghe bụng mình biểu tình. Qua kẽ hở ván

nhìn xuống, cô thấy gã thanh niên đáng ghét nằm dài trên chiếc đi văng. Mặc độc một chiếc quần đùi, tay hắn cầm tờ báo phe phẩy quạt.

Nhấn nút chiếc quạt máy nhỏ, Như Thủy bỗng thấy bức mình kinh khủng. Cái tên con trai đáng ghét, biết con gái người ta trên đây, còn cố tình mặc đồ như vậy. Làm như thân thể mình đẹp lắm đó.

Mà hắn chắc là công tử con nhà giàu. Chổng tay lên cằm, Như Thủy thầm đoán. Bởi thân thể hắn trắng tinh. Ồ! Đỏ mặt thẹn thùng, cô tự hỏi da hắn trắng hay đen thì can hệ gì đến mình kia chứ? Con gái gì vô duyên quá.

Nằm xuống giường, chưa kịp nóng lưng Như Thủy đã bật ngồi lên. Cô tự mắng mình ngu ngốc. Việc gì phải nằm đây than vãn thờ dài với cái bụng trống không kêu đói. Có hắn thì mặc, sợ gì. Cơm này cô đã đóng tiền cho dì Năm. Có phải của hắn bao đâu. Hừ!

Không thềm chải lại đầu, mặc cho mái tóc buộc cao đuôi gà của mình lếch lạch và méo mó, Như Thủy hùng hổ bước xuống gác. Mặt hầm hầm như sắp gây sự với ai.

– À cô! - Thấy cô bước xuống, gã thanh niên bật ngồi dậy ngay lập tức. Lấy chân quần đôi chân trần của mình lại, hắn như ngạc nhiên tự hỏi, có phải mình đang đối diện với một cô gái câm không? Mà chắc là câm thật. Từ nãy đến giờ, anh có nghe cô ta nói tiếng nào đâu.

Thoáng xót xa, tội nghiệp, anh bước xuống mở giùm cô cái chốt cửa. Tội nghiệp, vừa câm lại vừa lùn. Bất giác anh thở ra một tiếng rồi lặng yên nhìn cô ăn một cách ngon lành.

Sao hắn không nói một lời nào nhỉ? Nuốt mất lưỡi rồi à? Vừa ăn Như Thủy vừa ngạc nhiên suy nghĩ rồi chột gật gù như hiểu. Muốn thay

đổi chiến thuật tạo sự chú ý à? Đừng hòng!

Nói đừng hòng nhưng Như Thủy không hay chính mình mới chú ý người ta. Chốc chốc, đôi mắt cô lại lia sang hắn. Chỉ là nhìn cho biết hắn muốn giở trò gì thôi. Cô nói với mình và nghe bực bội khi thấy hắn chỉ biết chúi đầu vào tờ báo.

Ăn cơm xong, Như Thủy cầm cái chén của mình đi về sàn nước. Đôi mày cau lại khi thấy trong thau là cái chén dơ của hắn. Tưởng mình là ông chủ chắc? Rửa đúng mỗi một cái chén của mình, Như Thủy đắc thắng bỏ lên gác. Mà sao hắn cứ chúi đầu vào tờ báo. Hay ho lắm sao? Cứ như sợ người ta nghĩ mình mù chữ vậy..

Màn đêm dần buông, Như Thủy ngồi đứng không yên. Sao dì Năm đi đám cưới lâu về vậy? Còn con nhỏ Khánh Linh này nữa, đi chơi đâu mà khuya lác khuya lơ, bỏ người ta có một mình.

Buông mừng xong, Như Thủy bỗng tò mò. Cái gã thanh niên ấy sao rồi? Qua kẽ vách, cô thấy hắn chèo queo, co quắp trong cơn lạnh. Cái chân thỉnh thoảng lại giật mạnh vì bị muỗi cắn. Hắn không có mừng mền gì hết hay sao? Rồi như thấy mình sao bỗng quan tâm hơi nhiều đến hắn, Như Thủy trề môi tắt đèn, leo lên giường tìm giấc ngủ.

Nhưng hắn là ai? Sao đến đây? Có phải muốn trồng cây si theo đuổi mình không? Trăn trở với những ý tưởng mông lung, Như Thủy ngủ quên đi lúc nào không biết.

– oOoOo–

Sáng ra, đang ngủ ngon Như Thủy bỗng giật mình vì bị cùi tay của ai thúc mạnh vào hông đau điếng. Mở mắt dậy, thì ra là nhỏ Khánh Linh. Đã về rồi, làm biếng giăng mùng, chui vô mùng cô ngủ ké còn lán cô vào sát trong vách nữa. Hỏi có ngon không?

Định phát mạnh vào mông nó trả thù, nhưng chợt nhớ đêm qua Khánh Linh về trễ, nên Như Thủy thôi không đánh nữa. Tội nghiệp nó.

Chui ra khỏi mùng, kẹp lại mái tóc. Rút cây bàn chải, nặn ít kem đánh răng, Như Thủy nhẩy từng từng xuống bậc thang rồi nóng lòng đứng đợi. Cửa toilet cài kín mít. Chà, dì Năm hôm nay dậy sớm dữ hén. Đưa tay che miệng ngáp, Như Thủy chợt nhận ra dì Năm còn ngủ trên chiếc giường đơn sát phòng. À! Thì ra là hấn. Bây giờ cô mới nhớ ra gian nhà trọ của mình còn một nhân vật nữa.

Chân bắt đầu tê vì phải đứng lâu, Như Thủy làm bầm nguyên rửa tên chết tiệt. Ngủ quên luôn trong toilet rồi hay sao chứ? Thiệt đúng là đồ hắc ám, gương mặt cô cau lại, hằm hằm cùng lúc cánh cửa bật nhanh ra. Gã thanh niên lao vội ra suýt chạm cả vào người Như Thủy, may mà hấn kịp thời lách được. Những hạt nước trên đầu hấn bắn sang người cô lạnh ngắt.

Mới sáng đã tắm rồi, Như Thủy liếc xéo chiếc khăn quàng ngang cổ gã thanh niên. Nước trên người hấn chưa kịp lau vẫn còn chảy ròng ròng. Trề môi một cái, Như Thủy sập nhanh cửa lại rồi nhón chân đi đến bàn cầu. Tự nhiên cô cảm thấy ghê ghê dù người đi trước đó đã dội sạch trơn, không còn chút dấu vết gì.

Thật là ghét quá đi. Như Thủy ức lòng muốn khóc. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa lần nào đi chung toilet với con trai, nên... làm sao bây giờ? Cô cứ đứng tần ngần trong toilet mà không biết bắt đền ai.

- Trời ơi Như Thủy, mày chết luôn ở trong rồi hả? - Tiếng đập cửa ầm ầm rồi giọng Khánh Linh vang lên chát chúa - Rồi chưa?

Tự nhiên gọi tên người ta lên cho hấn biết - Như Thủy nghe sùng Khánh Linh, cô mở mạnh cửa, mắt trợn trừng giận dữ.

- Rồi thì ra lệ đi - Không để ý đến thái độ của cô, Khánh Linh đẩy mạnh Như Thủy ra rồi vọt nhanh vào. Bất ngờ mắt cô dội phải tia mắt sáng như sao của gã thanh niên. Hắn mỉm cười gật đầu chào thân thiện khi bắt gặp tia nhìn giận dữ của cô.

- Hừ! - Trề môi, Như Thủy quay lưng đi ra sàn nước. Phải rửa mặt đánh răng trước mặt đàn ông, cô ghét lắm, nhưng hồng lẽ có hắn... cô ở dơ sao?

- Con Thủy, con Linh xong chưa vô ăn sáng - Giọng dì Năm đơn đả - Có món nui mà tụi bây thích nhất đây.

Có nui! Như Thủy hớn hờ quay đầu. Chợt đôi mắt cô tối sầm đi. Cái tên chết tiệt kia chễm chệ ngồi ngay chiếc ghế của cô thường bữa. Hồng lẽ dì Năm bắt cô và Linh ngồi ăn chung với hắn?

Thấy cô trợn mắt nhìn mình, gã thanh niên chợt đứng dậy như khi mắc phong, tay chân múa máy.

- Trời ơi, mày làm cái trò gì kỳ cục vậy? - Dì Năm trong thấy, không nén được phì cười, phát mạnh vào vai hắn.

- Dạ, con mời cô ấy ăn sáng.

Gã đáp tỉnh queo còn dì Năm thì trở mắt ngờ ngàng.

- Mời người ta ăn sáng sao mày không nói?

- Dì Năm à, bộ dì không biết mấy người câm thường bị điếc sao? - Kéo vai dì Năm, hắn thì thảo nhỏ vào tai.

- Cái gì câm, mày nói ai câm chứ? - Như bị giật mình, dì Năm hét lớn.

- Thì cô ta chứ ai nữa - Đôi mắt hắn hướng về phía Như Thủy đầy thương cảm, nhưng cô lại thấy hắn như đang giấu cợt mình. Hết chuyện trù sao chứ, lại trù người ta câm. Còn điếc nữa. Giận bưng bưng, Như Thủy quay ngoắt người bỏ lên cầu thang một mạch.

- Vậy cô ta.. - Hấn như chợt hiểu, quỳnh quáng chạy đuổi theo cô - Như Thủy, Như Thủy à, ai bảo cô từ hôm qua đến nay không mở miệng làm tôi tưởng... Xin lỗi cô! Thật tình tôi....

Không thềm nghe, Như Thủy sập mạnh cửa ngay trước mũi hấn. Mặt kênh kênh, cô chờ hấn phải hạ mình năn nỉ. Không cần nhiều lắm, chỉ cần bốn lần thôi là cô sẽ vờ như bốt giận, bước ra, chứ ngu sao mà giận lâu trước món nui nấu thịt nạc băm ngon như vậy.

Nhưng... mấy phút trôi qua rồi, trước cửa chẳng có động tịnh gì. Hấn chuẩn bị câu từ lâu vậy à? Không nhịn nổi, Như Thủy he hé cánh cửa nhìn ra rồi nghe tức sôi gan.

Thì ra, cái tên khốn kiếp đó không hề lo lắng suy nghĩ lời xin lỗi như cô tưởng. Từ lúc nào, hấn trở về bàn, chiếm ghế cô ngồi ăn một cách ngon lành. Kế bên hấn, con nhỏ Khánh Linh cũng về hùa, vừa ăn vừa nói cười vui vẻ.

Không nghĩa khí một chút nào. Ném mạnh cái gối vào tường, Như Thủy giận luôn nhỏ bạn. Giận cả dì Năm, khi không lại cho hấn vào nhà... mà... lòng cô bỗng cuộn nổi lo. Hấn chỉ ở tạm vài ngày hay ở luôn đây vậy?

- Ê Như Thủy, nui ngon dễ sợ sao không ăn vậy? - Nhỏ Khánh Linh đã ăn xong, nó vác cái bụng no căng lên chọc tức cô - Mà cái anh chàng Văn Bằng đó, đẹp trai ghê hé?

Đẹp trai! Đôi mắt Như Thủy ngầu ngầu ngó nhỏ Linh. Như không để ý, nó vừa thay quần áo quăng bữa bãi, vừa hào hứng nói:

- Lại lịch duyệt, ga lăng và duyên dáng nữa. Ảnh nói chuyện vui ghê vậy đó.

- Lịch duyệt, hào hoa, ăn nói vui vẻ có duyên - Như Thủy bỗng xỏ một tràng dài - Nên chưa gì mà đã phản bội tao, có phải không?

- Mày sao vậy? - Khánh Linh chưng hửng - Khi không lại nạt tao. Bộ mày không thích ảnh à?

- Tao ghét hẳn! - Giọng Như Thủy rít qua hai hàm răng.

- Tự nhiên ghét người ta - Nhỏ Linh như không đồng ý với cô - Chắc lại tưởng người ta muốn theo mình. Bịnh ngòi sao cũng vừa thôi.

- Ủ! - Tức trong lòng, nhưng không muốn cãi với nhỏ Linh, Như Thủy quay mặt vào trong vách.

Khánh Linh nhẹ nhún vai, đứng dậy:

- Ê, rồi có đi học không đây?

- Không đi - Như Thủy vùng vằng.

Khánh Linh chìa tay:

- Vậy cho mượn chìa khóa xe.

Không thềm quay đầu lại, Như Thủy thấy mạnh chùm chìa khóa. Khi không mà cô thấy bức mình, có phải vì lần đầu tiên một chàng trai dám có thái độ phớt lờ cô như vậy?

- Để tôi giúp cô.

Giọng gã đàn ông vang lên thân ái sao lại làm Như Thủy thấy chướng tai. Qua kẽ ván, cô thấy hẳn đạp hộ Khánh Linh chiếc xe, nhưng hì hục mãi vẫn không nổ máy.

- Nó hư gì vậy anh?

Giọng nhỏ Linh ngọt như mía lùi làm Như Thủy thấy ứa gan. Tự nhiên cô dừng dừng bước xuống thang lầu, hét lớn:

- Này, tôi cấm anh tháo xe tôi ra đó.

- Nhưng xe mày bị hư rồi mà - Nhỏ Khánh Linh bình hẳn - Để ảnh sửa giùm cho.

- Tao không cần - Như Thủy sừng sĩa mặt.

- Nhưng... vậy thì làm sao tao đến trường được bây giờ? - Khánh

Linh nôn nóng ngó đồng hồ.

- Tao không biết - Như Thủy ba gai, không phải vì sợ hấn làm hư xe mà... mà.. là cái gì không biết nữa. Chỉ biết là cô muốn kiếm chuyện gây với hấn thôi.

- Không sao đâu - Văn Bằng bỗng nhìn Như Thủy một cái rồi nhoẻn miệng cười đại lượng như thể cô là một đứa bé hư, cần được tha thứ vậy - Để tôi đưa Khánh Linh đến lớp.

- Ồ, thật à? - Mừng rỡ, Khánh Linh nhảy lên như chim sáo - Cảm ơn anh!

Muốn khoe mẽ chứ gì? Như Thủy khế trề môi, khinh bỉ. Thử xem hấn có xe gì mà phách lối. Chắc tưởng người ta ham giàu lắm.

Nhưng thật bất ngờ. Không chỉ với Như Thủy mà cả nhỏ Linh cũng há hốc miệng tròn vo, lấp bắp, khi thấy Văn Bằng dẫn từ con hẻm nhỏ ra một chiếc Mobilette cũ kỹ.

- Xe này ư?

Không chút xấu hổ, Văn Bằng gạt đầu rồi đạp cho máy xe nổ ầm lên, làng trên xóm dưới cũng nghe.

- Phải rồi - Như vô tình, anh nói - An tâm đi, coi cũ kỹ vậy nhưng không tắt máy giữa đường đâu. Lên đi, trễ giờ rồi.

Dở khóc, dở cười nhỏ Linh đành phải vén tà áo dài ngồi lên yên cho Văn Bằng chở. Chiếc xe vọt đi nhanh sau khi bỏ lại tiếng nổ đinh tai và mùi khói xăng khét lẹt.

Thật là không hiểu nổi - Như Thủy thầm kêu trong lòng khi bóng Văn Bằng vừa khuất. Trong đời cô chưa thấy gã thanh niên nào lại tự hào với một chiếc xe sắp vứt đi như hấn. Chắc hấn không thuộc diện giàu sang như mình tưởng. Nhưng dù cho hấn có nghèo mạt rệp, cô cũng không tha cho hấn cái tội dám bảo cô vừa câm vừa điếc. Song

chuyện đó tính sau. Còn bây giờ, tằm tằm cười, Như Thủy đi đến giờ lồng bàn. Tô nui thơm nước mũi vẫn còn nóng, vàng ươm như đợi chờ, mời gọi cô thường thức.

- oOoOo-

- Chuyện là thế này - Dì Năm vội giải thích khi thấy Như Thủy và Khánh Linh, bốn mắt cứ tròn xoe nhìn vào đồng cây, ván ngỗ ngang bày chập cả nhà - Thằng Văn Bằng cháu của dì muốn mở một cửa hàng cửa lộng tranh mỹ thuật. Nó chưa tìm được mặt bằng để mượn, nên dì biểu nó mở tạm ở đây. Hai cháu thấy được không?

- Dạ, được lắm - Như Thủy chưa kịp mở lời đã bị nhỏ Linh nhảy vào chặn trước - Nếu được, dì cứ biểu ảnh mở ở đây luôn đi, cháu thích lắm.

- Còn Như Thủy? - Dì Năm quay sang hướng Như Thủy.

- Dạ... dạ cháu sao cũng được - Khánh Linh đã nói vậy rồi lẽ nào mình phản đối? Như Thủy gật đầu cười mà dạ héo hon. Rồi đây cửa hàng tranh mỹ nghệ của hấn sẽ đông đảo khách ra vào. Mà như vậy cũng có nghĩa là cô sẽ phải mệt cặm canh bởi những kẻ si tình dòm ngó. Cửa hàng của hấn sẽ phát đạt nhờ mình, sao mà ngon vậy?

- Không thay đồ xuống ăn cơm, làm gì mà thần người ra như vậy? - Nhỏ Linh phát mạnh vào vai đau điếng, Như Thủy nổi quạu:

- Cũng tại mày không!

- Tại tao sao? - Nhỏ Linh ngơ ngác - Kêu xuống ăn cơm cũng cự người ta nữa. Mày dạo này kỳ cục làm sao.

- Kỳ cục gì - Như Thủy ngồi xuống giường - Khi không đồng ý cho hấn mở cửa tiệm ở đây, ồn ào sao học được.

- Ảnh bán ban ngày, mình học ban đêm, chắc hỏng sao đâu - Nhỏ Linh cũng ngồi xuống cạnh cô. Nó nói như thể đang cầu cạnh cô

thông cảm - Với lại, tao thấy ảnh nghèo nên tội nghiệp. Mới ra biết làm ăn lời lỗ ra sao mà mướn mặt bằng. Tiền mặt bằng trên thành phố này đắt lắm.

- Nhưng.. - Như Thủy thấy xiêu lòng nhưng vẫn hoang mang - Rủi.. hấn làm ăn được, bọn con trai biết tao ở đây mò tới thì sao?

- Thì vui chứ có sao đâu - Khánh Linh trả lời gọn lỏn - Mà hổng nghe ông bà mình thường hay nói: Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta nhìn sao chứ? - Rồi nói tặc lưỡi nói thêm - Thiệt tao hổng biết sao mà ghét bọn con trai dữ vậy. Tụi nó chỉ theo chọc ghẹo mình thôi chứ có làm gì quá đáng đâu.

- Vậy mà để cho tụi nó chọc ghẹo đi - Như Thủy phụng phịu.

Nhỏ Linh nhún vai rồi thở hắt ra:

- Tiếc là tao không được đẹp như mà để thu hút bọn con trai. Chứ không hả? Mà sẽ thấy gian phòng này dập dìu ong bướm.

- Nói chuyện điên quá đi - Thoáng đỏ mặt, Như Thủy như thẹn trước cách nói của nhỏ Linh.

- Điên gì - Khánh Linh trợn mắt - Tao nói thật đó. Đẹp mà khó quá như mà, coi chừng ế đó.

- Tao cầu mong vậy. Ế còn hơn - Như Thủy cụt ngùn - Có chồng làm gì? mắc công hầu hạ lũ con trai ngớ ngẩn ấy.

- Nói chuyện với mà mệt quá - Như bao nhiêu lần trước, tranh cãi đến vấn đề này, đôi bạn lại bất đồng ý kiến. Không muốn gây, Khánh Linh đứng dậy - Xuống ăn cơm.

- Ủ! - Gương mặt dầu dàu, Như Thủy vẫn chưa thoát khỏi bức mình vì câu chuyện. Vừa đứng dậy, toan bước xuống chợt nghe tiếng Mobilet vang ầm lên. Văn Bằng vai vác một bảng hiệu to vừa về đến.

– Không ăn nữa - Như Thủy bỗng dừng chân, quay ngược trở lên.

– Gì nữa đây? - Khánh Linh bực bội - Tao đói bụng quá, không chiều nổi mày đâu.

– Mày cứ việc ăn một mình đi - Như Thủy nằm xuống giường. Khánh Linh tiếp tục xuống thang gác. Vừa đi nó vừa cắn nhai:

– Dở hơi. Cứ như mấy bà cụ non. Chắc ăn cơm với con trai rồi mang bầu quá.

– Ủa Khánh Linh, Như Thủy đâu sao không xuống ăn cơm?

Từ trên gác, Như Thủy nghe giọng Văn Bằng thân mật, còn giọng Khánh Linh chua như giấm:

– Vừa tính xuống ăn, thấy anh, lật đật quay trở lên không thèm ăn nữa.

– Ủa? Sao vậy?

Tiếng chén đĩa va lách cách càng kích thích cái bao tử trống không, Như Thủy nghe Khánh Linh cau có:

– Còn sao nữa. Nó sợ ăn chung với con trai sẽ mất đi cái tiết hạnh khả phong ngàn đời cao quý của nó mà.

– Cô ấy phong kiến vậy sao?

Tiếng Văn Bằng cười giòn không rõ chê hay khen nữa. Rồi tiếng nhai nhóp nhép làm Như Thủy tức sôi gan. Sao không ai thử mời cô lần nữa? Chưa chắc cô không xuống mà.... Đói bụng quá, dường như hôm nay dì Năm nấu canh chua cá lóc thì phải, mùi thơm cứ làm nước bọt túa ra đầy cả miệng. Quấn khăn ngang bụng, Như Thủy chờ Văn Bằng ga lăng, lịch sự sẽ bảo Khánh Linh mang cơm lên gác cho cô.

Nhưng năm phút trôi qua, mười phút trôi qua rồi vẫn không thấy bóng nhỏ Linh đâu. Như Thủy lại bật ngồi dậy khỏi giường, bồn chồn đưa

mắt nhìn qua làn ván hồ.

Hừ! Đúng là bạn thân, bạn quý trên đời mà. Như Thủy nghiêng răng nghe trèo trẹo khi nhìn thấy Khánh Linh đang hì hục phụ Văn Bằng trang trí. Cả hai như thân thiết, như tâm đầu ý hợp cứ chuyện trò luôn miệng, tiếng cười tươi trẻ giòn tan nhói vào lòng cô như dao cứa. Cắn ngón tay, Như Thủy định cách làm sao đuổi hẳn khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt.

– oOoOo–

Như Thủy sẽ không bao giờ đến trung tâm thể dục thẩm mỹ thể hình đâu nếu không phải do con nhỏ Khánh Linh lôi kéo và nếu không vì chiếc đầm kim tuyến mới may, chưa mặc lần nào đã căng phồng chật cứng, thì có kẻ súng sát lố tai cô cũng không bao giờ đặt chân đến cái nơi dập dều lấm tãi tử giai nhân.

Đến nơi rồi Như Thủy mới biết. Thì ra trên thế gian này, không chỉ có con gái xí xọn, mà cả con trai cũng lo lắng, quan tâm đến nhan sắc của mình. Nơi phòng đăng ký, đầy ắp bóng nam nhân.

Điều mà Như Thủy cảm thấy an tâm nhất là nơi đây, đám con trai không giống đám nhóc ở trường và trên đường phố. Bọn họ có vẻ đàng hoàng vì từ nãy giờ, có gã nào chăm chú nhìn cô một cách sống sượng đâu? Chúng như vội vã và tất bật, xách túi hối hả đi về phòng tập thể hình.

Suy nghĩ mãi, Như Thủy chọn cho mình bộ môn bơi lội mặc cho nhỏ Khánh Linh cản nài. Nó là dân biển, lội như rái cá nên không thích lặn hụp trong cái hồ bơi bé như bàn tay ấy. Nhưng trong trường hợp này nó đúng là bạn tốt, không bỏ rơi bằng hữu, nên chỉ với vài câu năn nỉ, nó cũng đăng ký theo Như Thủy.

Ghé shop mua hai bộ đồ tắm giống nhau, lúc bước vào phòng vệ

sinh, Khánh Linh thì thắm vào tai Như Thủy một bí mật động trời.

– Trên đùi tao có một cái theo dài.

– Vậy rồi sao? - Như Thủy thoáng ngần ngừ thông cảm.

– Sao là sao?

– Là sao mà mặc được đồ tắm? Hay là... đổi bộ môn khác tập đi.

– Dư thời gian quá! - Nó nhún vai rồi trút lệ bộ áo quần. Qua tấm kiếng dài, thân hình nó hiện lên rậm nắng và khỏe mạnh. Trong lúc Như Thủy lại hiện nguyên hình là một tiểu thư yếu đuối. Đôi chân dài, chiếc eo thon và bộ ngực căng tròn. Khánh Linh ngưỡng mộ:

– Thân hình mà đẹp thật. Chắc thi hoa hậu được.

– Điền khùng - Như Thủy cười rồi nhảy ùm xuống bể bơi. Làn nước trong xanh mát rượi gọi vào lòng người bao sảng khoái. Lật ngửa người bơi bướm trong một tư thế đẹp, Như Thủy nghe quanh mình nhiều tiếng trầm trồ, khen cô bơi đẹp quá.

Còn Khánh Linh, nó cũng thu hút được sự chú ý của một số người bởi tốc độ bơi nhanh không tưởng nổi. Chỉ với cái chớp mắt ngắn ngủi thôi, nó đã bơi từ bờ hồ này sang bờ hồ bên kia.

– Mà đi thi điền kinh được đó Linh - Vuốt mặt, Như Thủy cười khen nó.

– Vậy hả? - Nó cười hiền không một chút tự hào rồi đưa tay vẫy - Ra đây!

– Sâu lắm - Như Thủy nhẹ lắc đầu. Thấm mệt, cô bơi vào sát bờ, ngồi vào bậc cầu thang lên xuống, thả hồn suy tưởng. Tự nhiên khi không mà cô nghĩ đến Văn Bằng, đến cửa hàng mỹ nghệ của anh, khai trương hơn một tuần rồi mà chẳng có vị khách nào tới mở hàng. Chắc sớm muộn gì cũng dẹp thôi.

– Ê, Như Thủy, mà coi tao dắt ai tới nè - Tiếng Khánh Linh kêu lớn

làm Như Thủy giật mình thoát khỏi dòng suy tưởng. Ngẩng đầu lên, cô bỗng nghe tay chân mình rời rã. Không tự chủ, cô té âm xuống nước. Bất ngờ nên dù biết bơi, cô cũng nuốt vào bụng hơn hai ngụm nước.

Linh đến vậy sao? Như Thủy trôi đầu lên thở, chưa kịp hoàn hồn đã nghe giọng Văn Bằng vang lên sát một bên:

– Như Thủy, cô có sao không? - Rồi anh cười hiền, độ lượng - Té như vậy nguy hiểm lắm.

Hắn đã thấy được đuôi mình. Đổ mắt cùng ý nghĩ, Như Thủy bơi xa khỏi tầm nhìn của Văn Bằng. Bây giờ cô mới nhận ra anh mặc chiếc quần short trắng, áo thun thể thao cũng trắng bó sát người, để lộ một thân hình cường tráng. Tay cầm một cây vợt đánh gôn, trông anh y hệt một vận động viên thể thao thứ thiệt.

– Tao đang bơi bỗng thấy anh Văn Bằng đánh gôn ở đằng kia. Mừng quá, tao kêu ảnh lại đó - Khánh Linh nói như thể thanh minh cho sự hiện diện của Văn Bằng.

Đánh gôn? Đôi mắt Như Thủy ánh lên vẻ nghi ngờ. Gã con trai nghèo khó chạy chiếc Mobilette đó làm gì có tiền để theo đuổi môn thể thao cao cấp dành cho dân nhà giàu chứ? Bán hết gia tài của hắn, chưa chắc đủ tiền mua một cây vợt để chơi. Nói gì đến tiền lệ phí, tiền banh và...

– Tôi lần đầu theo người bạn đến đây thôi - Như hiểu nỗi nghi ngờ của cô, Văn Bằng giải thích - Thấy cây vợt đẹp quá, tôi mượn cầm chơi, chứ hông biết đánh đâu.

– Chớ hông phải anh khoe mẽ, làm ra vẻ như mình là diễn viên điện ảnh, thu hút sự chú ý của mấy cô nàng hả? - Như Thủy không hiểu sao mình lại nói móc một câu như vậy.

- Tôi mà phải cần khoe mẽ tạo sự chú ý à? - Văn Bằng bỗng phá lên cười như vừa nghe một chuyện tiếu lâm mà mình là nhân vật chính - Ôi, buồn cười quá!

Thái độ của hắn như thể mình đã nói sai vậy. Như Thủy nghe tự ái, cô hình mặt lên:

- Cười cái gì? Bộ tôi nói sai sao?

- Đúng vậy - Văn Bằng nhịp nhịp cây vọt xuống chân - Như Thủy à, cô hơi đề cao phái nữ của mình đấy. Chẳng việc gì mà tôi phải khoe mẽ cả.

- Vậy chắc anh tưởng phái nam của mình ngon lắm chắc - Trề môi thật dài, Như Thủy nói - Toàn một lũ dê xồm, háo sắc. Chuyên chạy theo đuôi con gái người ta.

- Ê! - Văn Bằng như nổi nóng rồi dịu lại cười cười - Vậy sao? Vậy sao hơn một tuần rồi mà tôi thấy mình không chạy theo đuôi cô, hay dê cô vậy? - Con mắt anh nhưong nhưong như trêu ghẹo - À, vậy chắc là tại cô xấu quá, không kêu gọi được tôi.

- Anh! - Như Thủy tức điên người. Lần đầu tiên trong đời có một gã con trai dám chê cô xấu. Cô máng lớn - Đồ cà chớn!

Văn Bằng nhẹ nhún vai:

- Cà chớn? - Rồi anh tặc lưỡi - Thiệt uống cho cô quá Như Thủy. Đẹp người mà chẳng đẹp nét chút nào. Cứ tưởng mình cao sang, ngon lành lắm, mà không hay mình đang dần biến thành hoa thủy tinh hữu sắc vô hương. Nói thiệt, loại hoa đó với Văn Bằng này vô giá trị. Đừng có mà tự cao, cho mình đẹp rồi giở trò đồng đánh, tưởng ai cũng như ai, chạy theo đuôi cô như lũ khỉ con ngợng ngẩn. Nói xong, không để cho Như Thủy kịp có phản ứng gì, Văn Bằng bỏ đi một mạch. Cây vọt vung vẩy theo mỗi bước chân đi.

- Thiệt, tao không biết kiếp trước mày với anh Bằng ai thiếu nợ ai, mà kiếp này gặp mặt nhau như oan gia nợ báo. Lần này cũng gây lộn - Nhỏ Linh đứng yên nghe chuyện, giờ mới chép miệng nói như than - Mày cũng đúng mà anh Bằng cũng đúng. Chẳng biết binh ai cả.

- Binh cái đầu mày - Xấu hổ vì bị Văn Bằng mắng trước mặt nhiều người. Như Thủy đâm quạu, nạt Khánh Linh - Cũng tại mày không, tự nhiên kêu hấn lại làm gì chứ? - Rồi cô nghiêng răng nói như thề với lòng mình - Cái tên Văn Bằng ấy đừng có mà tự đắc. Nhất định, có một ngày Như Thủy này trả đủ cho người.

Khánh Linh lẳng lặng hụp sâu xuống nước lội ra xa, bỏ mặc mình Như Thủy với cơn giận ngày một lớn.

- oOoOo-

Chờ lâu lắm mới thấy nhỏ Khánh Linh chịu nằm yên, Như Thủy rón rén chống tay ngồi dậy. Cho hai chân xuống đất chờ động tĩnh, chừng biết chắc nó ngủ say rồi, cô mới từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn qua kẽ ván. Hai giờ sáng đến nơi rồi, vậy mà phòng Văn Bằng ánh điện vẫn sáng choang.

Đưa tay lên dụi mắt, anh như cố chống lại cơn buồn ngủ, rồi tiếp tục cúi xuống khung gỗ còn dang dở. Chắc anh đã thức suốt từ tối đến giờ, Như Thủy khẽ chép miệng thở dài. Cẩn nhẹ môi, cô đứng dậy đi đến chiếc tủ nhỏ của mình lấy ra hộp net café.

Múc ba muỗng, khuấy đều trong chiếc ly thủy tinh trong vắt, cô nhẹ nhón gót bước xuống bậc thang, lòng thầm vái sao cho nhỏ Khánh Linh và dì Năm đừng bắt gặp.

Cả dì Năm và Khánh Linh, không ai buồn trở dậy, dù lúc bước vội xuống bậc thang, hồi hộp quá, cô đá mạnh vào chiếc ghế gây nên

tiếng động. Văn Bằng cũng thế, anh đã gục đầu vào ghế tự lúc nào, ngủ rất ngon lành.

Tần ngần đứng nhìn anh một phút, Như Thủy nhẹ đặt ly cà phê xuống chiếc ghế gần anh rồi lẳng lặng bước trở về phòng. Tiếng côn trùng kêu rả rả.

Một cơn gió đêm lác lổng thổi qua, mang theo hơi lạnh của mùa đông như nhắc cho Như Thủy nhớ Văn Bằng ăn mặc quá phong phanh. Không đành lòng bỏ mặc anh, cô quay trở lại, thoáng ngần ngừ rồi cởi chiếc áo len đang mặc trong người xuống, nhẹ phủ lên tấm lưng trần lực lưỡng của anh.

Văn Bằng chợt trở mình làm Như Thủy sợ điếng hồn. Cô rút tay giật nhanh chiếc áo lại nhưng không kịp, Văn Bằng đã nhìn thấy hành động của cô. Đôi mắt anh mở lớn vẻ ngạc nhiên.

- Tôi... tôi.. - Tay chân bỗng dưng thừa thãi, Như Thủy cười chữa thẹn - Thấy anh thức khuya mệt... pha cho anh ly cà phê... anh uống đi.

- Tốt dữ vậy sao? - Đôi lông mày chau lại, rồi không nói không rằng anh bưng tách cà phê lên hất mạnh vào góc nhà.

- Anh.. - Bàn tay Như Thủy đưa lên như muốn chụp lại tách cà phê. Trái tim đau thắt nghẹn, nước mắt chảy dài trên má.

Chỉ là nước mắt tủi thân thôi. Vâng, đúng vậy, Như Thủy biết mình không giận Văn Bằng. Mà làm sao giận được, khi cô đáng bị anh đối xử tệ hơn vậy gấp trăm lần.

Nhớ lại lần đó, bị Văn Bằng mắng giữa đám đông. Như Thủy giận trong lòng lắm, cô đã rắp tâm, định kế trả thù anh.

Một đêm khuya, lợi dụng lúc Khánh Linh ngủ say, Như Thủy rón rén bước xuống cầu thang. Tay cầm lọ mực tím, cô định bụng sẽ tô màu

lên các bức tranh còn dang dở của anh.

Nhìn tới nhìn lui, chỉ có bức "Long, Lân, Quy, Phụng" của anh chưa được vẽ màu thôi. Cầm cây cọ lên, Như Thủy thấy nhột trong lòng. Bức tranh này to quá, dường như là bức tranh đẹp nhất của Văn Bằng. Muốn rút lui nhưng chẳng đành lòng. Đã xuống đến đây, dù ít dù nhiều cũng nên cho hắn biết thế nào là chọc giận boss cô nương. Như Thủy chỉ muốn viết một chữ ngu vào bức tranh thôi, nhưng thật bất ngờ lúc nhón chân lên viết chữ, cô lại bị trượt chân té nằm dài, bức tranh treo trên giá rơi xuống đất. Bình mực cũng ộc ra, đổ đầy lên chiếc áo mới của cô.

Không chứng kiến cảnh Như Thủy làm bể nát bức tranh đáng giá của mình, nhưng sáng ra, Văn Bằng biết được bởi bàn tay dính đầy mực rửa mãi không sạch của cô. Đôi mắt tối lại, nắm chặt vai cô, anh lay mạnh, hét to:

– Như Thủy, tại sao cô lại hại tôi như vậy chứ?

– Ai bảo anh chọc tôi chi? - Nói cứng nhưng run trong lòng lắm, theo dõi diễn biến trên nét mặt Văn Bằng, Như Thủy tự hỏi lòng, liệu anh có đánh mình không? Rồi thấy anh buồn bã bỏ đi, cô hài lòng lắm, hất mặt lên, trề dài môi cô bảo - Cho đáng đời.

Nhưng cô đã không tự đắc được lâu khi nghe Khánh Linh bảo bức tranh "Long, Lân, Quy, Phụng" chính là tác phẩm tâm đắc nhất của Văn Bằng. Nhờ nó, anh đã ba lần đoạt giải nhất trong cuộc thi Bàn tay vàng. Và điều làm Như Thủy hối hận nhiều nhất vẫn là: Cô đã làm Văn Bằng không tròn lời hứa với John. John chính là vị khách ngoại kiều cô nhìn thấy hôm thứ sáu. Anh ta rất thích và khâm phục Văn Bằng nên đã quyết mua lại bức tranh "Long, Lân, Quy, Phụng" ấy với giá mười triệu đồng. Văn Bằng không bán, nhưng John năn nỉ

quá. Anh ta bảo, cha của mình sẽ hết bệnh nếu như nhìn thấy được bốn sinh vật đẹp để này.

Mười triệu đồng, số tiền lớn quá. Văn Bằng suy nghĩ mãi rồi đồng ý bán. Số tiền ấy đủ để anh phát triển sự nghiệp của mình.

Vậy mà... chỉ với một phút nông nổi thôi cô đã đem tất cả ước mơ của anh đánh đổ... Nhưng có phải tại cô đâu... Sao anh chẳng chịu nghe lấy nửa lời giải thích vậy? Như oan ức, Như Thủy bật lên nước nở.

- Trời ơi! - Tiếng khóc của cô đã làm Văn Bằng phải phân tâm cửa đứt mắt một chiếc râu rồng. Quay đầu lại, đôi mắt anh trợn lớn - Tại sao còn chưa đi nữa chứ?

- Tôi muốn giải thích - Nuốt tiếng nấc vào lòng, Như Thủy nói nhanh - Anh hãy nghe tôi giải thích.

- Tôi không có thời gian - Ném mạnh cái đầu rồng đã bị cửa hư xuống đất, Văn Bằng quay tìm một mảnh ván thích hợp - Ngày mốt đã đến hạn hợp đồng với John rồi, mong cô đừng quấy rầy.

- Ngày mốt? - Như Thủy thoáng bàng hoàng đưa mắt ngó đám ván vụn dưới chân - Không kịp đâu. Sao anh không thử hẹn John thêm vài ngày nữa?

- John đã mua vé máy bay rồi, với lại tôi không muốn mình bất tín - Cây viết chì trên tay Văn Bằng ngoáy tít, hình dáng chiếc đầu rồng dần hiện ra. Như Thủy cúi nhặt chiếc ly:

- Vậy... để tôi pha cho anh ly cà phê, cứ làm mà không ăn uống gì sao chịu nổi.

Nét vẽ lại lệch sang bên vì câu nói của Như Thủy, Văn Bằng dẫn mạnh cây viết xuống bàn:

- Cô cút đi giùm tôi có được không? Đồ quỷ ám!

– Nhưng...

– Trời ơi, tôi bảo cô rút đi, sao mà cô lì quá vậy?

Như điên tiết, Văn Bằng chụp cây cọ vể trên giá ném mạnh về phía Như Thủy, những hạt mực bắn tóe ra như pháo hoa bám đầy mặt mũi áo quần cô. Hết sức chịu đựng, chiếc ly trên tay rơi xuống đất vỡ tan. Như Thủy khóc òa lên, vụt chạy nhanh về phía cầu thang, chạm mạnh cả vào người Khánh Linh. Cùng lúc, dì Năm cũng vừa nghe tiếng đổ bể giật mình chồm dậy.

Biết lại là chuyện hai người, dì Năm đưa mắt ngó Khánh Linh. Cả hai đồng rút vai như chào thua, bất lực...

Mưa!

Mưa dai dẳng, mưa trắng xóa, ngập đầy một khúc đường. Mưa hơn hai giờ đồng hồ rồi.

Vậy mà ông trời vẫn như chưa hết nước, cứ xối ào ào, mặc cho Như Thủy đứng ôm cặp sốt ruột nhìn đám bong bóng nổi lều bều trên mặt nước.

Mỗi chân, cô sửa lại tư thế đứng rồi dỗi mắt buồn thiu nhìn sân trường quạnh vắng. Chỉ còn lại mình cô với tiếng mưa rơi trên mái tôn nghe róc rách. Tự nhiên cô giận Khánh Linh kinh khủng. Khi không lại về quê, bỏ mặc mình cô như vậy.

Trách bạn xong rồi, Như Thủy mới nhớ ra. Hôm nay là thứ bảy. Hèn gì sân trường quạnh vắng. Trống tan trường vừa đổ, mỗi cô lập tức có một chàng rước đi ngay.

Một nỗi cô đơn nhẹ xâm chiếm vào hồn. Tay bứt chiếc lá, Như Thủy nghe buồn, nghe giận dỗi vu vơ. Phải chăng vì lũ con trai đã ngán tính bà chằng của hoa khôi nên không thèm đeo đuổi nữa?

Một chiếc lá bị ném ra mưa. Như Thủy tự hỏi lòng, phải chăng con

gái là như vậy? Là vui giận thất thường là buồn những chuyện không đâu?

Mấy tháng gần đây, Như Thủy thấy mình hay buồn vô cớ lắm. Sang năm thứ hai rồi, cô đâu còn là cô nữ sinh bé nhất trường. Thêm một tuổi là thêm bao suy nghĩ.

Mình như đã già đi, còn nhỏ Khánh Linh lại chẳng biến đổi gì. Nhỏ vẫn vô tư, hay cười đùa vang cả lớp, kể bô bô chuyện bị mấy chàng trai tán tỉnh, đâu như mình đỏ mặt tía tai mỗi khi con trai chọc ghẹo. Nhỏ lại thân với anh Văn Bằng nữa. Nghĩ đến điều này, không hiểu sao tim Như Thủy lại như thất nghiệm. Sao kỳ cục vậy? Như Thủy không hiểu nổi, chỉ biết mình muốn phát khùng lên mỗi lúc nghe nhỏ Khánh Linh tươi cười nét mặt, hớn hờ kể chuyện mình đi chơi với Văn Bằng.

Chưa hết, nó còn luôn mồm ca tụng anh Văn Bằng lịch sự, hào hoa, biết nhiều, am hiểu chuyện đời. Có biết bao nhiêu cô đắm say, ngưỡng mộ.

Khánh Linh không nói ngoa, chính mắt Như Thủy trông thấy rõ ràng các cô nàng ở câu lạc bộ thể dục bám lấy Văn Bằng, thần tượng Văn Bằng như thể anh là ngôi sao màn bạc vậy.

Những lúc đó Như Thủy thấy môi mình trề dài ra khinh miệt. Chê trách mấy cô nàng không nên nét hay chê trách Văn Bằng? Như Thủy còn chưa biết được? Cô chỉ biết là mỗi lần nhìn thấy anh thân mật với giai nhân cô lại phát sùng lên, lại thấy ghét anh thêm chút nữa.

Con trai gì đâu mà ích kỷ nhỏ nhen. Người ta chỉ lỡ làm bể bức tranh một lần thôi, không ngờ lại thù dai như vậy. Ra vào giáp mặt nhau cứ kên kên, như người ta là kẻ thù không bằng vậy. Làm như ngon

lành lắm. Không thềm nói chuyện, để Như Thủy này cần, mở miệng nói trước sao? Lần đó, anh cũng làm hư chiếc áo mới may của người ta vậy?

Nói không cần, nhưng thực ra Như Thủy rất khó chịu, nhất là mỗi khi anh xem như không có mặt cô trên đời. Lúc nào cũng ân cần, vui vẻ với Khánh Linh, còn tận tâm giúp đỡ cho nó nữa.

Mình sẽ có bồ, không hiểu sao Như Thủy lại nghĩ là mình sẽ trả thù Văn Bằng bằng cách có bồ. Buồn cười thật, nhưng cô tin là mình nghĩ đúng, Văn Bằng sẽ tức điên lên.

Chuông đồng hồ trong phòng giáo vụ khẽ ngân ba tiếng, Như Thủy giật mình ngẩng đầu lên nhìn trời. Vẫn một màu xám xịt, vẫn cơn mưa như trút nước.

Làm sao, làm sao bây giờ? Đôi chân đi lại bòn chồn. Như Thủy chợt nhớ đến chiếc áo đầm nhung và đám áo quần phơi ở sau hè. Chắc là ướt hết rồi, lấy gì mai mặc đi sinh nhật Kim Thư chứ? Như cuống lên, bất kể cơn mưa còn nặng hạt, Như Thủy dầm mưa cỡi xe chạy về nhà. Với cô, buổi tiệc ngày mai quan trọng lắm, bởi nó không chỉ là tiệc mừng sinh nhật Kim Thư mà còn là buổi họp lớp đầu tiên nữa. Năm năm xa cách, mỗi người mỗi ngã, lớp 12A, dưới sự lãnh đạo của cô chủ nhiệm lần đầu tiên được tập hợp về đầy đủ.

Hơn một tuần nay, Như Thủy đã lo chuẩn bị cho cuộc họp mặt này. Đi hết chợ Bến Thành, rồi rẽ cặp giò, bị nhỏ Khánh Linh cản nhằn hoài, cô mới lựa được chiếc áo đầm nhung màu huyết dụ ấy. Vậy mà... Như Thủy tặc lưỡi tự trách mình. Khi không lại đem đi giặt. Áo còn mới tinh đã mặc lần nào đâu chứ.

Cơn mưa quất vào mặt rát rạt, cay xè đôi mắt nhưng Như Thủy không giảm ga hạ tốc độ. Quên mất cơn lạnh, vừa dựng chống xe,

cô chạy đại vào nhà, thẳng luôn ra sau bếp.

Sào quần áo trống trơn. Quay đầu lại, chưa kịp mừng cô đã la lên hốt hoảng:

– Trời ơi, ai nhùi quần áo của tôi vậy nè?

Còn gì nữa. Hậm hực, hờn căm, Như Thủy trợn mắt ngó Văn Bằng.

Dì Năm đã theo nhỏ Khánh Linh về quê ăn đám giỗ rồi.

– Văn Bằng ! - Như Thủy chột hét to, cô cầm chiếc áo nhung đã bị gãy mặt sấn sổ bước đến trước mặt Văn Bằng, chìa cho anh thấy - Tại sao anh làm hư áo của tôi?

– À! - Làm như mới vừa nhìn thấy cô, Văn Bằng nhẹ nhấc cây cửa ra khỏi khung gỗ, nói vô tình - Hư rồi hả? Tại tôi không biết, xin lỗi nghen! - Rồi anh tiếp tục cúi xuống công việc của mình. Tiếng cửa nghiêng vào cây nghe kèn kẹt như trêu ngươi, chọc tức.

– Xin lỗi suông vậy là xong hả? - Đưa tay chụp mạnh cây cửa, Như Thủy không biết mình vừa làm một chuyện điên rồ.

Thoáng tái mặt, Văn Bằng ngược nhìn Như Thủy. Đôi mày anh cau lại chẳng bằng lòng:

– Cô muốn gì nữa chứ?

– Đền áo khác cho tôi - Như Thủy hình mặt lên.

– Vậy chứ lần trước làm bể khung ảnh cô có đền cho tôi không? -

Văn Bằng cũng không vừa, đốp lại ngay.

– Tôi.. - Như Thủy nghe uất ức như vừa bị xử tội oan. Cô ném mạnh chiếc áo vào lòng anh rồi chạy ào ra sân đứng khóc - Tôi hông biết đâu, anh đền cho tôi đó...

– Lãng xẹt - Văn Bằng không buồn để ý đến hành động của cô - Vứt đại chiếc áo lên đồng cây, anh tiếp tục công việc của mình, mặc cho cô đứng khóc.

- Văn Bằng - Trái tim Như Thủy gào to phẫn hận. Anh đành lòng bỏ mặc tôi đứng khóc ngoài mưa vậy sao? Đúng là vô tình vô nghĩa, là kẻ có trái tim bằng đá mà. Tôi ghét anh. Tôi thù anh lắm Văn Bằng. Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, quất vào mặt Như Thủy những hạt to đau điếng. Cơn lạnh đã khiến hai hàm răng của cô va vào nhau lập cập. Đôi chân run rẩy, cái bụng réo ầm kêu đói. Như Thủy tự trách mình sao ngu quá. Tự hành hạ bản thân mình.

Cô muốn chạy ào vào nhà tắm. Còn sung sướng nào hơn được thay một bộ đồ khô, quần kín mền nằm sắp trên giường ăn tô cháo nóng. Nhưng tự nhiên chạy vào nhà, cô thấy mắt mặt làm sao. Cái tên Văn Bằng đáng ghét ấy thế nào cũng cười cô.

Cắn chặt môi, cố chịu đựng cơn lạnh, Như Thủy thầm van vái sao cho Văn Bằng chịu chuyển lòng. Thật vậy đó, chỉ cần hắn kêu một tiếng là cô sẽ chạy vào nhà ngay. Chẳng dại gì mà dầm mưa cho lạnh run rét mướt.

- Thôi đủ rồi...

Cơn mưa bỗng tạnh trên đầu. Đưa mắt nhìn lên, Như Thủy thấy cánh tay Văn Bằng lực lưỡng đang cầm chiếc dù đen. Anh nói như ra lệnh - Vào nhà đi!

- Không! - Tự nhiên Như Thủy thấy tủi thân, sóng mũi cay sè. Sao hồng nói với người ta cho dịu dàng một chút?

- Cô tự hành hạ mình như vậy không ăn nhằm gì tới tôi đâu. Vào nhà đi, đừng ngu ngốc nữa - Giọng Văn Bằng lạnh băng, sao như gáo dầu tạt vào đám cháy, Như Thủy đẩy mạnh tay anh làm rớt cây dù.

- Ừ thì tôi dại dột, ngu ngốc như vậy đó. Anh để tôi chết đi, còn ra làm gì chứ?

- Nhưng tôi không hiểu tại sao cô lại làm như vậy? - Nhặt cây dù lên, Văn Bằng nhìn Như Thủy không chớp mắt - Có ích lợi gì đâu? Bộ cô đứng ngoài mưa này rồi cái áo sẽ hết hư à?

Không dỗi dành người ta một tiếng, còn nói móc hông. Như Thủy trừng mắt ngó Văn Bằng rồi lẳng lặng bước về chiếc máng xối đang tuôn nước xối xả, đứng yên. Nước mắt hòa theo mưa lăn dài trên má. Cô tủi phận mình quá đỗi. Đường đường là một hoa khôi, bao nhiêu người sẵn đón. Vậy mà....

Phản Văn Bằng, anh như bất ngờ trước hành động kỳ quái của cô gái ở chung nhà. Thiệt là rắc rối, bực mình. Anh muốn bỏ mặc cô ngoài mưa luôn cho biết. Nhưng lòng lại không đành, lại sợ cô bị trúng mưa, bị bệnh.

- Như Thủy, cô điên rồi hả? - Quăng luôn cây dù xuống đất, anh bước lại gần cô nạt lớn - Khi không ra đứng ngoài mưa - Lạnh quá, hai hàm răng anh đánh vào nhau lập cập, không rõ tiếng. Trời ơi, là con trai anh còn không chịu nổi, huống gì cô...

- Bây giờ tôi hỏi cô có vào không?

- Không! - Hai má phình to trong dòng nước xối ào ào. Như Thủy bặm chặt môi bướng bỉnh. Mặt tái xám đi vì lạnh.

- Vậy thì.. - Quay đầu nhìn quanh, Văn Bằng quyết định nhanh. Dùng đôi tay lực lưỡng, anh bế bổng cô lên, mặc cho cô vẫy vùng, chống cự.

- Thả tôi ra! Thả tôi ra.. - Như Thủy vẫy vùng với tất cả sức lực của mình nhưng không nổi. Vòng tay anh ấm quá, cô chỉ muốn cuộn tròn rúc người vào lòng anh để xua cơn lạnh.

Phản Văn Bằng cũng thế, cũng nghe cơn lạnh trong lòng thấm thấu hết qua người Như Thủy, nên đã vào đến nhà rồi, anh chẳng chịu

buông tay, cứ ôm cô chặt cứng.

Đôi mắt chột dừng trên đôi mắt, sững sờ, bất động. Lần đầu tiên trong đời, Như Thủy công nhận một người con trai đẹp. Chẳng những đẹp mà còn thu hút nữa. Để đôi mắt cô dán mãi vào đôi môi đàn ông mím chặt, nghe một mùi thơm là lạ từ thân thể anh làm tâm hồn cô ngây ngất.

– Người gì đâu nhỏ con mà nặng quá - Đặt mạnh Như Thủy xuống đất, Văn Bằng nói như gậy. Song Như Thủy biết anh không quạu. Anh chỉ nói để giấu tình cảm của mình thôi. Bởi cũng như cô, anh đang bị vẻ đẹp của cô làm ngỡ ngàng.

Trong đời, Văn Bằng gặp không ít giai nhân, nhưng chưa có giai nhân nào làm anh có cảm giác mạnh như Như Thủy. Có một cái gì đó thật dịu dàng, nữ tính trong cái vẻ kiêu kỳ, khó chịu của cô. Anh thích dù đôi lúc nó làm anh cảm thấy bức mình, thấy ghét cô kinh khủng.

– Anh nhìn gì chứ? - Như Thủy hást mặt lên rồi chột đỏ bừng đôi má, chạy vội lên lầu. Trời ơi, vô ý thật. Chiếc áo dài bị nước mưa dán sát vào người. Chắc là bị anh nhìn thấy hết cả rồi. Đôi má nóng bừng... Như Thủy nghe cơ thể mình có một cảm giác lạ lùng xâm chiếm. Chỉ với một tí mắt xanh, một tí má hồng và một tí son lên đôi môi mọng là cô bé Như Thủy vụt trở thành người khác ngay lập tức. Lung linh và thu hút lạ.

Mỉm cười với bóng trong gương, Như Thủy hài lòng đặt trà cây son về chỗ cũ. Mắt long lanh, cô hình dung đến tiếng xuýt xoa, tán thưởng của đám bạn lát nữa đây. Thế nào cũng có người ngơ ngác nhìn lộn cô với một diễn viên điện ảnh nào đó.

Ướm thử chiếc áo đầm lên người, Như Thủy quay một vòng như các

cô người mẫu vẫn làm. Chà, chẳng thua kém chút nào. Cũng cao một mét sáu mươi, cũng eo, hông, ngực ba vòng đo lý tưởng. Hèn gì mẹ không hỏi cô đăng ký thi hoa hậu chứ?

Búi cao mái tóc dài, đeo vào cổ chuỗi kim cương lấp lánh, mang đôi giày nữa là hoàn tất. Khoác chiếc bóp vào người, Như Thủy cười khúc khích bước xuống cầu thang. Văn Bằng chắc sẽ ngạc nhiên nhiều. Chưa bao giờ anh thấy cô trang điểm kỹ và diện đẹp như vậy cả. Tự nhiên Như Thủy muốn khoe với anh bộ cánh đẹp của mình. Chắc là cô muốn trả công anh cực khổ. Trời mưa gió cũng lợi đi mua chiếc áo đầm về đền lại cho cô.

Hôm qua, lúc xấu hổ chạy lên căn gác. Vui mình vào lớp chần dầy, Như Thủy đã tưởng mình xù luôn buổi sinh nhật của Kim Thư rồi. Không phải vì không có áo đẹp, cô còn một tủ đầy áo đầm kim sa, đúng moden mắc nhất trên thị trường.

Cô chỉ không muốn đi vì cảm thấy tức trong lòng. Tính cô xưa nay là như vậy đó. Cố chấp vì quen được nuông chiều.

Đúng mười giờ, ngay vào lúc Như Thủy thiu thiu ngủ thì ngoài cửa vang lên giọng Văn Bằng. Người ướt như chuột lột. Hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Chẳng nói lời nào, anh trao cho cô chiếc túi xốp màu vàng.

- Ôi! - Như Thủy tưởng mình có thể nhảy lên, ôm lấy anh mà hôn để diễn tả sự vui mừng. Chẳng kém nàng Tấm lúc được Tiên ông tặng cho chiếc áo đẹp đi dạ hội. Quên mất cảm ơn, Như Thủy ôm chiếc áo quay đúng ba vòng - Lúc ngẩng đầu lên thì Văn Bằng đã đi rồi. Không tiện cảm ơn anh, cô nhủ lòng để sáng vậy.

Chiếc áo Văn Bằng mua để đền cho cô giống y chiếc áo anh đã làm hư. Chỉ khác màu thôi. Áo của cô màu đỏ huyết dụ còn áo của anh

màu tím. Nhưng không sao. Vì Như Thủy vốn yêu màu tím. Chỉ tại hôm qua đi chợ chọn mãi không ra màu tím, cô mới buộc lòng mua tạm màu đỏ thôi.

Mà Văn Bằng mua đại hay biết được sở thích của mình? Như Thủy cứ trăn trở mãi với câu hỏi ấy. Mãi gần một giờ sáng mới thiu thiu ngủ được.

Bước chân đang đi bỗng bị vấp phải một cây gỗ bỏ bừa bãi giữa đường. Như Thủy giật mình thoát khỏi dòng suy tưởng. Đôi mắt cô ngơ ngác nhìn quanh. Gần tám giờ rồi, sao cửa hàng Văn Bằng vẫn chưa mở cửa? Anh đi vắng rồi ư? Như Thủy chợt thở ra tiếc rẻ. Vậy là anh không có dịp nhìn thấy cô mặc chiếc áo đẹp của anh rồi. Cho tay vào bóp tìm sâu chìa khóa, Như Thủy chợt phát hiện ra Văn Bằng còn nằm ngủ trên chiếc đi vắng. Chỗ dì Năm vẫn thường nằm mọi bữa.

Anh vừa ngủ dậy rồi sang chỗ dì Năm nằm chơi, hay từ tối đến giờ ngủ ở đây mà không giăng mùng vậy? Hỏi xong rồi Như Thủy mới chợt nhận ra, trên người Văn Bằng vẫn còn nguyên bộ quần áo ướt hồi đêm.

Định bỏ đi luôn nhưng thấy tư thế nằm của anh kỳ cục quá, Như Thủy quay trở lại, cất tiếng khe khẽ gọi:

– Văn Bằng, sáng rồi sao anh không dậy mở cửa buôn bán?

Ba lần gọi rồi mà Văn Bằng vẫn không buồn nhúc nhích. Thoáng ngần ngừ, Như Thủy đưa tay chạm khẽ xuống người anh rồi giật bản mình:

– Trời ơi, nóng quá!

Anh bị trúng mưa rồi, Như Thủy cố dằn lòng phải bình tĩnh. Không có gì hốt hoảng, tình huống này cô đã được học trong các chương trình

sơ cấp cứu. Như Thủy bước vội qua trạm điện thoại công cộng gọi một chiếc taxi rồi quay trở về thu xếp áo quần, vật dụng.

Tất tả theo xe đưa anh đến phòng cấp cứu, Như Thủy quên mất bộ đồ sang trọng đang mặc trên người sẽ làm ngạc nhiên các y bác sĩ, cũng như quên mất buổi party và đám bạn. Trái tim đập phồng, lo lắng, đôi mắt cô như dán vào cánh cửa phòng cấp cứu chờ một bóng áo trắng bước ra.

– oOoOo–

Kết quả khám nghiệm đã có, bác sĩ bảo Văn Bằng bị sốt thương hàn nhưng còn ở mức nhẹ.

Nói là nhẹ sao vẫn phải vô nước biển và cũng cứ ăn cơm vậy? Như Thủy cầm toa thuốc trên tay đưa mắt nhìn vị bác sĩ già, lòng đầy nghi hoặc. Một ngày một đêm rồi mà Văn Bằng vẫn mê man, chưa tỉnh lại. Có khi nào bác sĩ nói dối để trấn an mình không? Gục đầu xuống lòng bàn tay, Như Thủy khóc nức nở, sợ Văn Bằng chết. Ngày trước ở gần nhà cô đã có người chết vì bệnh này rồi.

– Cầu trời, cầu phật, xin cho anh Văn Bằng tai qua nạn khỏi ! Chắp hai tay lên ngực một cách tôn nghiêm và thành kính, Như Thủy van vái với tất cả nhiệt tâm - Con cam nguyện không thù ghét Văn Bằng nữa. Con hứa sẽ ăn chay một tháng để cầu cho anh hết bệnh. Tất cả chỉ tại con thôi. Con đã bắt ảnh dầm mưa để mua áo đầm đèn cho con.

Đang ly bì trong cơn sốt, Văn Bằng chợt cảm giác như có bàn tay ai đó đang nắm chặt tay mình một cách yêu thương, trìu mến lắm. He hé mắt nhìn lên, anh như không dám tin khi thấy Như Thủy nước mắt lưng tròng, đang chườm khăn lên trán anh.

Gương mặt đầy nước mắt hoà cùng son phấn của Như Thủy đập

vào mắt anh sao đẹp lạ. Nằm yên vờ ngủ, Văn Bằng cầu mong cho nước mắt cô rơi vào miệng của mình. Chắc là ngon lắm. Văn Bằng nghe nước bọt tứa đầy miệng thèm thuồng. Dù anh đã biết nước mắt người ta mặn đắng, chẳng ngon lành gì.

Như Thủy, cô có biết mình đẹp nhất lúc nào không? Lúc cô buồn và khóc đó... Dường như con người thật của cô hợp với tâm trạng đau khổ nhiều hơn. Thật đó, tôi không phải trù cô suốt đời đau khổ.

Nhưng quả thật đôi mắt với rèm mi dài cong vút của cô khi nhìn xuống náo nùng và ai oán làm sao. Như Thủy, sao mắt cô buồn quá vậy? Chắc rồi đời cô sẽ khổ, sẽ muộn phiền. Nhưng ai làm cho đời cô khổ vậy? Chắc chắn không phải tôi đâu.

Mãi suy nghĩ miên man Văn Bằng không hay đã đến giờ tiêm thuốc. Cho đến khi cô y tá bung khay thuốc để xuống giường, nhẹ nhàng lật tay anh lên, anh mới cất tiếng la oai oái:

- Ôi, tôi không chích thuốc đâu, tôi sợ đau lắm.
- Anh ta đã tỉnh rồi ư? - Cô y tá giật mình, đưa mắt nhìn Như Thủy như trách móc - Sao cô không cho bác sĩ hay?
- Tôi.. - Như Thủy cũng bất ngờ trước sự tỉnh lại đột ngột của anh. Cô chồm chớp mắt - Dạ, em cũng vừa mới biết như chị vậy.
- Thiệt hả? - Cô y tá tin vào vẻ mặt thật thà của Như Thủy, khẽ gật đầu rồi giơ cao ống tiêm.

Văn Bằng lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi tôi tỉnh rồi. Tôi hết bệnh rồi. Đừng chích tôi nữa.
- Anh tỉnh lại không đồng nghĩa với việc anh hết bệnh đâu - Cô y tá nghiêm nét mặt - Nằm yên để tôi chích cho.
- Không được, đã bảo là không được rồi mà - Không giật được cánh tay vì vướng chai dịch truyền, Văn Bằng nổi quạu, hét cô y tá. Chẳng

phải giả bộ, làm màu cùng Như Thủy, mà thật sự Văn Bằng rất sợ cái cảm giác bị người ta dùng kim đâm vào thịt của mình.

– Không được thì thôi.

Cô y tá giận dữ bỏ mạnh cây kim vào hộp thuốc, quay lưng. Như Thủy vội nắm tay cô y tá lại:

– Khoan đã chị! Chắc tại anh vừa tỉnh lại tâm trí còn chưa tỉnh táo.

Chị đừng giận người bệnh mà.

Rồi một tay giữ tay cô y tá, một tay Như Thủy nhẹ nắm lấy tay anh.

Cô năn nỉ như thể anh là một đứa bé lên năm vậy.

– Không đau lắm đâu. Ráng chịu đi anh. Một chút cho lành hết bệnh.

– Nhưng...

Bàn tay Văn Bằng cựa quậy. Mũi kim cô y tá đưa thật gần, như bản án tử hình sắp giáng xuống đầu anh.

– Đừng nhìn anh.

Bàn tay mát rượi, Như Thủy nhẹ che kín mắt Văn Bằng. Và anh cảm thấy mũi kim đâm vào da thịt mình nhẹ tênh không đau đớn.

– Xong rồi - Giọng cô y tá vui vui - Lớn rồi mà cứ như con nít. Cô ấy chiều cậu thôi. Còn tôi hả, là roi mây đét thật mạnh.

Văn Bằng chợt nhoẻn miệng cười.

Ngỡ anh cười với ai đó đứng sau lưng mình, Như Thủy quay đầu lại, ngơ ngác hỏi:

– Anh cười với ai vậy?

– Anh cười một mình thôi.

Văn Bằng tiếp tục cười để Như Thủy bàng hoàng nhận thấy nụ cười anh sao hiền lành, đầm ấm quá. Một cái gì nhẹ len vào trái tim, cô ngó lảng đi nơi khác.

– Một mình mà cũng cười được nữa. Kỳ cục ghê chưa.

- Kỳ cục ghê lắm đó - Đôi mắt anh tìm đôi mắt cô long lanh sáng - Vì anh thật không ngờ, nhờ anh bệnh mà tụi mình bớt gâỵ nhau.
- Hồi nào đâu - Đôi má Như Thủy thoáng hồng - Tại bây giờ người ta thấy anh bệnh nên tha. Chứ mai mốt hả, đừng hòng người ta thêm nhìn mặt.
- Em nói dối hay đang đóng kịch gạt anh vậy Thủy? - Giọng Văn Bằng trầm ảm.

Như Thủy thấy nao lòng trong tiếng em êm ái của anh, nhưng cô vờ hỉnh mặt lên nói cứng:

- Làm như anh ngon lắm.
- Không ngon gì, nhưng đủ làm cho con gái người ta khóc ròng, còn chấp tay lên cầu nguyện nữa.
- À! Anh giả bộ bệnh để gạt người ta.

Thẹn quá, Như Thủy đấm mạnh xuống ngực anh. Văn Bằng không chống đỡ, đôi mắt anh ngời sáng. Bàn tay nhẹ đưa lên nắm lấy tay cô, nghe nhịp tim đập bồi hồi, khác lạ.

- Anh...

Như Thủy rút nhanh tay mình về nhưng không kịp. Đôi mắt tình cờ lại hút vào nhau để cô nghe như có một luồng hơi ấm từ bàn tay anh chạy thẳng vào trái tim mình. Bàng hoàng, lạ lẫm nhưng thân thương lắm. Và tự lúc nào không biết, đôi bàn tay của họ siết chặt lấy nhau. Một hiệp ước vô tình vừa được ký.

- Ê, Thủy, bộ mày hẹn đi chung với anh Văn Bằng hả?

Đang chăm chú chải đầu, chợt nghe nhỏ Khánh Linh hỏi lớn, Như Thủy giật bắn người. Cây lược rời khỏi tay rơi cạch luôn xuống đất, trong tiếng cười như phá lên của nhỏ bạn.

- Nói giỡn chơi, không có thì thôi làm gì mà giận đến tái cả mặt đi

như vậy.

Thở phào ra nhẹ nhõm, Như Thủy vờ làm mặt giận:

– Sao không giận chứ? Hết chuyện giỡn rồi sao mà nói tao hẹn với... cái tên khốn kiếp kia.

Mấy từ sau Như Thủy nói nhẹ và nhỏ hẩn đi. Mặt đỏ bừng xấu hổ.

Lần đầu cô nói dối với nhỏ Khánh Linh.

– Ờ... ờ vậy thì thôi.... Tao xuống phụ dì Năm - Không hiểu lý do gì làm mặt Như Thủy đỏ bừng. Ngỡ cô giận vì câu chọc ghẹo của mình, Khánh Linh lật đật trở lui, vai khể rút lên như sợ hãi.

Khánh Linh khuất hẳn rồi, Như Thủy mới đưa khăn lên chạm mồ hôi trán, thở phào ra. Thật hú vía. Vậy mà lúc này cô cứ ngỡ bề bét cái bí mật này rồi.

Cái bí mật mà cô và Văn Bằng âm thầm ký kết và đã tròn tháng nay làm theo đúng hợp đồng. Như hai người xa lạ, như hai kẻ thù nghịch, giữa anh và cô không hề có chuyện xảy ra hôm nào trong bệnh viện. Nhớ lại hôm đó, Như Thủy khen mình lanh trí lắm. Còn khen tài nhạy bén khéo đóng kịch của Văn Bằng nữa. Không thì quê chết với dì Năm và nhỏ Khánh Linh rồi. Như Thủy thật không biết hai người họ nghĩ sao khi bắt gặp cảnh cô ân cần ngồi đút cháo cho Văn Bằng. Chưa tưởng tượng ra nhưng cô đã nhìn thấy trước đôi mắt của họ trợn tròn kinh ngạc.

– Nè, bác sĩ bảo anh không được ăn cơm thì mua cháo giùm rồi đó. Đồ báo hại! - Như Thủy vẫn chưa quên nét mặt đang vui bỗng sững sờ, ngơ ngác của Văn Bằng lúc bị cô đột ngột quát to. Rồi thoáng thấy bóng dì Năm và nhỏ Linh thập thò ngoài ô cửa, anh chột hiểu, hòa theo cô quát lại:

– Không mua thì thôi, có ai nhờ đâu mà quát to như vậy. Quỷ ám, ma

quái gì đâu - Như chưa đủ đồ, anh còn đẩy mạnh tay hất tô cháo, công trình cô lựa từng hạt văng luôn xuống đất. Cùng lúc dì Năm và Khánh Linh nghe động chạy vào. Nhìn thấy Như Thủy ngúng nguẩy bỏ đi cùng tô cháo đổ văng tung tóe khắp nền nhà, dì Năm chếp miệng thở dài rồi cúi xuống lo dọn dẹp.

Từ chiều hôm đó, Như Thủy bỏ mặc Văn Bằng trong bệnh viện cho dì Năm và Khánh Linh nuôi. Nét mặt cô nhơn nhơn không thềm nghe nhắc đến tên anh, trong lúc lòng cứ vái cho dì Năm và Khánh Linh cứ nói với nhau về đề tài thu hút đó.

Một tuần Văn Bằng nằm bệnh viện, một tuần vắng mặt anh, căn nhà trọ đối với Như Thủy sao tiêu điều, quạnh vắng. Chẳng có ai để tranh giành toilet, bắt bẻ từng lời nói. Không có chuyện bực mình sao cô chẳng thấy vui. Vào ra thơ thẩn một mình, cô bỗng thấy nhớ anh vô hạn. Nhìn chỗ nào cô cũng thấy bóng anh hiện diện. Thì ra, tự lâu rồi, anh đã là một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô.

Mình đã yêu anh? Như Thủy biết như vậy khi nghe trái tim mình đập mạnh lúc anh từ bệnh viện trở về. Qua kẽ ván hở nhìn anh, Như Thủy chỉ muốn tung cửa chạy xuống đón anh, líu lo hỏi thăm anh, tự nhiên cười nói với anh như nhỏ Khánh Linh kia vậy. Nhưng... đôi mắt vẫn lạnh căm, cô đón anh bằng vẻ mặt kiêu kỳ, tự đắc. Có phải giả bộ không?

Sao cô thấy buồn với đôi mắt lạnh lùng xa vắng của anh quá. Anh như quên mất nụ cười hiền và ánh mắt nồng nàn hôm nào đã nhìn cô. Tự nhiên Như Thủy thấy lo lo. Liệu anh có như vậy suốt đời với cô không? Sao bỗng dưng mắt cô cay cay muốn khóc.

Để mừng ngày xuất viện, anh đã tổ chức một buổi tiệc khá linh đình. Bạn bè ở câu lạc bộ thể dục, dì Năm và cả Khánh Linh đều đến dự,

chỉ có mình cô là không được anh mời. À, có mời nhưng mời nhắn qua nhỏ Khánh Linh, cô đâu có thèm đi.

Hôm qua, lúc mọi người sắm sửa áo quần vui vẻ đến nhà hàng, cô đã âm thầm khóc. Vậy là Văn Bằng quên cô thật sự rồi. Anh tiếp tục xem cô như thù địch, thù địch thật sự chứ không phải đóng kịch như cô đã tưởng.

Mày mắt giá vậy sao? Như Thủy giận mình. Lại phải khóc vì một gã con trai phớt lờ mày à? Không được đâu. Sắm bộ mặt sưng sỉa lạnh lùng, cô ra mở cửa cho ba người tàn tiệc trở về. Nhủ lòng, cô sẽ không bao giờ hé miệng nói với Văn Bằng dù chỉ nửa lời thôi.

– Thủy - Đang đi, cô bỗng thấy bàn tay ai đó nắm lại áo mình giật khẽ. Quay đầu lại, nhận ra Văn Bằng, cô trợn mắt định la to thì bị anh đưa tay lên chặn ngay môi. Đá mắt với cô, anh nhanh chóng nhét vào giữa bàn tay cô một viên giấy tròn vo. Chưa kịp hiểu gì đã nghe anh hét:

– Đi đứng kiểu gì mà kỳ vậy? Đạp trúng chân người ta đau điếng. Đạp chân anh đâu không thấy, Như Thủy chỉ thấy dì Năm lù lù đi tới. Quýnh quá cô nói luôn:

– Ủ, đạp vậy đó. Rồi sao?

– Không sao cả. Dì năm đi khuất rồi - Văn Bằng chột nhoe n cười. Nụ cười đẹp làm trái tim cô xao xuyến. Nhăn mặt khỉ làm hề với anh một cái, Như Thủy chạy vội lên bậc cầu thang. Viên giấy như lửa trong bàn tay. Nóng trong lòng quá. Sao nhỏ Linh không chịu ngủ, cứ nằm hát nghêu ngao, bậy bạ.

Rồi cuối cùng, mệt quá, nó cũng lăn ra ngủ. Khẽ chống tay ngồi dậy, kê sát mảnh giấy vào chiếc đèn, Như Thủy run run đọc với tâm trạng một tên ăn trộm, phập phồng lo bị người khác bắt quả tang.

Bảy giờ tối ngày mai, hẹn gặp nhau ở cây xăng số tám. Nhớ...

Văn Bằng.

Có mấy chữ thôi mà Như Thủy đọc hơn nửa tiếng đồng hồ. Như sợ mình nhầm lẫn, cô cứ đọc đi đọc lại mà nghe lòng rào rạt khác thường. Thì ra Văn Bằng vẫn nghĩ đến cô... Ôi... Ôm mảnh giấy có ký tên anh vào ngực, Như Thủy thao thức mãi. Biết mai mặc đồ gì đi với anh đây?

Lỡ bảo với nhỏ Khánh Linh đi đám cưới nên tối nay Như Thủy phải diện ra trò. Phải tô đậm lên mặt mũi thứ phấn son mà cô và cả Văn Bằng nữa đều không thích. Nhưng biết làm sao, Như Thủy chán nản khoác vào người chiếc đầm màu tím của Văn Bằng. Đi chơi lén kiêu này, khác nào đánh trống thổi kèn báo cho thiên hạ biết.

Còn Văn Bằng, thật tội nghiệp cho anh. Như Thủy chép miệng thăm thương hại. Hết có chọn rồi sao lại bảo mình hết mực. Mới năm giờ đã tắt tả chạy đi chẳng kịp tắm rửa gì. Còn khoác bộ cánh dơ bám đầy bụi cưa và màu mực nữa.

– Trời ơi, Như Thủy hôm nay đẹp quá - Dì Năm kêu lên khi cô đẩy chiếc xe ra.

Mỉm cười, gạt đầu chào dì, đưa tay vẫy Khánh Linh, Như Thủy nổ máy lao xe nhanh ra đường như con én. Sài Gòn về đêm đẹp lung linh, huyền ảo làm sao.

Cây xăng số tám hiện mờ mờ trước mặt. Khi không mà Như Thủy thấy run. Hai bàn tay nhớp nháp mồ hôi như lúc sắp bị thầy gọi kiểm tra bài. Cô những muốn quay đầu xe trở về không đi nữa.

Nhưng cô lại không cưỡng được lòng khi thấy bóng Văn Bằng đứng một mình ngoài cửa cây xăng hút thuốc. Thật lạ, Như Thủy không biết sao mình chỉ mới thoáng nhìn thôi đã nhận ra anh giữa đám

đông rồi. Thần giao cách cảm chẳng? Chiếc xe cô nhẹ thảng lại trước mặt anh.

– Em đúng hẹn quá! - Văn Bằng mỉm cười rồi đưa mắt ngó đồng hồ - Anh chỉ phải chờ em đúng một phút thôi.

Ý anh bảo tôi nôn nóng chứ gì? Như Thủy thấy tự ái. Mặt ngẩng cao, môi mím lại, cô trách mình sao không để anh chờ lâu thêm chút nữa.

– Em đẹp quá, cứ như một nàng tiên vậy - Không thấy Như Thủy trả lời, Văn Bằng nói tiếp rồi tự nhiên đỡ lấy tay lái của cô, xăm xăm dắt xe đi.

– Anh dắt xe đi đâu vậy? - Không nén được tò mò, Như Thủy hỏi.

Văn Bằng chậm bước:

– Anh dắt xe đi gởi.

– Rồi mình đi bằng gì? - Như Thủy ngờ ngác.

Văn Bằng lại mỉm cười:

– Không đi bằng gì cả. Mình vào rạp xem phim.

Xem phim. Trống ngực Như Thủy đập nhanh. Văn Bằng đi lẹ quá.

Chỉ lần hẹn đầu đã dám dắt con gái người ta vào rạp xem phim rồi.

Tuy chưa vào rạp bao giờ nhưng Như Thủy biết. Các cặp tình nhân vào rạp không để xem phim. Họ vào đấy chỉ để âu yếm, hôn hít nhau thôi.

Mình có nên từ chối không? Đôi má nóng bừng vì thẹn. Như Thủy muốn gọi đuổi theo anh nhưng không kịp. Văn Bằng đã lấy thẻ xe, bước trở ra.

– Đi em, anh đã mua vé rồi đây.

– Nhưng.. - Như Thủy nhẹ liếm vành môi khô ráo của mình.

– Nhưng gì nữa - Văn Bằng tự nhiên nắm tay cô kéo đi - Bộ em muốn cả Sài Gòn, cả dì Năm biết chuyện của mình sao mà không

chịu vào cho lệ chứ?

Thì ra anh muốn tránh mặt mọi người. Như Thủy kín đáo thở ra song không qua được mắt Văn Bằng. Biết cô lo sợ chuyện gì, bất giác anh nở một nụ cười lạc lõng.

Có bao nhiêu điều muốn nói, vậy mà mười lăm phút qua rồi, cả anh và cô chẳng ai mở được lời nào. Thỉnh thoảng đôi mắt gặp nhau rồi bên lén quay đi. Văn Bằng như cũng lần đầu đi chơi cùng người đẹp nên nghe ngượng ngịu. Hàm răng trên cắn vào bờ môi dưới, hai bàn tay ngọc ngậy đan chéo vào nhau, đôi mắt cứ chăm chăm nhìn lên màn ảnh. Chỉ là phim hoạt họa thôi. Còn hơn năm phút nữa mới đến phim.

Như Thủy cũng thế. Cô lặng yên nghe hai má nóng bừng, nghe cơ thể gai gai khó chịu. Trước mặt cô, đôi tình nhân trẻ như chẳng kiêng dè, cứ hôn nhau cuồng nhiệt.

Can đảm lên, Văn Bằng cố nén nhịp tim đập mạnh, bàn tay xê dịch. Anh muốn nắm tay cô quá nhưng không dám. Thôi để lát nữa đi. Khi nam diễn viên chính nắm tay nữ diễn viên, anh sẽ đánh liều, sẽ như bị phim tác động không kiềm chế được.

Nhưng thật không ngờ, không ngờ cho cả Như Thủy lẫn Văn Bằng. Bộ phim họ xem không hề có nhân vật nam nào. Bởi, đó là một bộ phim hoang tưởng, miêu tả tâm hồn của một cô gái đẹp bị bệnh mộng du, lúc nào cũng đắm chìm vào một tình yêu hoang đường, như sương khói.

Tuy vậy "Mơ Hoang" lại là một bộ phim hay với tài diễn xuất tuyệt vời của nữ diễn viên chính từng đoạt nhiều giải thưởng lớn có giá trị trên thế giới. Ngay từ phút đầu tiên, bộ phim đã hấp dẫn Như Thủy để cô như quên bằng Văn Bằng, nước mắt vẫn dài cô khóc thương cho

nhân vật.

– Nín đi em ! Chỉ là phim thôi mà.. - Ra khỏi rạp, thấy Như Thủy còn thút thít, Văn Bằng rút khăn nhẹ lau nước mắt cho cô, ôn tồn nói.

– Em biết - Như Thủy vẫn không ngăn được nước mắt - Nhưng em thương cho nhân vật quá. Suốt đời cứ sống trong hoang tưởng, ôm ấp một tình yêu không có thật.

– Ủy mì, không thực tế - Văn Bằng không đồng ý với cô - Anh mà là đạo diễn anh sẽ không cho tình huống phim đi như vậy. Dù biết rằng, kỷ niệm đẹp khó quên. Song không phải suốt đời cứ ôm ấp tôn thờ kỷ niệm, đánh mất tương lai.

– Anh nói vậy vì anh không phải là con gái - Ngậm ống hút giữa hai vành môi, Như Thủy trả lời buồn - Em hoàn toàn thấy tâm lý phim đi đúng, chẳng ủy mì, phi thực tế chút nào.

– Thế.. - Văn Bằng chột nhìn sâu vào mắt cô - nếu em là cô gái ấy, em cũng sẽ ôm kỷ niệm, nuôi đau khổ đến hết đời ư?

– Nếu đó là kỷ niệm đẹp, kỷ niệm đáng để cho em nhớ - Dối đôi mắt ra xa, nơi có những vì sao đêm nhấp nháy, Như Thủy trả lời buồn. Cô ấy sẽ làm như vậy - Văn Bằng tin điều đó khi nhìn vào đáy mắt cô. Một tình thương mãnh liệt dâng tràn, anh vòng tay sang vai cô triu mến:

– Nhưng như vậy là dại dột lắm, em biết không?

– Không dại dột đâu anh - Đôi rèm mi chớp nhẹ, giọt lệ nóng lăn dài. Cô lại nhớ đến nhân vật trong phim - Giữa một thực tế phũ phàng tàn nhẫn, và một cơn mơ hoang hạnh phúc, thanh cao. Em chọn giấc mơ.

– Vậy thì cho anh được hiện diện trong giấc mơ của em đêm nay nhé? - Văn Bằng khẽ thì thầm rồi đặt nhẹ môi mình xuống môi cô.

Những ánh sao lấp lánh chợt nhoè, hai tâm hồn như bay vút lên cao, hòa vào khoảng không vũ trụ, bồng bênh giữa giấc mơ hoang.

Mơ Hoang!

Không hiểu sao Như Thủy thấy thích hai từ này quá. Nghe buồn buồn, thơ mộng giống hết tâm trạng của cô hiện tại.

Không phải bây giờ, không phải đi xem phim rồi cô mới biết mộng mơ. Mà từ lâu rồi, từ khi còn là đứa bé lên năm, cô cũng thường hay mơ mộng.

Cô không mơ quần áo đẹp, kẹo bánh ngon như các đứa bé đương thời bởi bà mẹ giàu sang đã lo lắng đầy đủ cho cô không thiếu bất cứ điều gì. Cô chỉ mơ mình được thành tiên, thành bướm bướm để vui đùa với hoa cỏ mà thôi.

Sống trong mơ tuyệt lắm! Lúc nhỏ cô đã có ý nghĩ này. Bây giờ lớn lên cô càng thấy nó đúng hơn. Thật vậy đó, chẳng gì tuyệt vời bằng được nằm yên trên giường mỗi sáng khi bình minh chưa đến, mơ màng nhớ về nụ hôn ngọt ngào thân ái của Văn Bằng. Cảm giác đó ngọt ngào hơn cả lúc nằm giữa vòng tay anh ôm ấp nữa. Không phải thẹn thùng, không sợ bị người ta bắt gặp. Tuyệt làm sao.

Tô đậm hai chữ "Mơ Hoang" lên trang đầu nhật ký, Như Thủy thấy nhớ Văn Bằng vô hạn. Gần một tháng rồi anh và cô sống xa nhau. Chẳng phải trái ngang, cách trở gì. Chỉ tại nghỉ hè thôi. Tại nghỉ hè cô mới phải xa anh, phải về nhà ăn ngon, mặc đẹp, bị mẹ quản thúc chặt như chú chim non bị nhốt vào lồng.

- Như Thủy ơi, sáng quá rồi, dậy đi con - Tiếng bà Lợi vang bên ngoài cánh cửa nghe triu mến - Mẹ đã mua món bánh mì kẹp thịt mà con thích rồi đây.

- A! Bánh mì kẹp thịt - Như Thủy tung chăn ngồi dậy ngay lập tức -

Thích quá đi.

– Cái con! - Bà Lợi cười vui nhìn bóng con biến nhanh vào toilet -

Lấy chồng đến nơi rồi mà y như con nít vậy.

– Hồng dám lấy chồng đâu má - Vừa trở ra, nghe bà Lợi lẩm bẩm một mình, Như Thủy ôm lấy cổ bà nũng nịu - Con sẽ ở vậy trọn đời với má thôi.

– Có phải ở vậy trọn đời với tôi không? - Bà Lợi lườm yêu con gái - Chỉ sợ lúc cô ngon cơm ngọt canh rồi không nhớ tôi là ai nữa chứ.

– Hồng có đâu má ơi - Cấn ngập miếng bánh mì, Như Thủy mơ màng nhớ Văn Bằng. Liệu cô có quên mất má trong vòng tay hạnh phúc của anh không?

– Mà này Như Thủy, má đã ngấm cho con một mồi ngon lành rồi đó.

– Hả? Má nói gì? - Đang mơ màng, Như Thủy nghe không rõ, cô ngẩng đầu lên hỏi lại.

– Ôi, con hồng chịu đâu - Cô giã nãy khi nghe bà lặp lại câu nói của mình.

– Đừng nói trước - Bà Lợi cười, xích lại gần con - Con sẽ mừng đến phát sốt lên nếu con biết được má đã chấm ai làm chồng tương lai cho con.

– Con hồng có mừng đâu - Như Thủy phùng đôi má hồng phụng phịu. Thật vậy mà, cô chỉ mừng khi má chấp nhận cho cô lấy Văn Bằng. Nhưng điều đó còn lâu, ba năm nữa, khi cô đã ra trường.

– Thiệt mà, con có biết má chấm ai cho con không? - Như không hiểu nỗi lòng con gái, bà Lợi khoác tay lên vai cô, cười thân mật - Là cậu ấm duy nhất của Gia Hưng, Tổng giám đốc công ty Vạn Thành. Một công ty đồ sộ uy tín nhất nhì vùng này đó con.

Gương mặt vẫn lạnh băng, Như Thủy không có chút cảm giác nào.

Miếng bánh mì mặn đắng trong cổ họng. Mây giông từ đâu giăng xám xịt trước mặt cô.

– oOoOo-

– Như Thủy, Như Thủy - Đang ngủ ngon lành Như Thủy bỗng thấy góc mừng lay động. Mở mắt ra, chưa kịp hiểu gì, cô đã nghe giọng Văn Bằng rất ấm, vang lên gần sát một bên:

– Dậy đi em, anh có chuyện muốn nói với em.

Tung chăn ngồi dậy, đưa tay vào núm công tắc điện, Như Thủy mới nhớ ra. Không được mở đèn đâu. Ánh điện sẽ đánh thức dì Năm và nhỏ Khánh Linh.

Với tay lên móc áo, lấy chiếc khăn len đỏ quấn quanh cổ che bớt phần phong phanh của chiếc áo ngủ mỏng manh, Như Thủy mò mẫm bước về bậc cầu thang.

– Không phải hướng đó, anh ở đây - Một ánh đèn pin chột lóe lên từ ô cửa sắt, sát chiếc giường cô ngủ. Quay đầu lại, Như Thủy ngạc nhiên nhận ra Văn Bằng đang đu mình tòng teng trên ô cửa như con khỉ.

– Ôi trời ơi - Suýt tí nữa Như Thủy đã bật cười lớn. Bước lại gần anh, đôi mắt cô mở lớn - Anh làm gì vậy? Khi không lại trèo cửa sổ.

– Anh nhớ em - Qua khung cửa, bàn tay anh nắm tay cô bồi hồi - Em xuống với anh một lát có được không?

– Được, nhưng em sợ làm dì Năm thức giấc, cửa khóa rồi.

– Không phải bằng đường đó mà bằng đường này - Văn Bằng đưa tay ra dấu sẽ bế cô xuống bằng đường cửa sổ.

– Ô! Không được đâu - Như Thủy lắc đầu sợ hãi - Em sợ lắm, rủi té thì sao?

– Không té đâu - Văn Bằng mỉm cười chỉ cho cô thấy sợi dây bảo

hiểm mà anh đã cột chặt vào lưng mình.

– Trời ơi! - Như Thủy không nén được bật cười - Anh làm gì mà giống như mấy người leo núi vậy?

– Đã bảo là nhớ em rồi! - Hôn phớt lên đôi má mịn của cô, Văn Bằng cười rạng rỡ - Với lại anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em.

– Trời ơi! - Bây giờ Như Thủy mới nhận thấy tóc anh ướt đẫm sương đêm. Bàn tay giá lạnh chứng tỏ anh đã đứng bên ngoài khung cửa chờ cô lâu lắm - Bộ không chờ đến mai được hay sao?

– Được, nhưng không còn ý nghĩa nữa - Văn Bằng như thất vọng, đôi mắt vương buồn - Mà thôi, nếu em không muốn xuống thì... anh xuống đây.

– Khoan đã anh! - Như Thủy đột nhiên liều lĩnh. Quên mất mình chỉ mặc một chiếc áo ngủ phong phanh, cô nhón chân trèo qua thành cửa sổ, ôm chặt cổ anh, cô nhắm mắt như buông xuôi cả cuộc đời, tính mạng cho anh.

– Đừng mở mắt ra nghe em! - Văn Bằng thì thầm xuống tai cô. Qua hơi gió, Như Thủy biết anh đã xuống đến đất rồi.

– Sao vậy anh? - Cô hỏi nhưng vẫn nghe lời anh nhắm nghiền đôi mắt.

– Vì anh muốn tặng cho em một bất ngờ. Rồi đó, em mở mắt ra đi. Happy birthday!

Đôi mắt vừa mở ra lại nhắm vào ngay. Chao ôi là đẹp. Đẹp làm sao với vụn cánh nến lung linh khắc hình trái tim lồng tên hai đứa. Hàng chữ Happy Birthday Như Thủy trên chiếc bánh kem to như biết cười. Anh nheo mắt sẽ chia niềm hạnh phúc bất ngờ, tuyệt diệu của cô.

– Em thích không? - Tay ôm gói quà và bó hồng to tướng, Văn Bằng

bước đến gần cô, nom anh đẹp như một thiên thần. Nụ cười anh lấp lánh hơn cả trăng sao trên bầu trời cao trong vắng.

– Em thích lắm - Ngỡ ngàng, giọng Như Thủy lạc đi trong bàng hoàng hạnh phúc. Cô cứ ngỡ mình đang đi giữa cơn mơ bồng bềnh.

– Em cầu nguyện rồi thôi nển đi - Dịu cô vào giữa dòng nển lung linh, Văn Bằng cùng cô quỳ gối bên chiếc bánh.

– Vâng - Hai tay chấp lên ngực một cách thành kính tôn nghiêm, Như Thủy thầm cầu nguyện cho suốt đời được kề cận bên anh, không ngăn cách.

Cầu nguyện xong, quay sang thấy Văn Bằng vẫn còn nhắm mắt chấp tay, Như Thủy chợt bồi hồi hôn lên má anh một cái thật nồng nàn.

Sao mà tim cô như muốn vỡ tung ra vì hạnh phúc.

– Mình thôi nển đi em - Nắm lấy tay cô, Văn Bằng khẽ nói. Như Thủy gật đầu rồi cùng anh thôi tất tất cả các ngọn nển trên sân.

Không còn vẻ lập lờ của ngọn nển, khoảng sân cỏ không trở nên tiêu điều, tăm tối như thường bữa, mà bỗng lung linh, huyền diệu dưới ánh trăng đêm mười sáu.

– Em đã nguyện cầu điều gì vậy? - Luồn tay qua mái tóc cô, Văn Bằng hỏi.

– Thế còn anh? - Đôi mắt cô long lanh sáng.

– Anh đã nguyện cầu cho ước mơ của anh nhanh chóng trở thành sự thật.

– Ước mơ gì vậy anh?

– Thì em cứ mở quà đi khắc biết - Văn Bằng nhẹ vén khỏi má cô mấy sợi tóc buông xòa.

– Vậy em mở nghe! - Ngồi thẳng người lên, Như Thủy như đứa trẻ - Nhưng mở gói nào trước bây giờ. Một mình em sao anh tặng những

hai gói quà như vậy?

- Vì anh khôn, anh muốn dụ em - Văn Bằng cười thích thú - Để xem em dại hay khôn, em mở gói nhỏ hay gói to trước vậy?

- Em mở gói nhỏ - Như Thủy từ từ mở tung lớp giấy hoa, đôi mắt cô mở lớn lạ lùng khi nắp hộp nhưng được mở tung ra - Trời ơi! Nhẫn hột xoàn. Tiền đâu mà anh mua vậy?

- Tiền anh dành dụm bấy lâu nay - Văn Bằng cầm lấy chiếc nhẫn, nhẹ nâng bàn tay nhỏ của cô lên, bồi hồi nói - Như Thủy, anh muốn cưới em làm vợ, em đồng ý nghe!

Trái tim như thắt nghẹn sững sờ, Như Thủy tròn đôi mắt nhìn anh trân trối. Điều thiêng liêng đó, anh nói sao dễ dàng lắm vậy? Cứ như chiếc nhẫn của anh ôm khít lấy ngón tay cô không thừa, không thiếu.

- Anh nói thật mà - Văn Bằng nhìn sâu vào đáy mắt cô, chờ đợi.

Đúng hay sai khi anh thấy trong ánh mắt đẹp và buồn vời vợi của cô thoáng một tia bối rối. Sao vậy? Em không tin vào tình yêu của anh ư?

- Nếu em đồng ý, anh sẽ đưa cha mẹ đến nhà xin phép. Như Thủy, tại sao em im lặng? Em còn nghi ngờ anh điều gì chứ?

Rèm mi khẽ chớp, Như Thủy không biết nói sao cho anh hiểu. Rằng yêu, rằng tin anh lắm nhưng cô không dám. Cô sợ anh phải thất vọng bẽ vàng vì cái lắc đầu của mẹ, phải tự ái chua cay bởi sự giàu có của gia đình cô. Văn Bằng...

- Sao vậy em? - Cúi hôn lên dòng lệ nóng của người thương, Văn Bằng lo lắng hỏi - Em còn lo lắng điều gì? Anh thật dạ yêu em mà Như Thủy.

- Em muốn mở món quà thứ hai - Như Thủy lảng tránh câu trả lời. Bàn tay run run mở lớp giấy hoa. Đột nhiên cô rùng mình - Mơ

hoang ư?

– Đúng vậy - Văn Bằng hôn lên tóc của cô - Anh đã đem ý tưởng của em tạo thành bức tranh này đó, em thấy có đẹp không?

– Đẹp lắm - Đôi mắt Như Thủy không rời khỏi bức tranh người con gái khóa thân. Người con gái đó có đôi mắt buồn, có gương mặt và thân hình giống hệt cô.

– Hôm em giận anh đứng ngoài mưa, tình cờ áo bị dính chặt vào người để lộ thân hình em. Anh nhớ, nên vẽ lại - Văn Bằng nói như thanh minh - Mà em thấy có giống em không?

– Giống lắm - Như Thủy lại lia tia nhìn sang chiếc thuyền buồm - Tại sao anh lại nghĩ em sẽ mơ về thuyền chứ?

– Vì chỉ có thuyền mới đủ sức đưa em rời khỏi bờ hiện tại cập bến mơ hoang. Biển tình thênh thang lắm, em mặc sức vẫy vùng.

– Vậy trong giấc mơ của em không có anh sao?

– Ai bảo là không chứ - Văn Bằng chỉ vào một chấm nhỏ xíu ở tít chân trời - Anh đây này, anh đang ở bờ này đợi em cập bến, em hông thấy sao?

– Nhưng trên biển tình lai láng, biết bao thuyền xuôi ngược, anh làm sao nhận ra thuyền nào là thuyền mộng của em?

– Ừ hén! - Đưa tay gãi trán, Văn Bằng nói như trách mình - Anh thật ngu quá, nghĩ ra được bức tranh mà không nghĩ ra chi tiết nhỏ nhất này.

– Để em giúp anh - Đưa tay lên cổ, bứt một cọng len đỏ trong chiếc khăn quàng, Như Thủy buộc thành cái nơ gắn vào cột buồm - Nè, anh phải nhớ, con thuyền có cánh nơ đỏ buộc ở cột buồm mới thật là em, mới thật là người yêu của anh.

– Anh nhớ. Anh nhớ mà, làm sao quên được. Như Thủy, em sẽ là vợ

của anh có phải không?

Đôi mắt anh yêu thương, đầm ấm quá. Như Thủy không đành lòng từ chối, nhẹ gật đầu. Làn gió đêm từ đâu thổi tới, bay mát chiếc khăn quàng, để đôi bạn tình siết chặt lấy nhau. Môi tìm môi, mắt trong mắt. Trong giấc mơ hoang, họ trở thành chồng vợ.

– Nếu má đồng ý cho con sanh ra đứa bé, con hứa sẽ nghe lời má, sẽ lấy chồng, sẽ không đi học nữa - Đó là lời kêu gào thảm thiết của Như Thủy lúc bị bà Lợi ép phải phá thai, kết quả của một đêm ân ái tuyệt vời với Văn Bằng.

Bà Lợi đã phải bằng lòng khi nhìn thấy cô giờ cao con dao nhọn đòi kết liễu đời mình. Nhưng để giấu kín chuyện này, bà bắt cô phải theo bà lên Đà Lạt.

Đà Lạt mộng mơ, Đà Lạt yên bình, thi vị trong mắt các danh nhân, du khách, sao đối với Như Thủy lại tiêu điều, quạnh hiu như phiên chợ chiều vắng khách?

Một mình thơ thẩn với bà vú già cùng con chó nhỏ trong tòa biệt thự rộng mênh mông, Như Thủy thềm viết một bức thư gửi Văn Bằng, hay cho nhỏ Khánh Linh cũng được. Tờ giấy được lấy ra đặt trước mặt rồi, nhưng cô không viết... Viết làm gì khi tất cả thư từ của cô đều bị mẹ kiểm duyệt một cách gắt gao.

Sự vắng mặt đột ngột của cô suốt mấy tháng nay chắc làm cho mọi người ngạc nhiên và lo lắng lắm. Nhất là Văn Bằng, anh vẫn chưa hay mình sắp làm cha.

Nước mắt rơi vắn dài trên trang giấy, Như Thủy trút cạn niềm thương nhớ khổ đau lên trang nhật ký

"Văn Bằng, chắc anh sẽ hiểu và không trách em là hạng tham sang, phụ khó. Định mệnh thôi.

Định mệnh đã đặt hai ta và hai giai cấp cách biệt nhau. Anh có biết mẹ em đã giận dữ như thế nào khi nghe em bảo là em đã yêu anh? Ngay từ phút đầu yêu anh, em đã biết trước thảm cảnh này rồi, nhưng thật không ngờ nó lại phũ phàng, đớn đau đến thế. Càng không ngờ là mình lại cùng có một đứa con.

Em không hối hận đâu.

Như Thủy nhẹ đặt tay xuống bụng.

Và em sẽ như cô gái trong phim Mơ Hoang. Trọn kiếp này sống bằng tình yêu hoang tưởng của anh. Văn Bằng, rồi anh có lấy vợ, có quên mất em không?

Chắc là không, mà dù anh có quên, em cũng không trách anh đâu.

Cầu mong anh hạnh phúc. Quên em đi...."

Bụng nhói đau làm Như Thủy không viết xong dòng nhật ký. Cây viết rơi cạch xuống bàn, cô lo sợ hỏi lòng: liệu có phải...?

Không đâu, bàn tay bấu chặt mép bàn, Như Thủy cố đứng lên. Mồ hôi tuôn ròng ròng trên trán, cô thảm tính. Phải hơn một tháng nữa, mới đến ngày sanh nở.

Nhưng... những cơn đau thất lịm người cùng linh tính của người mẹ đã cho cô biết. Thật sự đến giờ rồi....

- Vú ơi! - Cô thều thào gọi rồi chợt nhớ. Từ sáng bà đã xách giỏ đi chợ chưa về. Làm sao, làm sao bây giờ? Cơn đau đã làm cô kiệt sức. Té nằm sổng soài trên nền gạch, cô nhủ lòng không được ngất đi. Dù muốn, dù không, cô cũng phải sanh đứa con ra. Phải cứu lấy nó dù phải đổi cả mạng mình.

Đứa bé như cũng hiểu và thông cảm cho người mẹ đáng thương của nó nên không làm khó, nên đã cất tiếng khóc oe oe sau hơn mười lăm phút làm Như Thủy quặn đau.

– Con của tôi - Cô chỉ kịp bế nó lên tay, rồi ngất xỉu. Không kịp nhìn xem nó là gái hay trai nữa.

Và cô chỉ tỉnh lại khi có bàn tay ai đó nhẹ vuốt lên đầu mình một cách yêu thương. Mở mắt ra, cô nhìn thấy bà Lợi đang ngồi cạnh bên mình từ lúc nào. Giọt nước mắt lăn dài, Như Thủy thều thào:

– Má, con của con đâu? Nó là gái hay trai vậy? Con muốn nhìn thấy nó.

Một cái lắc đầu buồn thay cho câu trả lời, Như Thủy bật nhanh người dậy.

– Nó chết rồi ư? - Đôi mắt tối đi hoảng loạn, Như Thủy không tin vào ý nghĩ vừa chợt đến của mình. Rõ ràng lúc ngất đi, cô còn nghe nó khóc ré lên. Tiếng khóc nghe khỏe mạnh và đầy sinh lực - Má.. - Một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm, cô lay mạnh người bà Lợi - Má trả lời con đi, má đem con của con đi đâu rồi?

– Như Thủy ! Bình tĩnh lại đi con! - Dịu cô nằm trở xuống giường, bà Lợi triu mến nói - Đừng hiểu lầm, má thật sự không đem đứa bé đi đâu cả.

– Vậy nó đâu rồi, con muốn biết nó là con trai hay gái. Má... con muốn ẵm nó.

– Nó yếu lắm, má phải đem đến bệnh viện nhờ nuôi bằng lòng kiếng - Đôi mắt bà như lẩn tránh - Mà thôi, con mới sanh, đừng nghĩ lung tung không tốt, ngủ đi.

Yên lòng vì lời mẹ, Như Thủy nằm trở xuống giường. Kéo chiếc mền lên đắp ngang người, cô lại hỏi:

– Vậy nó là con trai hay gái hả má?

– Con... trai - Bà Lợi thoáng ngập ngừng. Rồi như không muốn trả lời cô nữa, bà vờ lảng xãng lo dọn dẹp rồi biến mất sau cánh cửa.

Con trai, chắc là giống Văn Bằng lắm. Đôi mắt như dúi lại, như dán vào nhau vì cơn buồn ngủ nhưng Như Thủy lại dùng hết sức mình để đẩy nó lên. Cô không muốn ngủ đâu. Phút giây này, cô chỉ muốn thả hồn mộng tưởng thôi. Thật đó, có biết bao nhiêu điều cho cô tưởng tượng. Nhất là tưởng tượng ra hình dáng của con. Một đứa con trai mũm mĩm, trắng trẻo rất đáng yêu. Rồi đến gương mặt Văn Bằng nở ra mừng rỡ. Được làm cha chắc là anh hạnh phúc lắm.

Nụ cười nở trên môi, một lần nữa Như Thủy đắm chìm vào giấc ngủ giữa những cơn mơ đẹp. Đẹp đến nỗi cô muốn ngủ luôn không tỉnh dậy. Bởi một sự thật phũ phàng đang chờ ập xuống đầu cô.

Nhưng dù cho cô cố tình lẩn tránh, sự thật vẫn là sự thật, không sao phủ nhận: hai mươi năm rồi, Như Thủy vẫn chưa quên cảm giác bàng hoàng, choáng váng của mình. Trong tích tắc nữa thôi, nếu không nhờ các y bác sĩ tận tâm cứu chữa, có lẽ cô đã chết rồi.

Không! Đến bây giờ Như Thủy như vẫn còn phủ nhận, vẫn chưa tin những gì đã xảy ra trong cuộc đời mình là sự thật. Rằng một người hiền lành nhân hậu như bà vú, sẽ không bao giờ đành lòng bắt mất con của cô đi.

Mấy ngày dài, Như Thủy như điên loạn, cô bỏ ăn, bỏ uống, cứ làm nhảm gọi mãi Văn Bằng, mặc cho bà Lợi lo lắng cuống cuồng, cho đàn em lòng sục khắp nơi tìm kiếm con cho Như Thủy. Dù sao nó cũng là cháu ngoại của bà. Đứa cháu mà bà chưa được nhìn tận mặt, bế tận tay và không hề biết nó là trai hay gái.

- Đứa bé ấy chắc không sao, bởi bà vú là một người nhân hậu - Bà Lợi an ủi con sau hơn một tháng trời miệt mài tìm kiếm - Chắc bà ấy hiềm muộn nên bắt đứa bé về làm con của mình thôi.

- Cầu mong chuyện xảy ra đúng như lời mẹ nói - Như Thủy bám vào

lời mẹ như bám theo chiếc phao giữa dòng nước trong cơn nguy cấp. Thương con, cô chỉ biết đêm đêm van vái phật trời, nơi phương trời xa con được bình an, ấm êm hạnh phúc.

Văn Bằng nhất định sẽ không tha thứ cho cô khi biết cô vì một phút vô tâm đánh mất đứa con. Nhưng dù anh có giết chết cô, cô cũng phải nói cho anh biết về sự ra đời, hiện hữu của đứa con. Một buổi sáng mùa đông, Như Thủy lén mẹ rời Đà Lạt trở về Sài Gòn kiếm Văn Bằng.

Cảnh vật còn nguyên sao Như Thủy tưởng chừng như hoang vắng quá. Mắt cay xè, tim nặng đầy kỷ niệm, Như Thủy đưa tay lên gõ cửa mà nghe lòng ngập đầy mâu thuẫn. Nhớ anh mà cô lại cầu mong anh đi vắng, đừng có mặt ở nhà.

Cánh cửa kẹt mở nhẹ nhàng, nhận ra cô, dì Năm bỗng bật lên nước nở, rồi quay lưng một mạch như trốn chạy, như sợ hãi.

- Dì Năm, có chuyện gì? - Như Thủy đuổi theo dì - Khánh Linh và Văn Bằng.. - Chưa nói hết lời, chiếc túi trên tay bỗng rơi nhanh xuống đất. Tia mắt sững sờ chết lặng, hai đầu gối từ từ khuỵu xuống, cô tưởng mình lại trải qua một ác mộng kinh hoàng.

Nhắm mắt lại, cô cầu mong khi mở mắt ra, hình ảnh khủng khiếp kia sẽ biến đi ngay. Lẽ nào trời già cay nghiệt lại muốn dồn cô đến bước đường cùng.

- Như Thủy, tỉnh lại đi con.. - Một muống nước cam mát lạnh len qua kẽ môi thấm sâu vào lưỡi. Mở mắt ra, Như Thủy thấy mình nằm trong vòng tay của dì Năm. Đôi mắt dì nhìn cô như xót xa, chia sẻ...

- Dì Năm.. - Như Thủy cố ngăn nhưng lệ nóng lăn dài - Anh Văn Bằng, anh.. - Trái tim thắt nghẹn trong lồng ngực, Như Thủy biết mình đang tỉnh.

- Nó chết rồi.. - Dì Năm như không còn nén nổi, bật lên khóc nức nở
- Chết mà không kịp trời trần cùng ai cả.

- Chết! - Đôi mắt như hoang dại, Như Thủy nghe toàn thân mình
xâm chiếm một cảm giác bênh bồng. Sao cô muốn bật lên cười man
dại. Bởi nước mắt giờ đây không còn đủ để diễn tả nỗi đau đớn tột
cùng của trái tim cô.

- Như Thủy, con sao vậy? - Thấy cô đột nhiên dờ ẫn, dì Năm lay
người cô, sợ hãi - Đừng làm dì sợ mà con - Rồi dì ôm lấy cô mà khóc
- Dì hiểu tâm trạng của con lúc này. Dì biết, Văn Bằng đã kể cho dì
và Khánh Linh nghe chuyện của con rồi. Dì thương con lắm, Thủy ơi!
Lời nói của dì như khơi mạch lệ. Gục vào vai dì, Như Thủy khóc như
chưa từng được chóc. Trời hỡi, sao ông đem chi nhiều cay đắng trút
lên đầu một cô gái mảnh mai yếu đuối như chưa biết khổ là gì?
Phải hơn một giờ ngồi khóc với dì Năm, Như Thủy mới bình tâm
nghe dì kể lại.

Từ lúc cô đột nhiên bỏ nhà đi vắng, Văn Bằng bỗng như kẻ mất hồn
vào ra thơ thẩn. Mất hết vẻ linh hoạt thường khi, anh không màng ăn
uống, cứ mãi mê ôm bức ảnh "Mơ Hoang" vào lòng mà ngắm.

- Dì Năm à, sao con thấy cô gái trong bức tranh của anh Bằng giống
hệt con nhỏ Thủy - Khánh Linh theo lẻo méc với dì như vậy.

Tò mò, dì để ý xem thì thấy quả đúng như lời nó nói. Làm như biết tất
cả rồi, dì bắt mạch Văn Bằng. Áp úng, đổ mặt giây lâu rồi nó đành
phải thú thật với dì và nhỏ Khánh Linh.

Biết hai đứa yêu nhau, dì mừng lắm, chỉ tội nghiệp cho con bé Khánh
Linh. Nó âm thầm yêu thằng Văn Bằng lâu rồi nên buồn lắm. Nhưng
chỉ buồn mấy bữa rồi hết. Nó cứ đeo theo Văn Bằng, bắt thằng nhỏ
kể lại rõ ràng từng chi tiết rồi tặc lưỡi, "Hèn gì... hèn gì... Con nhỏ

Thủy coi làm lì vậy mà ghê thiệt".

Nó định bụng sẽ giận con, sẽ bắt con năn nỉ khao một châu mới chịu bỏ qua cái tội con là bạn thân mà không kể nó nghe.

Song một tháng, hai tháng rồi năm tháng đã trôi qua trong mỗi mòn chờ đợi của mọi người. Nhất là Văn Bằng, nó lo lắng lắm, chạy tìm con khắp nơi. Nó còn dám lên trường nhờ cô chủ nhiệm của con kiếm địa chỉ. Nó đi đúng một ngày rồi trở về buồn bã bảo với dì:

– Con đã tìm ra nhà Như Thủy. Thì ra cô ta là con gái của giám đốc Đại Lợi, giàu có lắm.

– Thế rồi con có gặp nó không? - Dì và Khánh Linh nôn nóng hỏi.

Văn Bằng nhẹ lắc đầu:

– Không gặp được dì à! Những người trong nhà Như Thủy thật là khinh người và hách dịch. Chẳng cho con nói lời nào đã xua chó ra cắn con rồi. Dì xem, bắp chân con còn chảy máu ròng ròng.

– Trời ơi! - Tim Như Thủy đau thắt nghẹn. Không phải là anh mà cô như thấu hiểu được vẻ sững sờ, đau đớn của Văn Bằng phút ấy. Cô còn lạ gì tính ngạo mạn khinh người của chị dâu. Chắc chị đã xua con Kitô ra cắn anh chảy máu.

– Nó nằm sốt liệt giường hết ba ngày - Cổ gần xúc động, dì Năm nghẹn ngào kể tiếp - Rồi nhồm dậy đòi đi nữa. Thấy tội nghiệp nó, dì bảo con Khánh Linh đi thế. Dù sao với danh nghĩa học chung trường Khánh Linh dễ nói chuyện hơn.

Con Khánh Linh đã đi, đi đúng một ngày rồi trở về với nét mặt buồn thiu. Len lén kêu dì ra góc vắng, nó sụt sịt khóc bảo là con đã có chồng và chồng con là một ngoại kiều giàu có.

Dì sợ quá, toan giấu bằng Văn Bằng nhưng không ngờ nó đã trộm đứng sau bức bình phong nghe lén tự bao giờ. Cười sảng sặc như

một gã điên, dì nghe nó tự mắng mình. Nào là ngu ngốc, đại dột gì gì đó. Lẽ ra nó không nên chần chờ lâu như vậy, mà phải cưới con từ sớm. Nó còn nói gì lung tung nữa. Nó nói địa vị nó không thua kém con đâu. Chắc chắn mẹ của con sẽ đồng ý.

Anh ấy đã cuồng trí mất rồi. Như Thủy không dám nói ra câu phũ phàng trước mặt dì Năm. Đưa mắt nhìn linh vị của anh, qua làn khói, cô như thấy anh đang nhìn mình cười thông cảm.

- Văn Bằng ! - Như Thủy thấp cho anh nén hương rồi nức nở - Sao anh lại chết? Sao anh không chờ em chứ? Trời ơi, vậy là em đã không kịp nói với anh rồi. Văn Bằng, anh có biết là anh đã được làm cha rồi không?

- Con nói sao? - Dì Năm thoáng giật mình trước câu nói của cô - Văn Bằng đã có con ư? Đứa bé là trai hay gái vậy? Nó đâu rồi?

- Con không biết. Con thật tình không biết - Rũ người trong nỗi đờn đau cùng cực, Như Thủy kể dì Năm nghe câu chuyện của mình.

Nghe xong, dì ngậm ngùi thở ra, nói như thương xót:

- Dì thật không ngờ câu chuyện tình yêu hai đứa lại kết thúc thảm thương như vậy. Rồi bây giờ con tính sao?

- Con không biết - Như Thủy lại hướng mắt mình lên khung ảnh của Văn Bằng - Hiện tại con chỉ muốn chết theo anh mà thôi.

- Đừng nói bậy - Dì Năm nghiêm nét mặt - Chết không phải là cách giải quyết tốt nhất đâu. Và Văn Bằng nơi tuổi vàng cũng không muốn nhìn thấy con đau thương vật vã. Như Thủy à, nhiệm vụ của con bây giờ là phải sống, sống để tìm ra đứa con thất lạc của mình. Chỉ như vậy con mới làm Văn Bằng yên lòng nhắm mắt.

Đúng vậy đó em! Đôi mắt Văn Bằng chột như đầm đầy nước mắt.

Anh nhìn cô như thể van xin cô hãy sống. Hãy vì đứa con mà tiếp tục

làm người.

– Vâng! Em hứa với anh! - Ngẩng đầu lên, Như Thủy lấy làm ngạc nhiên khi thấy mắt mình ráo lệ - Em sẽ sống, sẽ tìm gặp con để kể nó nghe câu chuyện tình đẹp đẽ nhưng đau thương của cha mẹ nó.

Song hai mươi mấy năm rồi dù cho dì Năm mòn mỏi kiếm tìm rồi chết đi trong tuyệt vọng. Dù cô và Khánh Linh lê gót khắp hang cùng ngõ hẻm, đưa con đó vẫn biến bất tăm. Cùng với bà vú già, nó biến mất như chưa từng hiện diện trên cõi đời này.

Theo thời gian mòn mỏi, niềm hy vọng, an ủi cuối cùng trong lòng Như Thủy cũng tắt dần đi. Sống như một thể xác không hồn, cô chờ mong đến giờ mục rã, cùng Văn Bằng hội ngộ

Kể cho mẹ nghe về cái chết đột ngột và đầy thương cảm của Văn Bằng, Như Thủy chỉ mong được bà thông cảm, đồng tình, cho phép cô được ba năm âm thầm để tang anh. Dù chưa cưới hỏi, trong thâm tâm, anh thực sự đã là chồng của cô rồi.

Những tưởng bà Lợi sẽ hết lòng từ chối, nào ngờ bà lại nhận lời một cách dễ dàng. Đôi mắt buồn thiu, bà đồng ý cho cô đem linh vị Văn Bằng về phòng, lập một bàn thờ nhỏ, sớm hôm nhang khói.

Mẹ đã chấp nhận Văn Bằng rồi ư? Như Thủy mừng rỡ trong lòng khi một lần trông thấy bà thành kính thắp nhang cho người quá cố. Nét mặt ăn năn, bà như đang sám hối một lỗi lầm:

– Văn Bằng, cậu sống khôn, thác thiêng về nhận giấy tiền vàng bạc mà hiểu cho tôi.

Nép mình sau bức bình phong, Như Thủy nghe lời mẹ thì thầm khấn vái

– Tôi không có ý giết cậu đâu. Tất cả chỉ là một tai nạn ngoài dự đoán....

Pho tượng cổ quan âm từ trên kệ sách bỗng rơi cạch xuống nền gạch vỡ tan. Ngẩng đầu lên, bà nhìn thấy Như Thủy đứng đó tự bao giờ, đôi mắt cô mở trừng trừng giận dữ.

- Như Thủy, nghe má nói. Sự thật má không phải là hung thủ - Biết không thể giấu con, bà chạy theo giải thích - Má chỉ mượn tụi du cô đánh dần mặt nó thôi. Má đâu ngờ nó lại bị trật chân, té đập đầu vào cạnh đá. Con tin má đi, má đâu tàn nhẫn như vậy chứ.

- Má im đi! - Bịt chặt hai tay, Như Thủy cố không nghe lời bà nói, nhưng những âm thanh rành rọt như muốn xé tung màng nhĩ của cô. Ông trời ơi, ông lại tiếp tục giáng xuống đầu con bao bất hạnh. Để từ phút giây này con vĩnh viễn mất đi nguồn yêu thương an ủi cuối cùng. Con phải nhìn bà mẹ yêu kính của mình bằng ánh mắt thù hận ư? Trời ơi, sao ông không vĩnh viễn giấu kín bí mật này?

- Lúc thằng Ba về báo đã lỡ tay đánh chết Văn Bằng.. - Thấy cô im lặng, bà sụt sùi kể tiếp - Má sợ quá. Thế nào rồi cảnh sát cũng truy tố, cũng tìm ra thủ phạm. Nên đêm đó má đã cùng thằng Ba tương kế tựu kế, dựng lên hiện trường giả đánh lạc hướng cảnh sát điều tra.

- Vậy là Văn Bằng phải chết hai lần? - Như Thủy bỗng hét to phẫn hận.

Nghĩ đến cảnh thi hài Văn Bằng bị đem ra bỏ giữa đường cho xe cán, cô rùng mình không chịu nổi. Hèn gì mà người tài xế lúc ra tòa cứ đẩy đẩy chối. Anh ta cứ ngỡ Văn Bằng uống rượu say rồi tự lao đầu vào xe của mình.

Một tài xế phải ở tù oan và một Văn Bằng chết trong uất ức đớn đau vì một định kiến sai lầm: môn đăng hộ đối, vì hai tiếng giàu nghèo trong nhân gian ấy. Trời hỡi! Biết bao giờ con người mới hết tham

lam, ích kỷ, sống yêu thương chan hòa và bình đẳng?

- Má ơi! - Đưa mắt nhìn bà Lợi đang gục đầu hối hận trên bàn thờ nghi ngút khói của Văn Bằng, Như Thủy thầm nức nở - Má có biết là chính má đã giết Văn Bằng. Không bằng hành động mà bằng lòng ích kỷ nhỏ nhen. Con không thể tự dối lòng, không thể không căm thù má, dù má là má của con.

Nghĩ đến đây, Như Thủy như không còn chịu nổi, vụt lao ra đường như một mũi tên không định hướng. Cô chỉ mong trong cơn hoảng loạn, mình bị một chiếc xe cán chết đi. Và... cô đã bị một chiếc xe cán thật, nhưng nó không giết chết cô, mà ngược lại nó cứu sống cô. Vì chủ nhân chiếc xe ấy chính là ông Hưng - tổng giám đốc công ty Vạn Thành, người mà một đời mẹ mãi mê đeo đuổi. Suốt thời con gái và cả bây giờ, bà đã muốn cô trở thành dâu của ông mà bất chấp thủ đoạn.

Ông đã nhận cô vào làm thư ký mà không biết cô là con của người yêu cũ của mình. Khuyến khích cô học tiếp chương trình đại học, ông không hay mình đang cứu vớt một linh hồn. Công việc đã giúp Như Thủy dần quên nỗi khổ tâm. Hai mươi năm dài cô sống trong lạnh lùng, căm lạng, như kẻ bàng quan phó mặc chuyện đời. Trong thế giới nội tâm đầy uẩn khúc, ai biết rằng cô đang ngập đầy hạnh phúc. Hạnh phúc trong tình yêu hoang tưởng cạnh Văn Bằng và một đứa con trai tuấn tú, cô đã nhắm một đối tượng cưới cho con của mình rồi. Đó là Ân Bình, liệu nó có biết không?

Vậy mà... chiếc thuyền buồm - món quà sinh nhật bất ngờ của Gia Huy lại phút chốc phá tan cuộc sống ấm êm hạnh phúc của giấc mơ hoang. Khuấy đảo tâm hồn cô, làm bật máu vết thương cũ năm nào. Bao nhiêu sự thật tàn nhẫn phút chốc hiện về như cơn bão cuốn trôi

lâu dài mộng mơ của cô đổ ra biển lớn.

Cơn gió lạnh thổi qua làm lay động chiếc rèm. Như Thủy chợt rùng mình nghe sống lưng lạnh toát. Chiếc nơ đỏ nơi cột thuyền buồm - một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay...?

Không! Như Thủy lắc đầu xua ý nghĩ vừa chợt đến. Không có chuyện hoang đường đó. Văn Bằng đã chết rồi. Cô và nhỏ Khánh Linh đã đi tảo mộ cho anh. Một con người bất hạnh lạc loài, không người thân thuộc...

- Ba ơi! Xong chưa vậy? Con còn phải đến công ty nữa đó.

Gỗ muống vào cạnh bàn, Ân Bình hét toáng lên, làm ông Phi đã cuống càng cuống hơn, chảo bò bít tết suýt rời khỏi tay rơi xuống đất.

- Ờ. Có ngay, có ngay! - Hét vọng lên nhà trên, ông lật đặt tắt lửa, bùng nguyên chảo thịt bò còn nghi ngút khói bước lên. Còn mấy miếng chưa chiên và mấy miếng đang chiên chưa kịp chín. Nhưng thầy kệ, cho nó ăn trước, trăm bót cái loa phát thanh công suất hơn ngàn oát này trước đã.

- Gì vậy ba? - Đôi mắt Ân Bình mở to háo hức, cánh mũi phập phồng trước mùi thịt thơm lừng - Ờ, thịt bò bít tết, tuyệt vời chưa?

- Phải ăn bằng nĩa mới đúng điệu con à - Ông đặt cây nĩa xuống cạnh đĩa khoai tây chiên khi thấy Ân Bình dùng muống để múc thịt bò.

- Ăn như vậy hả ba? - Một tay dùng nĩa cắm ngập vào miếng thịt bò vàng ươm đầy mỡ, miếng đầy khoai tây, Ân Bình nhồm nhoàm hỏi. Ông Phi gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng ăn chậm rãi, từ tốn thôi, kẻo người ta cười.

- Dạ - Ân Bình ngoan ngoãn gật đầu, nhai miếng thịt mềm, thơm

ngon đến mát và tê đầu lưỡi.

Chà, ông già dạo này tiến bộ ghê, cứ cho mình ăn món tây liên tục.

Chả bù lúc trước, cá kho cũng chẳng biết kho, cứ lóng ngóng, cho cô ăn hoài món cá ngọt như chè, tanh đến buồn nôn.

- Ăn nữa không? - Ông hỏi khi nhìn thấy miếng thịt trôi tuột vào cổ họng Ân Bình không đầy một phút.

- Dạ có - Ân Bình chìa đĩa, ngạc nhiên nhìn căn nhà gọn gàng, sạch sẽ. Cô thật không biết với cách nào, mà không quá hai ngày cha đã biến ổ chuột bầy nhầy của cô thành một thiên đường, ngăn nắp.

- Ăn đi, ngó cái gì? - Ông Phi nạt yêu con gái khi thấy nó bỗng thừ ra ngơ ngác.

Ân Bình ngược mắt nhìn ông rồi như tò mò chột hỏi:

- Ai dạy ba làm món bít tết này vậy hả?

- À - Đang sung sướng nhìn con ngon miệng, nghe hỏi ông Phi bỗng giật mình đưa tay gỡ tóc, ngẩn ngơ - Ai dạy ba nhỉ? Sao ba quên mất tiêu rồi. Có phải thím Tám ở cạnh nhà của mình không? Chắc không phải, vậy chắc là bà Ba Tàu vậy.

Lại lú lẫn nữa rồi, Ân Bình khẽ thở ra lắc đầu chán nản. Miếng thịt bò bỗng trở nên nhạt nhẽo. Tự nhiên cô thấy thương ba quá, dường như ông đã già nhiều.

- Con sao vậy? - Ông bỗng trở nên quỳnh quáng khi thấy mắt Ân Bình hoe hoe đỏ - Giận ba hả? thôi để ba cố nhớ. Dạy ba làm thịt bò là... à là... dì Năm... còn người đã nói với ba bốn chữ "thánh địa thương trường" là... là... có phải là Vạn Thành công ty không nhỉ?

- Ba! - Mắt Ân Bình bừng sáng, cô nắm lấy tay ông mừng rỡ - Ba đã nhớ lại rồi. Đúng là Vạn Thành công ty, nhưng ba có nhớ ai nói không?

- Đúng rồi hả? - Như được khuyến khích, ông Phi ngồi xuống ghế bành, tay bóp trán suy tư.

- Vạn Thành công ty... mà ai đã nói với mình cà? Hình như... - Nhíu mày, ông lẩm bẩm một mình - Hình như Vạn Thành là tên của một ngân hàng nổi tiếng lắm.

Mình mừng hụt mất rồi, Ân Bình lại thở ra chán nản. Khoác chiếc bóp lên vai, bước ra cửa, cô bỏ mặc ông với cơn lú lẫn. Bác sĩ tâm thần đã bảo ba không bị bệnh điên, nhưng tại sao lại đâm ra lú lẫn thì không tài nào đoán được.

Bây giờ thì cô có thể yên tâm đi làm bỏ mặc một mình ông ở nhà được rồi. Chứ mấy bữa trước, lúc mới rước ông lên, đi đâu cô cũng cài chặt cửa, nhốt ông như nhốt tù nhân trong nhà vậy.

Cô không sợ ông đi lang thang ra đường rồi bị xe đụng đâu. Thiệt đó, Ân Bình dám gạt đầu khẳng định điều này với tất cả mọi người. Ba của cô là một người đặc biệt. Chẳng những không đi lang thang giữa đường, mà ông còn biết tránh xe đúng theo luật giao thông dành cho người đi bộ.

Và một điều đáng để cho cô và mọi người ngạc nhiên về ông nữa. Đó là mức độ ông thích nghi với môi trường thành phố. Đúng là sự cam dỗ của phồn hoa mà. Ân Bình không sao ngờ nổi là cha lại tiếp thu cuộc sống văn minh một cách nhanh chóng và chính xác như vậy. Lấy món thịt bít tết ra làm chứng. Rõ ràng lúc dưới quê, ông có bao giờ nhìn thấy nó đâu. Vậy mà... ông lại nấu ngon như một thợ nấu ăn thực thụ.

- Ân Bình! Ân Bình! - Đang chạy đi nhanh, Ân Bình chợt nghe có tiếng ai đang thất thanh gọi tên mình. Đạp mạnh thắng xe, ngẩng đầu lên, cô ngạc nhiên nhìn Như Thủy hồi hả bước xuống xe, vẻ mặt đầy

khẩn trương:

– Tôi định đến nhà tìm cháu, nhưng không ngờ lại thấy cháu chạy trên đường. Tôi mừng quá !

Mừng quá! Đôi mắt Ân Bình chớm chớp vẻ không tin. Có bao giờ Như Thủy chịu để lộ tình cảm của mình ra ngoài nét mặt đâu. Vậy mà... hôm nay lại mở miệng bảo là mừng quá! Chắc là có chuyện lớn rồi. À! Hay là... cô ấy muốn cảm ơn mình về việc đã làm mai bác Gia Huy? Nghĩ đến đây, Ân Bình nhoẻn miệng cười.

– Thôi được rồi, cháu sẽ giúp cô. Chỉ cần cô giúp cháu một lần thôi.

– Việc gì? - Như Thủy vừa mở cửa xe vừa hỏi.

– Là cô cho cháu biết chuyện giữa cô và bác Huy. Hôm qua hai người đi chơi với nhau có cái lộn không?

– Cái lộn? - Như Thủy nhường nhường mày không hiểu.

Ân Bình gật đầu:

– Đúng vậy. Cô biết không, cháu và Phan An đã cá cược với nhau....

Với một giọng đầy nhiệt tình và sôi nổi, Ân Bình kể Như Thủy nghe câu chuyện cá cược của mình với Phan An. Đem tất cả diễn biến câu chuyện ngộ nghĩnh của mình với Phan An, cô kể cùng Như Thủy. Để lòng dạ héo sầu mà Như Thủy phải bật lên cười trước những tình huống trẻ con của chúng.

Tự nhiên, cô thấy mình như trẻ lại. Trong giọng kể, trong tình tiết hài hước của Ân Bình như có chất men nồng làm cô quên mất sầu muộn.

– Tôi có một việc cần cháu giúp. Cháu có sẵn lòng không?

– Dạ sẵn lòng, sẵn lòng chứ - Ân Bình đáp ngay không suy nghĩ.

– Vậy cháu lên xe đi ! - Như Thủy đưa tay mời, Ân Bình nhìn chiếc Cub 81 của mình rồi la lớn:

- Vậy rồi xe của cháu để đâu? Thôi cô cứ leo lên xe trước đi, cháu sẽ chạy sau. Đến công ty cháu sẽ vào phòng của cô ngay.
- Không phải đến công ty - Như Thủy đáp gọn rồi đưa mắt nhìn quanh. Không một lời giải thích, cô dắt chiếc 81 của Ân Bình, đi đại vào một căn nhà gần đó.
- Cô làm gì vậy? - Ân Bình tất tả chạy theo. Đến nơi, cô mới biết Như Thủy đã dùng một trăm ngàn để mượn người ta giữ hộ chiếc cub của mình.
- Tôi muốn mời cháu lên xe. Có một chuyện quan trọng lắm, tôi muốn nhờ cháu.
- Dạ - Lạ lùng, khó hiểu, Ân Bình ngớ ngẩn bước lên xe. Xem ra điều này không phải cô ấy nhờ mình chuyển một bức thư hay nhắn một lời hẹn với bác Huy. Chẳng biết chuyện gì nữa, sao ly kỳ, hồi hộp giống phim hình sự quá.
- Ân Bình à, vật này có phải của cháu không? - Xe chạy được một đoạn, Như Thủy bỗng mở xác tay lấy ra chiếc thuyền buồm. Cô ấy muốn chặn đầu mình. Ân Bình suy nghĩ lẹ rồi lắc đầu đầy đầy chối:
- Dạ không phải.
- Cháu đừng chối. Gia Huy đã kể cho tôi nghe tất cả. Từ việc cháu hẹn tôi đến việc chuẩn bị quà cáp, áo quần cho anh ấy - Như Thủy vẫn hướng mắt về phía trước.
- Dạ, nhưng mà... - Ân Bình chợt thấy run. Lẽ nào cô ấy muốn làm lớn chuyện này. Ôi, phải đôi co trước công ty và trước mặt của Phan An nữa. Cô thật chẳng muốn chút nào - Chỉ tại cháu thấy tội nghiệp bác Huy quá. Bác ấy yêu cô nhưng không biết cách tỏ bày. Nên cháu... nếu cô không thích lần sau cháu sẽ không làm nữa... Xin cô

đừng làm lớn chuyện này.

- Cháu làm rồi - Như Thủy hơi liếc mắt nhìn qua - Tôi không hề trách cháu, cũng không hề có ý định làm lớn chuyện này.

- Vậy.. - Thở phào qua lồng ngực nhẹ nhõm, Ân Bình đưa tay vuốt tóc - Cô muốn đến để cảm ơn cháu phải không? Không cần đâu, chỉ cần cô đáp lại tình cảm của....

- Ân Bình.. - Như Thủy chợt cắt ngang lời - Cũng không phải như cháu nghĩ đâu. Tôi đến chỉ để hỏi cháu một điều, ở đâu mà cháu có được chiếc thuyền này?

Tưởng chuyện gì, Ân Bình bật cười:

- Thì cháu mua chứ đâu. Ở ngoài chợ thiếu gì.

- Ở tiệm nào? - Như Thủy quay nhanh đầu lại, nôn nóng bấm cạch cây bút vàng tuyệt đẹp - Cháu đọc địa chỉ đi.

- Dạ - Đưa mắt ngó chiếc thuyền, Ân Bình đưa tay gỡ tóc - E làm cô thất vọng quá. Cháu không thể.

- Chiếc xe bỗng tấp nhanh vào lề, thắng gấp. Quay cả người sang hướng Ân Bình, Như Thủy nắm vai cô lay mạnh, mặt đầy vẻ khẩn trương

- Ân Bình, xin cháu đừng làm khó, tôi van xin cháu! Chuyện này với tôi quan trọng lắm.

- Không phải là làm khó - Ân Bình chồm chớp mắt - Mà là cháu không nhớ nổi. Lần đó cháu mua hơn ba bốn chục chiếc thuyền của hơn ba chỗ bán. Cháu không thể nhớ nổi là đã mua chiếc thuyền ấy của ai - Ngừng một chút, nhìn vẻ mặt đầy thất vọng của Như Thủy, Ân Bình nói tiếp - Cô thích chiếc thuyền này hả? Thì cô cứ giữ lấy đi, không phải bác Huy thì là cháu tặng. Rẻ lắm mà, cô đừng ngại.

- Không! - Như Thủy cương quyết - Cô không thể để mất đầu mối

quan trọng này được. Hôm qua, cô đã suy nghĩ thật nhiều rồi mới gọi điện hỏi Gia Huy. Dù muốn dù không, cô cũng phải tìm ra chủ nhân thật sự của chiếc thuyền buồm. Biết rằng hy vọng mong manh lắm, chẳng khác gì mò kim đáy biển. Nhưng biết đâu với tất cả quyết tâm và nhẫn nại, cô sẽ tìm thấy chiếc kim trong một phần trăm cơ hội mong manh đó. Cháu phải dắt ta đi.

- Nhưng đi đâu? - Ân Bình ngớ ngẩn - Cháu không nhớ.

- Thì đi hết - Như Thủy đáp gọn - Cháu mua bao nhiêu tiệm, ta đi bấy nhiêu tiệm.

- Để làm gì? - Ân Bình ngạc nhiên hỏi lại.

- Cháu không hiểu nổi đâu - Như Thủy không trả lời câu hỏi của Ân Bình - Chỉ biết rằng với ta, chuyện này quan trọng lắm.

- Vậy thì.. - Ân Bình thở hắt ra, nhân nhượng - Chủ nhật này, cháu sẽ dẫn cô đi.

- Không! Như Thủy lại lắc đầu - Ngay hôm nay, ngay bây giờ ta muốn cháu đưa ta đi gặp họ.

- Nhưng.. - Đưa mắt ngó đồng hồ, Ân Bình như ngầm nhắc cho Như Thủy nhớ đã đến giờ làm việc.

- Ta sẽ chịu trách nhiệm về việc này - Như Thủy đưa tay mở chìa khóa, nổ máy xe - Ta thà bị đuổi việc chứ không để mất cơ hội.

- Vậy.. - Ân Bình không đành lòng từ chối ánh mắt van cầu của Như Thủy, cô nhẹ gạt đầu - Cô chở cháu ra chợ Tân Bình.

- Chợ Tân Bình! - Chiếc xe quay đúng một vòng rất ầu. Suýt va cả vào cột điện, Như Thủy cho xe phóng vút đi ngay.

- Cô Như Thủy à! Xe chạy được một lúc, Ân Bình mới e dè hỏi - Cô có thể giúp cháu một việc không?

- Việc gì? - Trả lời như miễn cưỡng, Như Thủy không quay đầu lại.

Ân Bình nghịch nghịch con chó lông xù bằng bông phía sau xe.

– Là cô có thể cho cháu biết chuyện giữa cô và bác Huy. Hôm qua hai người đi chơi với nhau có cãi lộn không?

– Cãi lộn! - Như Thủy không hiểu nổi - Tại sao lại cãi nhau?

– Vì... - Cắn ngón tay, Ân Bình kể - Cô biết không, ngày hôm qua khi nhìn thấy bác Huy chở cô phóng vút ra đường, suýt cán bẹp cả cháu với Phan An. Cháu đã đoán rằng cô và bác Huy nhất định có chuyện rồi. Cô chắc đã giận và mắng cho bác Huy một trận nên thân.

– Vậy sao? - Như Thủy bỗng thấy vui vui trước cách dùng từ của Ân Bình. Con bé trẻ con nên nghĩ ai cũng trẻ con như nó. Cô mà mắng Gia Huy. Thật buồn cười.

– Thật vậy đó - Ân Bình gật đầu, đáp hùng hồn - Còn Phan An thì ngược lại. Anh ta một hai bảo là cô đã cảm động trước tấm lòng chân thật của bác Huy nên nhận lời rồi. Chắc chắc là cô đã đồng ý cho bác Huy chở đi chơi. Và tụi cháu đã cãi với nhau một trận. Cái bọn trẻ con này, Như Thủy bỗng thấy thèm được như chúng quá. Thật hồn nhiên, vô tư không vướng bận. Chuyện thiên hạ mà cũng mang vào người, suy nghĩ rồi cãi lộn. Thế nhưng cô bỗng tò mò muốn biết cuối cùng đứa nào sẽ nhin đứa nào? Ân Bình chịu thua chẳng?

– Không ai nhin cả - Ân Bình nôn nao kể - Nên cô biết không, sau gần một giờ cãi lộn cháu nghĩ ra một cách là đem trợn một tháng lương của mình ra cá độ với anh ta, ai thua phải dắt người kia đi ăn thỏa thích - Ngưng một chút lấy hơi, Ân Bình nói - Cô nghe xong rồi, cô nói đi, cháu và Phan An, ai là người thua cuộc vậy?

– Không ai thua cả - Như Thủy tham gia câu chuyện một cách tập trung hơn. Thật lạ, chỉ với mấy lời kể ngắn ngủi thôi, Ân Bình đã

chinh phục cảm tình của cô rồi. Hèn gì ông Hưng không mến cô như vậy. Bây giờ Như Thủy mới hiểu vì sao tổng giám đốc đổi cô để chọn một cô bé ranh con - Cô và Gia Huy đã không cãi lộn, cũng như không hề có chuyện tâm tình yêu được. Chúng tôi là bạn. Những người bạn đồng nghiệp bình thường.

- Vậy thì uống thiết - Ân Bình chọt chếp miệng nói như than - Mất bếng một chầu ăn nhà hàng rồi.

Hay tay chống lên cằm, mặt Ân Bình buồn tui nghĩ như chú mèo con bị mất mồi ngon. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô quay sang nhìn Như Thủy, hỏi:

- Mà sao cô không yêu bác Huy vậy? Bác ấy hiền lành, tốt bụng mà cũng đẹp trai, phong độ nữa.

- Vì tình yêu không phụ thuộc vào những thứ mà cháu kể - Mất Như Thủy mơ màng.

Ân Bình ngớ ngẩn:

- Không phụ thuộc vào những cái ấy thì tình yêu phụ thuộc điều gì?

- Trái tim, tâm hồn và về sự đồng điệu, cảm thông - Chưa bao giờ Như Thủy thấy mình cởi mở như vậy.

- Trái tim, tâm hồn, đồng điệu, cảm thông - Ân Bình nhú mày cố nghĩ - Chà, rắc rối thật. Cô Như Thủy này, cô đã yêu bao giờ chưa vậy?

Thoáng rùng mình, Như Thủy chuyển đề tài:

- Ân Bình, kể chuyện của cháu đi.

- Chuyện của cháu? - Ân Bình nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ - Nhưng cháu có yêu ai bao giờ đâu mà kể.

- Thì kể về tuổi thơ, về cha mẹ, về gia đình cháu - Như Thủy gợi ý.

- Về tuổi thơ... Chao ôi!

Như bắt trúng mạch, đôi mắt Ân Bình long lanh sáng. Bằng một giọng điệu trẻ trung, sôi nổi, Ân Bình kể cho Như Thủy nghe về một tuổi thơ gian khổ của mình. Về một người cha khù khờ nhưng hết mực yêu con, về ông Hưng và cả về câu chuyện ngộ nghĩnh của mình với Phan An. Về cái cảm giác ăn thua mỗi lúc cô gặp mặt Phan An nữa. Chẳng hiểu là tình cảm gì, sao mặt gầy mà lòng chẳng thấy ghét thù nhau.

Nó đã yêu Phan An rồi. Như Thủy thầm nghĩ trong nỗi bồi hồi. Giống như mình ngày trước và Văn Bằng vậy. Đối đầu nhau, nghịch phá nhau nhưng lòng luôn nghĩ về nhau. Dễ thương quá, Ân Bình, cháu có biết mình đang sống những giây phút hạnh phúc và tốt đẹp nhất của cuộc đời không? Hãy giữ gìn, nâng niu, tôn trọng nó. Một ngày không xa nữa, khi tình yêu đã chín mùi, tự nhiên cháu sẽ cảm nhận ra. Và Phan An cũng thế, tuy chưa tiếp xúc nhiều với chàng trai trẻ ấy, nhưng qua lời kể, cô biết hẳn có cảm tình với cháu nhiều.

Rồi bỗng nhiên cô nghe nhớ Văn Bằng quá. Nhớ còn cào da diết. Nhớ đến nỗi cô thèm được tâm sự, giải bày. Cô muốn kể cho Ân Bình biết rằng: Ngày xưa ấy, thời son trẻ, cô cũng chẳng thua kém mọi người, cũng có một mối tình dễ thương và đáng yêu như thế. Nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng Ân Bình hét lớn bên tai: – Tới rồi.

Tới rồi ư? Tim Như Thủy bỗng dưng đập mạnh. Bước xuống xe đi cạnh Ân Bình, cô nghe chân tay mình thừa thãi như cô gái lần đầu đến nơi hò hẹn, như Văn Bằng đang ngồi chờ cô trong một gian hàng mỹ nghệ.

– Đây nè cô. Cháu mua của mấy người này nè.

Ân Bình lại cất tiếng, đưa cô trở về thực tại. Mở mắt ra, xiết bao thất

vọng, bàng hoàng. Bởi trước mắt cô không phải là Văn Bằng với gian hàng mỹ nghệ, mà là một đám trẻ con. Chúng ngồi dài trên lề đường, tay đưa nào cũng bê một rổ đầy thuyền buồm bằng thủy tinh trong.

- Sao vậy cô? - Ân Bình nhìn Như Thủy thẫn thờ, lo lắng hỏi - Cháu mua của bọn họ. Cô muốn mua mấy chiếc?

Đôi mắt đưa chầm chậm dõi tìm, Như Thủy không nhìn thấy chiếc thuyền nào mang nơ đỏ trên cánh buồm như lời hẹn ước.

- Sao vậy cô?

Ân Bình lại lay lay tay áo làm cô thức tỉnh. Cổ trấn tĩnh, Như Thủy hỏi:

- Cháu nhớ xem có ai vắng mặt không?

- À! - Chớp mắt nhìn thật lâu. Ân Bình nhẹ lắc đầu - Không. Đủ cả. Mà cô muốn kiếm ai?

- Tôi muốn tìm mua một chiếc thuyền buồm có buộc chiếc nơ như thế này - Như Thủy lấy chiếc thuyền của mình ra. Ân Bình cầm lấy.

- Có khó gì, cô cứ mua đại một chiếc rồi cháu cột giùm cho.

- Cháu! - Như Thủy chợt quay nhanh người lại - Vậy chiếc thuyền này cũng do cháu buộc nơ có phải không.

Không phải - Nhưng nhìn thấy vẻ khẩn trương cao độ của Như Thủy, Ân Bình hoảng quá gật đại:

- Dạ phải. Cô mua đi, cháu buộc giùm cho, dễ lắm, nhà cháu còn cả một cuộn len màu đỏ.

- Vậy mà... - Buông thõng tay, Như Thủy thở ra, thất vọng - Ta đã hy vọng hão huyền.

- Cô hy vọng gì hả?

- Không gì cả - Trong phút chốc gương mặt Như Thủy trở lại vẻ lạnh lùng cố hữu - Cháu lên xe, trễ giờ làm việc rồi.

– Dạ - Toan hỏi một câu, nhưng nhìn thấy mặt Như Thủy lạnh băng, Ân Bình không dám. Bước lên xe với tâm trạng hoang mang, Ân Bình tự hỏi lòng sao Như Thủy lại thoát biến đổi nhanh như vậy. Vừa vui vẻ ân cần đó lại xa cách lạnh lùng ngay.

Ngày thứ ba rồi, công ty Vạn Thành vắng mặt cán bộ phòng lưu trữ Trần Như Thủy. Ai nấy thần nhiên, ra vào làm việc bình thường, nhưng sao Ân Bình thấy nóng ruột quá.

Một cái gì như nỗi ân hận cứ day dứt trong cô. Tự nhiên Ân Bình có cảm giác rằng: mình đã phạm một sai lầm. Linh tính như muốn báo cho cô biết, sự vắng mặt đột xuất của Như Thủy có liên quan trực tiếp đến mình.

Tại sao mình nói dối Như Thủy? Ân Bình tự trách mình, dù lời nói dối kia hoàn toàn vô hại. Cô hay cha buộc chiếc nơ vào cánh buồm thì có gì khác biệt đâu? Sao mà rối rắm muốn nổ tung đầu ra vậy?

Ba ngày rồi, Ân Bình vẫn chưa quên được vẻ mặt thần thờ của Như Thủy. Cô như thất vọng nhiều. Có chuyện gì? Cẩn cẩn cây viết, không tìm ra lời giải, Ân Bình đưa mắt ngó lên trời như tìm một lối ra. Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại chọt reo, Ân Bình uể oải đưa tay nhấc máy. Đầu dây bên kia giọng Gia Huy như trách móc:

– Ân Bình, cháu làm gì mà ba ngày rồi Như Thủy không đến công ty hả?

– Cháu ư? - Ân Bình như uất ức kêu lên.

Gia Huy khẳng định:

– Phải rồi, Ngân Đài bảo ba hôm trước thấy cháu và Như Thủy thân mật lắm, còn nắm tay nhau đi vào chợ Tân Bình nữa. Nói cho bác biết, có phải cháu đã nói gì xúc phạm đến cô ấy không?

– Không có - Ân Bình như muốn khóc.

Gia Huy nghiêm giọng:

– Đừng chối! Bác còn lạ gì tính cháu xưa nay, lại tài lanh giỏi trò mai mối chứ gì? Thiệt tài lanh quá....

Đầu dây cúp mạnh, chứng tỏ Gia Huy đang giận dữ. Sững sờ, uất ức đến rơi nước mắt. Ân Bình cắn môi khóc ngon lành. Đó, cứ tốt với người ta đi, cuối cùng lại bị chửi.

– Ê! Chung đi bạn - Không hay Ân Bình đang khóc, Phan An đập mạnh tay xuống vai cô nói lớn - Chuyện hôm trước đó, bạn thua rồi.

– Thua con khỉ - Sấn bực mình, Ân Bình quay lại hét to làm Phan An giật nảy mình. Chùm chìa khóa rơi xuống đất.

– A! A! Định nói ngang à? - Hơn một giây bất ngờ đứng yên lặng, Phan An nheo mắt cười cười - Mà sao yếu vậy? Chỉ mới thua một tháng lương đã khóc ròng? Mất mặt anh hùng quá. Thôi để Phan An này hào phóng trả giùm cho. Chịu đi rồi chứ?

– Không thèm đi đâu cả - Ân Bình quay lưng lại.

– Sao vậy? - Nhún vai một cái, Phan An đi vòng ra trước mặt Ân Bình - Tự nhiên quạu. Ai làm gì cô chứ?

– Tự nhiên quạu? Anh nói tôi khùng hả? - Trợn mắt, Ân Bình hét.

– Không khùng sao tự nhiên lại khóc? - Phan An không tha. Sao lúc này, anh thích trêu cho cô giận quá. Dường như khi trợn mắt phùng mang, cô đẹp lên nhiều lắm.

– Tự nhiên khóc hồi nào? - Ân Bình hất mặt lên.

Không khóc nữa, nhưng giọt nước mắt vẫn đọng lưng chừng trên má

– Tại ba anh chửi tôi chứ bộ.

– Ba tôi mà dám chửi cô? - Như nghe một chuyện khôi hài, Phan An phá lên cười lớn - Cô có cây dù ông nội lớn lắm mà.

- Còn dám mĩa mai tôi hả? - Giậm chân, Ân Bình giờ tay dọa đánh Phan An - Bác Huy mắng oan tôi, bảo tại tôi làm cho cô Như Thủy không đến công ty nữa - Nói đến đây, ầm ức quá không nhịn nổi, cô lại khóc ròng, thổn thức - Mà anh nghĩ coi, tôi có lỗi gì đâu. Tôi tài lanh làm mai là vì ai chứ? Hai người họ thành chồng vợ, tôi được gì? - Tưởng chuyện gì - Phan An móc túi, trao cho Ân Bình chiếc khăn tay - Hôm qua tôi cũng vừa bị ba chửi cho một trận. Ông còn bảo tại tôi theo rình, phá đám... - Ngưng một chút, anh thở ra, nói như an ủi - Khóc làm gì, chắc tại ông sợ cô Như Thủy không đến công ty luôn rồi đâm quạu.

Hỉ rẹt nước mũi vào chiếc khăn trắng của Phan An, Ân Bình tức tưởi:

- Bộ quạu rồi muốn chửi ai cũng được sao?
- Được chứ. Như cô vậy, nãy giờ quạu cũng chửi tôi, có sao đâu?
- Ừ! - Ân Bình trề dài môi.

Phan An nhẹ búng tay vào đó:

- Còn ư gì nữa, đúng quá rồi.
- Tại.. - Ân Bình lại nghênh mặt lên.

Phan An cười hiền:

- Đừng tìm cớ chống chế nữa cô. Tôi đã biết nguyên nhân nào khiến cô Như Thủy không đến công ty. Cô muốn nghe không?
- Muốn, dĩ nhiên là muốn - Ân Bình gật đầu nhanh rồi quay đi đồng đánh - Cô Thủy không đến công ty thì can hệ gì đến tôi mà muốn hay không chứ?
- Vậy.. - Phan An làm ra vẻ thản nhiên, quay gót - Tôi đến bệnh viện thăm cô Thủy đây. Ai không đi rồi đừng hỏi hận.
- Ồ không. Chờ tôi với - Lật đặt đuối theo anh, Ân Bình làm đổ luôn chiếc ghế và xấp hồ sơ xuống đất văng tung tóe.

Để mặc chúng, Ân Bình không thèm quay lại dọn trước cái lắc đầu như thể chào thua của Phan An.

– Sao anh biết cô Thủy vào bệnh viện vậy? Cô ấy bị bệnh gì? Có nặng không? – Bước theo Phan An muốn hút hơi, Ân Bình vẫn dòn dập hỏi.

– Ngân Đài nói, cô Thủy đột nhiên bị xỉu, phải đưa vào bệnh viện, còn nặng hay nhẹ thì phải vào thăm mới biết – Nhại giọng cô, Phan An nói luôn một tràng dài.

– Anh ngạo tôi à ! – Ân Bình bật cười, đấm nhẹ xuống vai anh.

Hơi bất ngờ trước thái độ của Ân Bình, Phan An quay đầu lại. Bắt gặp tia mắt của anh, cô như xấu hổ, bẽn lén giấu mặt mình sau mớ tóc. Đôi má hồng lên, thu hút lạ.

Tự lúc nào không biết, Phan An thấy khoảng cách giữa cô và anh dần rút ngắn. Nhưng rõ ràng nhất là từ sau đêm cùng cô dùng bữa ở nhà hàng, thái độ thù nghịch của anh đối với cô biến mất. Tự nhiên giữa hai người thoải mái hơn, anh trò chuyện với cô như một người bạn đồng vai, phải lừa. Chẳng màu mè, kiểu cách gì.

– Ba à, chiều nay nhà mình có khách. Bác Huy phó tổng giám đốc của công ty sẽ đến thăm ba – Nói xong mấy lời này với ông Phi, Ân Bình nhõn nhơ bước vào phòng, thả nằm dài trên giường, vặn to băng cái lưong mới mua lên thưởng thức. Mặc cho ông Phi một mình dọn dẹp.

Mà sao bác Huy lại nóng lòng gặp ba vậy nhỉ? Lật người nằm sấp, giở quyển album ra xem, Ân Bình thăm thắc mắc. Nóng lòng đến nỗi quên cả sĩ diện của một cấp trên, một người đứng tuổi, thân chinh bước ra xin lỗi rồi mời cô vào phòng làm việc của mình

– Thôi đi, cháu hồng dám vào đâu. Chuyện ngoài phận sự, rủi lại bị

mắng là tài lanh - Lúc đó, Ân Bình vẫn chưa quên cơn giận, nói mát một câu.

- Cháu không tài lanh, không tài lanh chút nào - Như quên mất phòng nhân sự lúc đó còn đông khách, Gia Huy cười giả lả - Cháu là một cô bé rất dễ thương, rất nhiệt tình. Bác sai lầm mới rầy oan cháu. Cho bác xin lỗi nghe! Bắt tay, bác cháu mình hòa với nhau đi. Mát lòng với hai từ "dễ thương, nhiệt tình" của ông, Ân Bình nguôi cơn giận. Cô chìa tay ra bắt rồi cùng ông bước vào phòng làm việc, lòng nghi hoặc, lẽ nào bác ấy lại muốn mình tiếp tục làm mai.

- Nghe Phan An nói, cháu vừa hỏi ba về bốn chữ thánh địa thương trường? - Cửa vừa khép sau lưng, Gia Huy đi thẳng vào vấn đề. Lại là chuyện này, Ân Bình thoáng nghĩ nhanh. Không ngờ Phan An coi vậy mà nhiều chuyện như con gái. Hôm qua lúc đến bệnh viện thăm Như Thủy, vui miệng cô kể anh nghe món bò bít tết của ba và chuyện ông bảo Vạn Thành công ty là ngân hàng. Ai dè chưa đủ bốn mươi tám tiếng đồng hồ, anh đã học hết cho bác Huy nghe.

- Và ba cháu đã bảo Vạn Thành công ty là ngân hàng có phải không? - Mặt Gia Huy như khăn trương lo lắng. là thấy ngạc nhiên. Lời nói của một ông già lú lẫn, có gì là quan trọng?

- Dạ phải, nhưng bác đừng giận. Ba cháu nói vậy vì không biết gì thôi. Không có ý bôi nhọ công ty đâu.

- Bác đâu có giận - Mặt Gia Huy chợt long lanh như có nước - Bác chỉ muốn đến nhà gặp ba của cháu để nói chuyện thôi.

- Nhưng mà... - Ân Bình kêu lên hốt hoảng - Ba cháu chưa nhớ lại, làm sao mà nói chuyện?

- Miễn sao bác nói được thì thôi, làm gì mà cháu cuống lên. Bộ sợ bác ăn thịt ba của cháu à? - Một lời nói như đùa mà Gia Huy lại

không cười. Xua tay bảo Ân Bình đi ra, ông như đã quyết định xong, cô đừng cãi.

– Dạ, vậy thì ngày mai chủ nhật, cháu mời bác.

Ân Bình nhẹ khép cửa bước ra, dạ hoang mang. Đúng hay sai khi cô thấy ông đưa tay lên chạm mắt.

– Ân Bình ơi, con có khách - Giọng ông Phi gọi lớn thất thanh làm cắt ngang dòng suy tưởng của cô.

Ủa! Đến sớm vậy sao? Vừa xỏ chân vào dép, Ân Bình vừa nghĩ thăm trong bụng, hôm qua hẹn bốn giờ, mà chưa tới hai giờ đã đến. Nôn gì mà nôn dữ.

Nhưng... Không phải Gia Huy. Ân Bình sựng lại ngay cửa buồng, cất giọng bàng hoàng:

– Là cô sao? Cô Như Thủy.

– Phải là tôi - Bước hẳn vào nhà, Như Thủy đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm

– Ba của em đâu?

– Dạ... - Như chợt nhớ Ân Bình quay lưng rảo mắt tìm rồi kêu lên ngờ ngác - Ủa, mới đây mà. Ba ơi, ba... - Ân Bình cất giọng gọi to nhưng không có tiếng trả lời - Chắc ba thấy cháu có khách nên bỏ đi rồi. Ngồi đi cô - Ân Bình kéo ghế mời Như Thủy - Cô xuất viện bao giờ? Sao hồng ai biết vậy? Hôm qua cháu trông cô vẫn còn mệt lắm mà.

– Tôi chưa xuất viện.

– Cô chưa xuất viện? - Hai mắt Ân Bình mở lớn - Trời ơi, vậy ra cô trốn viện à? Hồng được đâu. Cháu phải đưa cô vào bệnh viện.

– Khoan đã Ân Bình, nghe tôi nói - Níu lấy tay Ân Bình trì lại, Như Thủy nói như thể van xin - Tôi sẽ đi ngay. Đi ngay sau khi gặp ba của

cháu.

- Gặp ba của cháu? - Ân Bình buông thõng tay ngơ ngác - Bác Huy bảo cô à? - Rồi cô nhăn mặt nói - Cái bác này thiệt tệ, hết người sai rồi sao chứ, người ta đang bệnh cũng... Trời ơi, cô nhìn chân cẳng cô kia, đầy bùn đất. Chắc là cô phải lội nước rồi. Đang yếu như vậy mà. À...

- Đi đâu chứ? - Như Thủy lắc đầu như đứa trẻ bị người lớn đuổi ra ngoài không cho xem một đoạn phim tình cảm.

- Thì đi rửa chân rồi lau cho khô - Ân Bình dẫn Như Thủy ra sàn nước - Chứ để vậy bị cảm rồi sao?

- Cảm ơn cháu - Như Thủy cảm động trước sự săn sóc của Ân Bình
- Cháu hiểu lầm rồi, không phải Gia Huy sai bảo, mà ta tự đến một mình.

- Đến một mình - Ân Bình rút chiếc khăn lau trao cho Như Thủy - Để làm gì? Cô đang bệnh cơ mà?

- Vì ta quá nóng lòng. Hôm qua Phan An đã kể ta nghe. Sự thật cháu không phải là người đã buộc chiếc nơ đỏ đó.

Lại Phan An. Ngồi luôn xuống ghế, Ân Bình không biết mình phải khóc hay cười. Sao mà nhiều chuyện vậy?

- Cô à! - Thở ra một tiếng, Ân Bình thanh minh - Cháu không có ý định dối lừa cô. Chỉ tại cháu nghĩ rằng cháu hay ba cháu buộc chiếc nơ vào cánh buồm thì cũng giống nhau thôi.

- Không giống nhau đâu - Đôi mắt chợt dừng trên chiếc thuyền gỗ treo trên vách, Như Thủy đứng bật dậy ngay - Ân Bình, sao nhà cháu nhiều thuyền vậy?

- Vì ba cháu yêu thuyền lắm - Ân Bình đáp tự nhiên - Cô nhìn xem, khắp nhà cháu chỗ nào cũng có thuyền - Ngưng một chút, Ân Bình

nói thêm - Thuyền thủy tinh là của cháu mua, thuyền gỗ là của Phan An tặng. Còn thuyền bằng vỏ sò này là của ba làm. Thật đấy, ông tuy khù khờ nhưng khéo tay, làm thuyền đẹp lắm, chẳng những thế mà ông còn....

Ân Bình còn nói, còn ca tụng mãi người cha lú lẫn nhưng khéo tay của mình, nhưng Như Thủy đã không còn nghe gì cả. Tâm trí của cô giờ đây nằm trong mấy chiếc thuyền buồm. Kỳ lạ quá, mỗi chiếc mỗi kiểu, mỗi dáng vẻ riêng, song chiếc nào cũng buộc nơ đỏ trên cánh buồm theo cùng một kiểu.

Có phải anh không? Đôi mắt mờ lẹ, Như Thủy cúi nhặt cuộn len đỏ nằm lẫn lóc ở góc bàn. Vô tình hay cố ý mà bàn tay cô lại thất nó thành một chiếc nơ.

- Ôi! Cô hay quá, mới nhìn đã thất được rồi - Giọng Ân Bình kêu to thán phục như vọng về từ một cõi xa nào - Còn cháu hả? Ba phải dạy hơn một ngày mới thất được đó, cô... cô sao vậy? Sao cô lại khóc?

- Ta muốn gặp ba của cháu. Ông đâu rồi?

Rút khăn lau nước mắt, Như Thủy cố giấu cảm giác thật vào lòng nhưng không được. Dạ còn cào, linh tính như báo cho cô biết một điều gì đó đang đợi chờ cô.

- Ba ơ! - Ân Bình quay ra gọi rồi chợt nhận ra chiếc giỏ không còn treo trên vách, cô mỉm cười rút vai cùng Như Thủy - Ông đi chợ mất rồi, chắc tại có khách, ông muốn nấu đãi cô. Nhưng mà - chợt ngập ngừng - Ba cháu đi chợ lâu về lắm, cô có đợi được không?

- Được, được mà - Giọng Như Thủy xa xăm - Hai mươi năm còn chờ đợi được, ta ngại mấy phút nữa sao?

- Cô nói gì cháu không hiểu - Ân Bình rót cho Như Thủy một tách trà

- Tại sao cô lại cần gấp ba của cháu? Chiếc nơ đỏ nơi cánh buồm mang ý nghĩa gì? Cô kể đi.

Nhưng Như Thủy không kể, đôi mắt cứ hướng đắm đắm ra cửa.

Trông cái dáng cô ngồi sững sờ bất động, Ân Bình chột rùng mình cùng ý nghĩ, sao như hòn vọng phu, hóa đá chờ chồng?

Mấy hôm nay, ông Hưng bỗng có cảm giác Vạn Thành công ty đang lộn xộn, chẳng hiểu có chuyện gì mà lũ khỉ con như quynh cả lên.

Bốn hôm liền Ân Bình không đi làm. Song chuyện đó không lớn lắm, bởi sự vắng mặt của cô không gây thiệt hại gì đến công ty.

Tiếp theo là Như Thủy, cô giám đốc lưu trữ, nổi tiếng nghiêm túc xưa nay lại thường xuyên đi trễ. Hòn lơ lửng trên mây, bảo đưa tài liệu này lại nhầm sang tài liệu khác.

Nhưng thiệt hại nhiều nhất cho công ty vẫn là sự vắng mặt bất thường của phó tổng giám đốc Gia Huy. Như con biến dạng, thoát mới thấy đó lại biến đi ngay. Nhầm những lúc có khách đến ký hợp đồng, cứ bắt người ta phải chờ dài cổ.

Ba sự bất thường liệu có liên quan gì với nhau không? Bằng suy nghĩ logic của một người từng lão luyện trường đời, ông rút ra kết luận: "Tuy không dám chắc ăn, nhưng ông biết ba sự việc bất thường kia có một sợi dây liên hệ"

Chẳng lẽ.... trái tim ông bỗng dưng đập mạnh, chẳng lẽ ba của Ân Bình đã nhớ ra người nói câu "Thánh địa thương trường"? Song như vậy thì vô lý quá. Vì, nếu ông Phi nhớ ra, người đầu tiên được thông báo phải là ông. Gia Huy hiểu nỗi lòng mong đợi của ông mà. Vậy thì chuyện gì? Đưa tay bóp trán, chưa kịp tìm ra câu trả lời, ông bỗng thấy cửa phòng xịch mở rồi Ân Bình hốt hải chạy vào. Đầu tóc rối bù, gương mặt đầm đìa nước mắt.

- Ông ơi, cứu con với, con khổ quá!
- Có chuyện gì, bình tĩnh kể ông nghe, sao lại khóc? - Đỡ Ân Bình ngồi xuống, từ tốn ông rót một tách trà - Uống đi, uống một miếng lấy lại tinh thần.
- Cháu không thể nào lấy lại tinh thần được. Lắc đầu, Ân Bình khóc như mưa - Ba của cháu bị mất tích rồi.
- Hả? Cháu nói cái gì? - Nổi tiếng điềm tĩnh như ông mà còn làm rơi tách trà xuống đất. Rồi như kịp trấn tĩnh, ông nhẹ mỉm cười:
- Ân Bình, cháu lại nông nổi làm ta suýt rụng tim, chắc là ba của cháu đi chơi loanh quanh đâu đó. Thời buổi này làm gì còn chuyện bắt cóc tống tiền, mà nhà cháu thì có giàu lắm đâu, về nhà đi, biết đâu ba....
- Không phải đâu - Ân Bình vẫn khóc - Bốn ngày rồi, cháu và mọi người đã tìm khắp chốn, cuối cùng, túng quá cháu mới chạy đến ông
- Nắm tay ông, Ân Bình van vãn - Ông ơi, giúp cháu với, ba của cháu đâu rồi.
- Bốn ngày! - Đôi mày ông nhíu lại, vậy thì Ân Bình không nông nổi nữa rồi. Nhưng biết đâu ông ấy vì lú lẫn mà đi lạc, ông nghĩ đến tình hình sáng sửa nhất - Vậy cháu có báo cảnh sát chưa?
- Cháu đã báo cảnh sát, đã cùng cô Như Thủy lục tung các bệnh viện và các chợ gần nhà, nhưng không tìm thấy ba của cháu đâu cả - Ân Bình meo méo - Bác Huy và anh An bảo phải đăng tin tìm người trên báo và tivi. Trong lúc họ lo chuyện ấy, thì cháu chạy đến đây. Ông ơi! Giúp cháu với!
- À! Bây giờ thì ông hiểu sợi dây nào liên kết những sự bất thường của công ty, nhưng... vẫn một điều làm ông khó hiểu. Đó là sự hiện diện của Như Thủy. Trong câu chuyện này, cô giữ vai trò gì?

- Ông, ông không giúp cháu sao? - Thấy ông đột nhiên im lặng, Ân Bình lo lắng nắm tay ông lay mạnh.

- À không, ông giúp, ông phải giúp cho cháu chứ - Ông như chợt tỉnh, nhìn cô đầy vẻ trách móc - Nhưng sao chuyện đã xảy ra bốn bữa rồi, hôm nay cháu mới đến đây?

- Dạ tại.. - Ân Bình đưa tay quệt nước mắt - Tại bác Huy và cô Thủy bảo đừng làm kinh động đến ông. Ông già rồi, hãy để cho ông yên tĩnh.

- Vậy đầu đuôi câu chuyện ra sao? Ba cháu mất tích từ lúc nào? Kể ông nghe.

Từ tốn, ông rót cho mình một tách trà, trong lúc Ân Bình cuống lên:

- Cháu không thể nào kể nổi. Ông ơi, ba cháu tại sao lại không về? Ai đã bắt ba cháu chứ? Ông có hại ai đâu? Lại khù khờ lú lẫn nữa? Sao có người ác như vậy chứ?

Lo lắng cho ông Phi quá, Ân Bình ôm mặt khóc nghẹn ngào.

- Nín đi cháu - Vỗ nhẹ xuống vai cô, ông an ủi - Bốn ngày rồi, điều nguy hiểm nếu xảy ra đã xảy ra. Có lo lắng cũng chẳng được gì, chỉ bằng ngồi dậy bình tĩnh kể ông nghe. Biết đâu từ trong chi tiết, ông sẽ tìm ra manh mối?

- Thật hả ông? - Ngẩng đầu lên, mắt Ân Bình long lanh hy vọng. Bắt gặp cái gật đầu khuyến khích của ông, Ân Bình hít một hơi dài rồi cất giọng nghẹn ngào.

... Ngồi nói chuyện với Như Thủy một hồi, Ân Bình bỗng thấy chán và buồn ngủ. Lấy cớ bị nhức đầu, cô bỏ mặc khách với chồng báo rồi bỏ vô buồng.

Ngủ được bao lâu, Ân Bình không biết, cô chỉ biết là mình đang ngủ ngon thì bị tiếng đập cửa ầm ầm đánh thức.

- Cái gì vậy hả? - Thò đầu qua cánh cửa, cô cất tiếng cần nhần -
Giữa khuya làm gì đập cửa ầm ầm?

- Ân Bình, cháu tỉnh lại đi, ban ngày chứ không phải giữa khuya đâu

- Bị lay đến lần thứ ba, Ân Bình mới hoàn hồn chột tỉnh. Đưa tay lên
dụi mắt, cô nhìn thấy Gia Huy và Như Thủy đang đứng trước mặt
mình.

- Bốn giờ rồi ư? - Ân Bình như ngạc nhiên, lạ lẫm - Cháu mới nằm
một chút đã hai tiếng đồng hồ.

- Không phải bốn mà hơn năm giờ rồi - Gia Huy dí sát chiếc đồng hồ
vào mũi Ân Bình rồi giải thích lý do mình đến trễ. Sắp đến giờ hẹn lại
phải ký một hợp đồng.

Thường ngày, chắc Ân Bình đã mè nheo đòi Gia Huy dắt đi ăn,
nhưng phút giây này, cô không còn tâm trí đâu vùi vĩnh. Đã ra chợ
kiếm, đã lùng hết các nơi ông Phi thích đến đều không thấy bóng.
Màn đêm dần buông, Ân Bình như quỳnh lên. Nếu không có Gia Huy
và Như Thủy cạnh bên, cô thật sự không biết mình phải làm gì, có lẽ
cô sẽ ngồi khóc, sẽ cầu trời khấn phật giúp mình thôi.

Suốt bốn ngày đêm ròng rã, Ân Bình, Như Thủy, Gia Huy, và cả
Phan An nữa, đã miệt mài tìm kiếm. Từ bệnh viện, đồn cảnh sát đến
các chợ gần nhà, Ân Bình thậm chí còn đánh một bức điện khẩn về
quê. Biết đâu, ông vì một phút nhớ nhà, nông nổi bỏ đi.

Nhưng khắp mọi nơi, mọi chốn, nơi nào họ cũng nhận được câu trả
lời không biết. Hoặc có biết thì cũng cách đó hơn một tuần rồi.

- Ông ơi! - Kể đến đây Ân Bình bật lên nước nở - Có khi nào ba cháu
lạc mất luôn không? Chắc cháu không sống nổi, cháu thương ba
cháu lắm.

- Ông biết, ông biết mà! - Ôm Ân Bình vào lòng như đứa cháu, ông

Hưng dỗ - Nín đi, ông hứa sẽ giúp cháu mà.

- Thiệt hả ông? - Ngắc đầu nhìn ông, mắt Ân Bình sáng rỡ - Bao giờ thì ông đưa ba cháu về cho cháu?

- Làm sao mà ông biết được? - Bật cười trước câu hỏi trẻ con, ngó ngẩn của Ân Bình, ông đỡ cô ngồi dậy - Nhưng cháu cứ yên tâm.

- Thật hả ông? - Đôi mắt lại buồn, giọng Ân Bình xiu đi.

Ông Hưng như phật dạ:

- Coi cháu đó, bảo yên tâm rồi mà còn khóc, bộ không tin ông hả?

- Dạ tin, nhưng...

- Đã tin thì không nhưng gì cả - Ông Hưng nghiêm nét mặt - Bây giờ về nhà tắm rửa, ăn cái gì cho no rồi ngủ đi. Cháu đã ốm nhiều rồi.

- Ăn, ngủ? - Ân Bình tròn mắt - Làm sao mà cháu có thể ăn, có thể ngủ giữa lúc ba mình không biết sống chết ra sao chứ?

- Vậy cháu muốn làm gì? - Đôi mày ông Hưng nhíu lại.

Ân Bình nhẹ ôm cánh tay ông:

- Cháu muốn theo ông, cùng ông đi tìm ba.

- Không được - Ông Hưng kiên quyết lắc đầu - Xưa nay ta quen làm việc một mình. Nếu cháu không nghe lời thì tự kiếm đi, ta không giúp cháu đâu.

Biết khó có thể cãi lời ông, Ân Bình đành gật đầu thất thểu bước đi.

Như chưa tin tưởng, ông Hưng còn gọi điện cho Phan An, bảo anh theo hộ tống cô, đề phòng chuyện rủi ro.

Còn lại một mình, ông ngửa cổ nhìn lên trần nhà. Châm một điếu thuốc thơm, sắp xếp câu chuyện kể của Ân Bình lại theo cách nghĩ của riêng mình, ông quyết định điều tra theo hướng đã định. Sự biến mất của ông Phi có nhiều điểm đáng nghi ngờ lắm.

Có một điều đáng quý của Ân Bình mà mãi tận bây giờ Phan An mới

nhận ra. Đó là sự hiếu thảo và lòng tận tụy của cô.

Hơn một tuần liền cùng cha giúp Ân Bình tìm kiếm ông Phi, anh mới như người bừng tỉnh giấc ngủ say. Thật không ngờ đằng sau vẻ nông nổi, ngổ ngáo của cô lại là một trái tim dễ xúc động và một tấm lòng nhân hậu. Nhìn cô lo lắng chạy cuống cuồng, nước mắt ngấn dài, bỏ cả ăn uống, anh bỗng dưng thấy hối hận, thấy thương ba của mình hơn bao giờ hết. Cô như dạy anh biết quan tâm, biết nghĩ đến ba hơn. Bao lâu nay, mãi mê lao theo công việc, anh như dần quên mất sở thích của cha, của ông nội.

Đành rằng họ rất giàu, rất đầy đủ, muốn gì được nấy, không cần anh phải bận tâm. Nhưng tình yêu của một đứa con với cha mẹ, ông bà đâu phải chỉ lo bằng vật chất? Anh chợt cảm thấy tiếc nuối những buổi chiều, vì lười suy nghĩ, đã từ chối không đánh cờ cùng ông. Có lẽ từ hôm nay, chiều nào anh cũng phải rủ ông chơi, và sáng nào cũng cùng cha chơi Tennis.

Một trăm chín mươi bảy, một trăm chín mươi tám... Mãi suy nghĩ, Phan An không hay Ân Bình đã lạy gần hai trăm lạy. Đến khi cô vì kiệt sức té xỉu ra nền gạch, anh mới giật mình chạy vào đỡ cô lên.
– Ân Bình, Ân Bình, tỉnh lại đi! - Đút mấy muỗng nước vào miệng Ân Bình, nhìn bờ môi cô chèm chếp trên gương mặt tái xanh hốc hác, lòng Phan An bỗng dậy lên một niềm thương mến. Tội nghiệp, mấy ngày gần đây, cô thường hay bị ngất. Bác sĩ bảo thần kinh suy nhược, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nhưng cô thì chẳng phút nào chịu nằm yên.

Như lúc này đây, khi anh vừa mới đến, nép mình sau bức vách, anh đã nghe rõ lời cô khẩn nguyện, cầu cho ba được bình an, cô sẽ lạy tạ đất trời đúng hai ngàn cái.

Hai ngàn cái, vừa thoáng nghe qua Phan An đã rung mình kinh sợ. Lạ giả đồ như anh một trăm cái đã thấy hụt hơi. Vậy mà Ân Bình dám phát nguyện lạy một lúc hai ngàn cái.

Cô sẽ chết mất, Ân Bình ơi! Dùng khăn lau nhẹ trán Ân Bình, Phan An chợt phát hiện ra vết bầm tím trên trán của cô. Trời ơi! Ân Bình thật vượt xa trí tưởng tượng của anh, cô đã vừa lạy vừa đập đầu xuống đất để tỏ lòng thành.

Hèn gì mà ông không sai anh theo bảo vệ cô. Thì ra, từ lâu ông đã hiểu được tính khí của Ân Bình. Mà dù ông không biểu, anh cũng đến. Tại sao? Không biết, Phan An chỉ cảm thấy bất an khi không được tận mắt thấy cô thôi. Tự lúc nào, cô bắt anh phải lo lắng.

– Nước! – Ân Bình chếp miệng rồi chợt tỉnh. Thấy mình nằm trên giường cho Phan An đút từng muỗng nước mà cô chẳng chút ngạc nhiên, chẳng có chút phản ứng nào. Lặng lặng chống tay ngồi dậy, cô đi đến bàn thờ phật bà ở giữa sân, thắp thêm ba nén nhang rồi quỳ lạy.

Biết có nói gì cũng chẳng ích lợi gì, Phan An đứng dậy, lặng lẽ vào nhà dọn giùm cô căn nhà đã hơn một tuần bỏ phế. Thấy bình thủy hết nước, anh ra sau nhóm lửa rồi sẵn tay bắc luôn nồi cháo. Một như vậy, chắc Ân Bình ăn cơm hồng nổi đầu.

Vặn lửa riu riu, anh xách giỏ ra chợ mua thịt. Phải có cái gì bồi dưỡng chứ. Mua thêm một số trái cây, Phan An quyết định phải ép Ân Bình ăn cho bằng được.

– oOoOo-

– Tấm hình này tôi chụp chung với ba năm sáu tuổi, Ân Bình rút tấm ảnh ra khỏi album, đưa cho Phan An rồi nói - Mười bốn năm rồi, mà anh xem, nước hình hầy còn tốt quá.

- Ờ - Kín đáo che miệng ngáp, Phan An cầm tấm hình, mắt cố nheo chống cơn buồn ngủ, khen cho cô vừa bụng

- Trông cô hồi nhỏ dễ thương quá.

- Dễ thương gì - Ân Bình lấy lại tấm hình - Ba tôi bảo, lúc nhỏ tôi giống hệt con trai vậy, nên mỗi lúc coi tấm hình này tôi ghét lắm, muốn xé bỏ cho rồi. Ai dè đây là những hình ảnh cuối cùng của ba tôi chứ - Giọng Ân Bình chùng đi tắc nghẹn.

Sợ cô lại khóc, uổng công mình dỗ dành nguyên cả buổi chiều, phải đơ lưng mỗi căng, xem gần tám cuốn album vừa lớn, vừa nhỏ của cô. Phan An nói nhanh:

- Chà, còn tấm này thì sao? Lớn hơn một chút rồi, đâu có giống con trai nữa.

- Tấm này hả? - Cúi xuống nhìn, Ân Bình lại thở ra - Tấm này là kỷ niệm năm tôi lên mười tuổi. Anh có biết là tôi vừa mới khóc xong không. Nghe ba tôi bảo, hồi nhỏ tôi khoái chụp hình ghê lắm. Lần đó, ông không chịu cho chụp hình nên tôi khóc, anh thấy ba có thương tôi không?

- Ờ thương, thương lắm - Phan An đáp lẹ, tay lật nhanh quyển album.

- Còn tấm này chụp ba tôi khi tôi mười tám tuổi - Ân Bình vẫn say sưa xem ảnh - Chà, bây giờ nhìn kỹ lại, thấy ông cũng đẹp trai phong độ. Vậy mà, ngày trước tôi cứ chọc, cứ bảo ông khù khờ, lú lẫn. Còn tấm này....

Không ổn rồi, đưa tay lên dụi mắt, Phan An như tỉnh hẳn cơn buồn ngủ. Ngó lên, đồng hồ đã chỉ đúng mười một giờ. Làm sao bây giờ? Anh nhìn quanh tìm cách dỗ Ân Bình ngủ. Nửa tháng trôi qua, cô kiệt sức đến nơi rồi.

Đôi mắt anh dừng lại trên chai thuốc ngủ rồi lắc đầu nhanh. Dùng thuốc ngủ hoài không tốt, mà có dùng, Ân Bình cũng chẳng ngủ được đâu. Lúc này chẳng phải anh đã lén bỏ vào ly nước của cô gần mười giọt là gì?

Phải nhờ cô Như Thủy. Len lén bỏ mặc Ân Bình với xấp album, Phan An lén ra sau, kín đáo nhấn điện thoại gọi đến nhà Như Thủy.

- Cháu nói sao? - Giọng Như Thủy đầy vẻ quan tâm - Ân Bình không chịu ngủ, cứ ngồi xem hình hả? Được rồi, cô đến ngay.

Cắt điện thoại vào túi áo, Phan An nhẹ nhõm bước lên ngồi cạnh Ân Bình, nghe cô lẩm bẩm, mà mắt cứ hướng ra cổng chờ một tiếng xe quen thuộc.

Từ hơn nửa tháng nay, anh và cô Như Thủy bỗng trở thành bảo mẫu, những người bạn tận tình giúp đỡ Ân Bình. Thì ra, cô ấy cũng không đến nỗi khó khăn, khô khan tình cảm như một số người ác miệng. Càng gần, anh càng thấy mến cô hơn, có một nét gì đó buồn buồn rất dịu dàng, nữ tính làm nao náo người đối diện. Tự nhiên mà anh nghĩ, thuở còn trẻ, cô hẳn gặp nhiều đau khổ lắm.

Rồi anh nghe tiếc, tiếc cho ba không cố công chinh phục. Đành bỏ mất một người vợ hiếm có trên đời. Mà sao cô lại không thích ba mình? Phan An cũng cảm thấy ngạc nhiên. Ba có gì tệ mà cô Thủy chê chứ?

Ba không tệ, chỉ dở thôi, Phan An bào chữa giùm ba. Đáng lẽ đây là cơ hội tốt, để ông được cận kề người đẹp. Biết đâu, vì chung mục đích giúp đỡ Ân Bình, ông và cô sẽ hiểu được nhau, sẽ nảy sinh một tình cảm tốt lành?

À! Phải rồi! Như chợt nhớ, Phan An rút nhanh điện thoại ra bấm số. Chắc kịp mà, lòng chứa chan hy vọng, anh hình dung phút giây được

gọi cô Thủy bằng tiếng mẹ ngọt ngào.

Nhưng sao lạ quá? Phan An thấy ngạc nhiên. Sao chuông đổ lâu rồi mà chẳng có người nhắc máy. Ba đâu? Ông đâu? Chưa bao giờ có tình trạng chờ chuông lâu như vậy? Anh bỗng cảm thấy lo lo, lẽ nào....

Vừa nghĩ đến đây thì ngoài cửa có tiếng chân người bước. Biết chắc là Như Thủy nên Phan An đứng vội lên.

– Ân Bình đâu? Nó ngủ chưa? - Như Thủy hỏi nhanh.

Phan An nhẹ lắc đầu rồi nói:

– Cô Thủy, cô ở lại với Ân Bình, cháu phải về, chẳng hiểu sao tối rồi mà nhà cháu trống không, cháu lo quá.

– Ờ cháu về đi. Chạy xe cẩn thận đó - Giọng Như Thủy vang theo triu mến. Cô thật sự thương và lo cho anh như một người ruột thịt của mình.

Bóng Phan An khuất rồi, Như Thủy mới nhẹ vén tấm màn để bước vào. Trên giường Ân Bình đang nằm sấp, mãi mê xem những tấm hình.

Những tấm hình! Ồ! Sao bây giờ cô mới nhớ ra điều này chứ? Không cần phải chờ đợi, cô sẽ có câu trả lời ngay tức khắc. Nén hồi hộp vào lòng, Như Thủy đi như bay đến bên Ân Bình, giằng lấy quyển album rồi lật thật nhanh.

Đáp lại vẻ mặt căng thẳng đầy hồi hộp của cô là một người đàn ông lạ hoắc. Vẻ mặt rắn rỏi phong trần, ông đang cười hạnh phúc, choàng tay sang cổ Ân Bình.

– Cô Thủy, đây là tấm hình mới nhất của cháu với ba đó - Không một chút ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của Như Thủy, Ân Bình nói như cô đã ở đây từ lâu rồi.

– Còn đây nữa. Hình này chụp lúc cháu và ba đi sở thú. Ông cứ một hai nằng nặc đòi leo lên lưng ngựa chụp hình. Mà cô xem, dáng ba cháu ngồi ngựa cũng oai phong quá chứ.

Nguyên một quyển album chụp toàn cảnh ông Phi và Ân Bình dạo chơi thành phố. Không nhìn thấy nét quen thuộc nào, Như Thủy giấu tiếng thở dài thất vọng, đẩy quyển album lại.

– Còn đây... đây là ảnh ba chụp lúc còn trẻ, chưa cưới vợ, chưa có con - Ân Bình chợt lấy từ sau một tấm hình ra một tấm khác nhỏ hơn, đã ố vàng bởi sự hủy hoại của thời gian. Ba trông rất đẹp trai nhưng không được phong độ lắm. Cô xem đi!

Ơ hờ đưa tay cầm bức ảnh. Mắt Như Thủy chợt như bị hút vào ngay. Thời gian xóa mờ, tấm ảnh không còn nguyên vẹn hình người.

Nhưng, chỉ thoáng nhìn, cô đã nhận ra.

Không phải ai xa lạ, anh chính là Văn Bằng, người mà cô đã héo mòn chung thủy đợi chờ. Nhưng như vẫn chưa tin, Như Thủy đưa tay lên dụi mắt để dòng lệ lăn dài. Không làm lẫn được. Đây chính là anh.

– Cô thích xem hình ba lúc trẻ lắm hả?

Không nhìn thấy diễn biến khổ đau trên mặt Như Thủy, Ân Bình trao cho cô một quyển album cũ

– Cô xem đi, hình của ba lúc trẻ đó.

Từng tấm, từng tấm được lật qua chậm rãi. Văn Bằng trẻ trung ngày nào lại hiện ra rõ ràng trước mắt cô. Nụ cười hồn nhiên, đôi mắt sáng, anh như quên cuộc tình đau khổ, như quên mất trên thế gian này tồn tại một Như Thủy héo mòn đau khổ đợi chờ anh.

Anh đã có vợ. Như Thủy chợt nghe tim đau thắt nghẹn. Anh đã phản bội cô, đã có con, đã sống trong yên bình hạnh phúc của một mái ấm

gia đình. Bên cạnh một người vợ, một đứa con. Nước mắt ứa ra, bên cạnh nỗi vui mừng biết anh còn sống, Như Thủy nghe như đất trời đảo lộn dưới chân mình.

Cô chợt muốn biết mặt người đã thay mình ở cạnh anh suốt từng ấy năm trời, chắc cô ta đẹp lắm vì Ân Bình rất giống mẹ mà.

Nhưng coi hết mấy quyển album, Như Thủy không nhìn thấy bóng hình giai nhân nào cả. Chỉ có Ân Bình với Văn Bằng. Hai cha con họ đùa vui, thân mật như hai người bạn.

– Ân Bình - Giọng Như Thủy khản đặc - Mẹ của cháu đâu, sao cô không thấy?

– Cháu không có mẹ! - Ân Bình rưng rưng đáp.

Như Thủy ngẩng đầu lên:

– Tại sao?

– Tại vì... - Như chạm nỗi niềm riêng làm vết thương lòng bật máu, Ân Bình òa khóc - Vì... theo lời bà vú kể, bà ngoại cháu chê ba cháu nghèo lại mắc bệnh lú lẫn, nên không chịu gả. Bà ngoại đã bắt mẹ lên Đà Lạt sanh con rồi cho tiền lên bảo bọn đàn em bắt cóc, đem con đi bỏ vào viện mồ côi. Bà vú lúc đó ở trong nhà nghe được, thương cho cha con cháu quá, bà đã lên bồng cháu đi ngay lúc mẹ vừa sanh, một mê man không biết. Trước khi đi, bà đã ăn cắp của bà ngoại một số vàng vòng. Sợ bị ngoại đuổi bắt, bà đã dắt ba và cháu lên vùng biển hẻo lánh để mà ẩn náu.

Có thật thế không? Như Thủy nhìn Ân Bình không chớp mắt. Nó là con của cô ư? Đứa con mà cô chưa một lần tận mặt, cũng không hề biết nó là gái hay trai.

Qua lời kể, qua linh tính, trái tim người mẹ bắt đầu chấp nhận.

Nhưng lý trí buộc cô phải nghi ngờ. Làm gì có chuyện tình cờ, hy

hữu vậy.

– Thế cháu có hình của bà vú không?

– Dạ có, nhưng một tấm thôi.

Tấm ảnh được đem ra, và Như Thủy không còn gì để nghi ngờ.

Chính thật bà vú, bà vú tốt bụng năm nào đã bị cô trách oan.

– Ân Bình ơi! - Không còn chịu nổi, Như Thủy vút ôm chặt lấy cô òa khóc - Ta muốn gặp bà vú.

– Bà vú chết rồi - Ân Bình nói trong tiếng nức - Thật là tội nghiệp, bà thương cha con cháu lắm, vậy mà khi bà bệnh, ba con cháu lại không có đủ tiền lo thang thuốc. Con vẫn nhớ hoài, trước khi chết, bà vú cứ nắm tay con mà nói "Ân Bình, hãy đi tìm mẹ cháu, nó là người tốt. Nhưng..." - Ngưng một chút, Ân Bình nói tiếp bằng một giọng ăn năn, hối hận - Chưa kịp cho cháu biết mẹ là ai, bà đã chết rồi, cháu hỏi ba thì ba cứ trả lời ngớ ngẩn, nên không sao tìm được.

Con không phải tìm đâu. Mẹ đang ngồi trước mặt con đây. Như Thủy nói với con bằng ánh mắt. Vòng tay mẫu tử đang rộng, Như Thủy những muốn gọi tiếng con triu mến. Nhưng như vậy là đường đột lắm, cô tự kiềm chế bản thân mình. Ân Bình sẽ chẳng tin đâu. Bất ngờ quá.

– Cô, cô làm sao vậy? Cô khóc ư?

Giọt nước mắt rơi trúng tay đã làm Ân Bình chột tỉnh. Ngẩng đầu lên thấy mặt Như Thủy đầm đìa nước mắt, Ân Bình vòng tay sang cổ cô thút thít:

– Cô ơi, sao mà cô thương cháu vậy? Đã một tuần cháu làm cô phải lo lắng và vất vả. Cháu xin lỗi cô!

– Đừng nói vậy Ân Bình - Áp mặt mình vào má Ân Bình, Như Thủy nghe hai dòng lệ nóng nhập vào nhau, ràn rụa chảy - Đó là trách

nhiệm của... cô mà.

– Trách nhiệm gì? - Ân Bình ngơ ngác.

Như Thủy khẽ mỉm cười:

– Rồi một ngày gần đây cháu sẽ biết, còn bây giờ, cháu ngồi dậy rửa mặt đi, cô hâm cháo xong rồi mình cùng ăn.

– Cháu không thấy đói - Ân Bình lắc đầu.

Như Thủy làm mặt giận:

– Không đói cũng phải ăn. Bộ cháu muốn ngã bệnh, đầy đọa ta với Phan An nữa hay sao?

– Cháu.. - Ân Bình như có vẻ xiêu lòng.

Như Thủy tấn công luôn:

– Cô không bằng lòng khi thấy cháu rũ rượi mất hết ý chí và nghị lực như vậy. Đành rằng buồn đau ai cũng buồn đau, nhưng không thể yếu hèn đầu hàng hoàn cảnh. Nếu năm xưa, cô cũng như cháu tự hủy diệt đời mình thì làm sao có cơ hội.

– Cơ hội gì hả cô? - Ân Bình đã nín khóc, lắng nghe.

Như Thủy nén tiếng nấc:

– Nếu cháu chịu ăn uống bình thường, ta hứa sẽ kể cho cháu nghe chuyện tình của ta.

– Thật hả cô? - Như quên hết đau buồn, Ân Bình bật nhanh dậy đi vào phòng vệ sinh. Khẽ bật chiếc quạt ga nhóm lửa, Như Thủy mỉm nhẹ nụ cười. Ân Bình, liệu con có đoán được đó là chuyện tình của cha mẹ con không? Sao đôi mắt tròn vo, con nghe chuyện như một kẻ bàng quan, một khách hiếu kỳ vậy?

– Ân Bình là con ruột của cô? - Phan An té ngựa, như bị rơi từ cung trăng xuống. Hai mắt mở to nhìn Như Thủy, anh tự hỏi: Phải chăng đây là một giấc mơ?

Nhưng không, đó là sự thật. Sự thật không chỉ vì cái gật đầu xác nhận của cô, mà từ trong tấm ảnh và xấp thư tình.

Chưa hết bàng hoàng, Như Thủy lại đứng lên từ tạ ra về, đặt lên vai anh một trọng trách nặng nề, phải giúp Ân Bình nhìn ra sự thật.

Điều đó không khó, với quyển nhật ký, với xấp hình, anh đủ sức chứng minh với Ân Bình, Như Thủy thật sự là mẹ của cô. Nhưng phải nói làm sao cho cô chấp nhận? Điều đó thật không dễ chút nào. Liệu cô có bị sốc không?

Mãi nghĩ, đến nhà Ân Bình lúc nào không biết. Bước xuống xe, Phan An nuốt vào cổ ngậm nước bọt khô queo, đắng ngắt. Anh sợ phải nhìn cô vật vã, tự đầy đọa xác thân mình.

Nhưng cái gì đây? Phan An tưởng mình ngớ ngẩn quá hóa điên đến lộn nhà. Sao mà lịch sự, tươm tất vậy? Khắp nhà sạch bóng không hạt bụi, giữa bàn lại cắm một bình hoa nữa.

Dụi mắt, định bước trở ra, Phan An bỗng thấy tấm màn lay động rồi một Ân Bình đẹp như nàng tiên kiều diễm bước ra. Với mái tóc cắt cao và bộ đồ Jean trông cô khác hẳn. Mạnh mẽ, rắn rỏi và rất gọn gàng.

- Tôi mới đi cắt tóc về. Anh thấy có được không? - Mỉm cười, Ân Bình chớp mắt như thể làm duyên với Phan An.

Cô ấy giống Như Thủy quá - Phan An chợt nhận ra đôi mắt buồn và bờ môi mọng của Như Thủy trên mặt Ân Bình. Nhưng anh chẳng có thời gian để mà so sánh. Lo lắng, anh thăm hỏi - Có phải Ân Bình bị mất dây không? Sao mà vui vẻ vậy?

- Ngồi đi anh - Ân Bình kéo ghế mời Phan An rồi rót cho anh một tách trà thơm nghi ngút khói - Tôi muốn cảm ơn anh.

- Cảm ơn tôi? - Vừa ngồi xuống, Phan An đã đứng lên. Đặt tay lên

trán cô, anh lo lắng - Cô có làm sao không hả Ân Bình?

- Anh tưởng tôi điên hả - Ân Bình chợt cười giòn.

Giọng cười quen thuộc của cô làm Phan An bùng tỉnh. Cô ấy vẫn bình thường. Nhưng sao...

- Tôi biết anh ngạc nhiên vì sự thay đổi đột ngột của tôi - Như hiểu lòng anh, Ân Bình giải thích - Đó chẳng qua là nhờ cô Như Thủy nhắc nhở, đánh thức tôi. Anh có biết, suốt đêm tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi không nên làm như vậy, không nên tự hành hạ mình rồi kéo theo anh và cô Thủy.

- Cô biết nói như vậy, tôi cảm thấy an tâm lắm - Phan An thở phào ra. Bây giờ anh mới dám cười thoải mái - Thật ra cô buồn đau hay vui vẻ sống, tình trạng của bác trai cũng vậy, không khác được. Và biết đâu nhờ nghị lực, sáng suốt, cô tìm được bác trai một ngày gần đây.

- Anh nói đúng - Ân Bình mơ màng đôi mắt đẹp.

Thật lạ, Phan An cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ cắt tóc, thay một bộ đồ mà cô như khác hẳn. Xinh đẹp lên nhiều.

- Tôi sẽ không nản chí. Một ngày, hai ngày, một năm và thậm chí mười năm tôi cũng kiên trì tìm ba tôi. Như cô Thủy vậy, hai mươi năm dài, cô ấy đã thủy chung, đã chờ đợi một người.

- Cô biết rồi ư? - Phan An hỏi gấp.

Ân Bình gật nhẹ đầu:

- Phải, tôi đã biết. Cô Thủy đã kể cho tôi nghe cuộc tình thơ mộng và đầy sóng gió của cô. Anh biết không, sao tự nhiên tôi thấy thương cho cô quá. và tôi cũng tin rằng, một người tốt bụng như cô, thế nào trời phật cũng phò hộ cho cô đoàn tụ...

- Và em nữa, Ân Bình - Phan An chợt ngồi xuống bên cô, bàn tay

nhẹ nắm - Em cũng là một cô gái tốt, thế nào trời phật cũng giúp em, cũng cho em hội ngộ. Không chỉ với ba, mà má nữa, em có thích không?

Đôi mắt khẽ rưng rưng:

- Em không dám mơ hoang. Em chỉ mong tìm lại ba, vậy là đủ lắm rồi.

- Nhưng nếu như má của em đột nhiên xuất hiện, em có hận không?

- Làm sao mà em hận được khi cả đời chỉ mong một lần gặp má.

Hơn nữa bà vú đã kể em nghe, chuyện đó bất đắc dĩ thôi. Có phải lỗi của má đâu mà em hận.

- Vậy thì Ân Bình, em hãy bình tĩnh nhìn đây. Người trong ảnh chính là má của em.

Không ngờ câu chuyện lại thuận lợi như vậy. Phan An mở nhanh cặp táp lấy ra bức ảnh mà Như Thủy đã trao cho.

- Cô Như Thủy và.. - Ân Bình đã nhận ra người đang choàng tay qua vai Như Thủy một cách yêu thương là ai rồi. Cô hét thất thanh - Là ba mà, sao lại chụp ảnh chung với cô Như Thủy chứ?

- Vì người tình mà cô Thủy chờ mong hai mươi năm dài héo hắt chính thật là ba của em. Ân Bình à, đây là quyển nhật ký của hai người, em có thể kiểm tra.

Giọt nước mắt lăn dài. Những sự kiện rời rạc bỗng xâu kết lại tạo thành một bức tranh toàn vẹn. Đúng thật rồi, Ân Bình không sao phủ nhận. Như Thủy chính là mẹ ruột của cô.

Tự nhiên Phan An thấy Ân Bình chấp hai tay lên ngực, rất thành tâm, cô từ từ quỳ xuống.

- Em làm sao vậy? - Anh cúi xuống đỡ cô ngồi dậy.

Ân Bình nói trong hàng nước mắt lăn dài:

– Em cảm ơn trời phật. Họ đã ban cho em một đặc ân quá lớn. Em thật không biết làm gì để tỏ nhiệt tâm đền ơn họ.

Sống mũi chột cay, Phan An chớp mắt nhanh vẫn không ngăn được lệ trào ra khóe:

– Hãy là một đứa con hiếu thảo, như vậy là đủ lắm rồi. Trời phật không đòi hỏi gì ở em đâu.

– Thật không anh?

Ân Bình ngược mắt lên rồi chớp nhận ra bàn tay mình trong tay anh nóng ấm. Từ bao giờ họ đánh mất ngôi "tôi" lạnh lùng, xa cách?

Phan An cũng thế, anh cũng vừa chớp nhận ra, từ lúc nào anh gọi Ân Bình bằng tiếng em triu mến. Như ngưng ngừng, như bẽn lẽn, cả hai cùng rút tay về mà không dám nhìn nhau. Và cũng thật là kỳ diệu, giữa lúc đôi mắt không nhìn nhau đó họ lại bỗng thấy nhau rõ hơn bao giờ hết. Từng nét thân quen, từng hơi thở, từng nhịp đập của con tim như hòa một nhịp. Dù không hẹn mà họ cùng quay lại, cùng nói lên một ý nghĩ.

– Mình đến nhà cô Thủy.

Rồi như bất ngờ, như thích thú, cả hai nhìn nhau rồi cười sung sướng.

Nếu không nhận được thiệp mời chiêu đãi ghi rõ lý do đích thân Ân Bình mang đến, ông Hưng sẽ chẳng tin đâu. Bởi lúc nghe Phan An hào hứng kể ông đã cười, bảo nó đặt chuyện dụ ông. Ân Bình sao là con của Như Thủy được?

Nhưng bây giờ thì ông tin lắm. Chỉ có niềm vui của người mẹ gặp lại đứa con sau bao ngày thất lạc mới làm tan được lớp băng dày bao phủ trái tim cô.

Gặp cô hàng ngày ở công ty. Vậy mà suýt tí nữa ông đã chẳng nhận

ra cô. Kỳ diệu quá, chỉ có một tuần thôi mà cô như khác hẳn, như vụt biến thành người khác - trẻ trung hơn, hoạt bát hơn.

Nhưng điều đó chỉ càng làm khổ Gia Huy. Đưa mắt nhìn sang, ông hiểu vì sao giữa tiệc đông, thằng con mình nghe lạc lõng. Hơn lúc nào hết, ông biết nó đang choáng váng, đang bị sốc và đang cần được người an ủi. Nó chẳng còn gì để mà hy vọng, Văn Bằng không chết, anh ta chỉ tạm thời thất lạc một thời gian.

Can đảm lên con. Đôi mắt ông nhìn Gia Huy như nhấn gỏi. Hãy để đêm nay niềm vui trọn vẹn. Cho ta được an lòng uống cạn chung rượu mừng. Phải, mừng vui lắm, hôm nay chẳng riêng Như Thủy đổi khác mà ông cũng vụt trở thành đứa trẻ. Quên mất chức vị của mình, ông hòa vào đám đông cụng ly liên tục, đôi mắt ngời lên niềm hạnh phúc.

- Ông à, ông đừng uống nữa, ông say quá rồi - Một bàn tay chột giữ lấy cái ly.

Quay đầu lại nhìn thấy Ân Bình, ông trừng mắt:

- Cháu thật đáng đánh đòn Ân Bình à. Vui như vậy mà không cho ông nội uống. Buông ra!

Ông nội! Ân Bình chớp mắt lạ lùng rồi đôi má hồng chột đỏ. Mới đây mà ông đã biết chuyện mình với Phan An rồi ư? Ai nói vậy? Chưa kịp hỏi, Ân Bình đã tìm thấy câu trả lời. Tự nhiên cô đưa mắt ngó Phan An. Anh đang vui cười cùng đám bạn. Hồn nhiên, dễ mến làm sao! Ân Bình không nỡ cắt ngang cuộc nói chuyện của anh để mắng.

Nhưng khi tan tiệc, cô nhất định sẽ không tha.

- Như Thủy, ta chúc mừng cô - Rồi Ân Bình, ông bước lại gần Như Thủy - Cuối cùng rồi cô cũng tìm được con của mình.

- Vâng - Như Thủy đáp, mắt ngời hạnh phúc - Cháu thật sự không

dám tin vào hạnh phúc quá lớn này. Đến bây giờ mà cháu vẫn ngỡ mình đang sống trong mơ bác à.

Một giọt nước mắt hạnh phúc tuôn trào. Ông Hưng nhẹ đặt tay lên vai cô trù mền.

– Nhưng con cứ an tâm, đây là sự thật. Con không phải sợ tất cả biến đi đâu.

– Vâng...

– Xin mọi người tập trung lại đây!

Đằng kia, như đã say, Phan An nhảy tót lên bàn, vỗ tay tập trung sự chú ý của mọi người. Buộc ông Hưng và Như Thủy phải tạm ngưng câu chuyện, hướng mắt nhìn sang.

Hắn định bày trò gì đây? Ông Hưng khẽ chau mày nhưng không thấy bức mình. Thấy kệ, chúng còn trẻ, hãy cho chúng nó vui. Mà cũng ngộ, ông đổi tính rồi sao mà thích nhìn chúng cười đùa phá phách?

– Đây. Tôi xin trân trọng giới thiệu, bức tranh "Mơ Hoang", kỷ vật tình yêu mà hai mươi năm về trước bác Văn Bằng đã tặng cô Như Thủy, xin mời mọi người chiêm ngưỡng.

–Ồ - Nhiều tiếng xuýt xoa, thán phục vang lên. Đám đông dần vây quanh bức tranh như tự hào, như hạnh phúc. Như Thủy khẽ đỏ mặt trách yêu:

– Cái thẳng....

– À, Như Thủy, bác thấy dường như trong buổi tiệc hôm nay, còn vắng mặt một người?

– Dạ phải - Giọng Như Thủy thoáng chùng xuống buồn buồn - Người đó là mẹ cháu. Bà đã không đồng ý, và đã giận dỗi khi thấy con nhận Ân Bình.

– Cái bà thiệt tệ - Ông Hưng khẽ tặc lưỡi trách.

- Chẳng những thế mà còn không cho cháu đem Ân Bình về nhà nữa. Túng thế, cháu mới phải thuê tạm nhà của công ty - Ngưng một chút, cô nói như thanh minh cho hành động của mình - Ân Bình nó khổ nhiều rồi, cháu nghĩ mình phải làm một cái gì để đền bù cho nó.

- Cháu nói đúng - Ông gật đầu đồng tình - Ta tin rằng một ngày gần đây mẹ cháu sẽ hiểu ra.

- Dạ, cháu cũng mong vậy - Ngẩng đầu lên, Như Thủy bỗng kêu lên hốt hoảng - Ủa, Ân Bình biến đâu mất rồi?

- Cháu đừng lo - Ông Hưng bỗng mỉm cười - Ta thấy thằng Phan An cũng cùng biến mất theo nó nữa. Thôi đừng khe khát, hãy để cho chúng nó tranh thủ thời gian, tuổi xuân không dài lắm đâu.

- Dạ - Như Thủy cúi đầu nghe lời ông rồi xin phép ra tiếp khách, lòng khắp khởi vui khi thấy ông không tỏ ra căm đoán hay giận dữ. Ân Bình, chuyện tình của con đẹp lắm, tất cả mọi người đều ủng hộ con. Hãy ráng mà giữ lấy.

Bước đi nhanh, Như Thủy không hay sau lưng mình, mắt ông Hưng sáng quắc. Nở một nụ cười mãn nguyện và ranh mãnh, ông bước đi nhanh về phía dòng người.

- Ân Bình, em làm gì mà bỏ đi một nước, anh kêu cũng không dừng lại vậy? - Dưới lầu, Phan An cũng vừa đuổi kịp Ân Bình. Cả hai dừng chân dưới cụm dạ lý hương thơm ngát.

- Dừng lại làm chi? - Ân Bình giậm chân hờn dỗi - Có ai thêm chú ý đến mình. Đám bạn với chai rượu quan trọng hơn người ta mà. Thì ra cô ấy đang ghen. Mà ghen cùng ai vậy? Đưa tay quệt mũi, Phan An cười hạnh phúc:

- Trời ơi, cả chai rượu mà em cũng ghen được. Điều này chắc mai một anh hết dám nói chuyện với khách hàng con gái quá.

– Ai bảo với anh là người ta ghen chứ? - Ân Bình lừ mắt - Là gì của nhau mà bảo là ghen, vô duyên thấy sợ.

– À, thì ra.. - Phan An nheo mắt trêu cô - Em giận anh hổng nói gì với em hết phải không? Sao nóng vậy, từ từ rồi người ta nói. Tổ tình phải tùy lúc, tùy nơi. Phải trăng thanh, gió mát, ngan ngát mùi hoa như bây giờ mới nói được.

– Anh nói gì? - Ân Bình ngược mặt lên đanh đá - Tôi hổng có nghe đâu à.

– Anh nói là hôm nay cô Thủy, mẹ của em trông đẹp quá, em có nghe không? - Phan An khế thì thảo. Ân Bình như hực hững, ngẩng đầu lên, thấy hàm răng anh cười trắng đẹp dưới ánh trăng. Biết anh chọc ghẹo mình, cô giận dỗi co hai tay đâm vào ngực anh liên tục.

– Ừ! Chọc người ta, chọc người ta...

– Ân Bình - Phan An chột nắm tay cô mà nghe tim bồi hồi.

Gương mặt anh kề thật sát mặt cô. Ân Bình bối rối quay sang hướng khác làm nụ hôn của anh trượt xuống vành tai. Thẩn thức, rạt rào, cô nghe giọng anh trầm qua hơi thở ấm:

– Ân Bình! Anh vụng về lắm, không như bác Văn Bằng dùng bức tranh gợi ý tổ tình, cũng không biết nói lời yêu thương nồng thắm. Anh chỉ biết làm thế này để tỏ ý với em thôi.

– Anh biết làm gì? - Mắt Ân Bình chơm chớp đợi chờ.

– Làm thế này...

Nhẹ nâng cằm cô lên, Phan An từ từ cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng nhưng đậm thắm. Nụ hôn như cuốn cả hai vào một thế giới bông bênh, vào cõi hoang của thiên đường tình ái.

Giữa cơn ngất ngây, cả hai chột nghe tiếng chân người chạy dồn dập. Theo cơn gió, giọng ai đó la lớn thất thanh:

– Bức tranh "Mơ Hoang" bị đánh cắp rồi....

Bức tranh Mơ hoang là cả tâm huyết của ba cô gửi tặng cho mẹ. Nó quả thật vô giá đối với mẹ cô nhưng nó không phải là một tuyệt tác nghệ thuật để người ta có thể đem bán được nhiều tiền. Vậy, ai là người đánh cắp bức tranh? Để làm gì....

Một năm sau....

– Ân Bình, đến giờ rồi, sao con không lo trang điểm gì đi? - Thấy đồng hồ sắp chỉ đến con số bảy mà Ân Bình cứ ngồi yên, ngây người ra như phỗng trên ghế salon, Như Thủy nhẹ nhắc - Đừng để người lớn phải chờ mình, lẹ đi con.

– Dạ - Ân Bình uể oải đứng dậy. Bước vào phòng thay đồ với một tâm trạng u buồn, chán nản.

Mẹ không hiểu gì cả, hôm nay là ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt của cô.

Cô thật không muốn đến nhà hàng dự buổi chiêu đãi đặc biệt gì gì đó của ông Hưng. Hơn bao giờ hết, lúc này cô chỉ muốn thả người nằm dài trên giường ghi nhật ký.

Con gái người ta thì thích ghi nhật ký yêu. Còn cô, cô chỉ thích ghi nhật ký cho cha. Ngày nào cũng vậy, cô cũng tâm sự với ông những chuyện vui buồn, như ngày nào ông còn sống ở cạnh bên, cười vui vẻ, nghe cô hỏi bao điều ngốc nghếch.

Mẹ thương yêu cô thật, nhưng mẹ chỉ biết lo lắng, chăm sóc cho cô đầy đủ vật chất. Chỉ biết dạy cô những điều tốt đẹp giúp cô dần trở nên hoàn thiện, bớt quê mùa kệt cỡm. Chứ mẹ không như ba, hiểu được cô, trêu chọc cô và cười vui khi cô giận dỗi.

Không phải sinh nhật, mẹ cũng mua tặng được cho cô chiếc áo đầm thật đẹp, thật đắt tiền. Vậy mà hôm nay sinh nhật cô, mẹ lại không

thèm nhớ, không biết rằng cô thèm được ăn một chiếc bánh bông lan nhỏ. Thứ bánh rẻ tiền mà suốt hai mươi năm dài, năm nào ba cũng mua tặng cho cô đúng ngày sinh nhật.

Ba ơi! Cầm thỏi son lên, Ân Bình nhớ ông da diết. Một năm rồi sao vẫn như in trước mắt. Giọng ông cười vang lên thích thú khi lần đầu thấy cô cầm thỏi son vụng về trét lên môi. Ba như thế nào rồi? Sao vẫn như bóng chim tắm cá mù khơi? Hãy bình an ba nhé! Con đêm ngày van vái phật trời phò hộ cho ba.

– Ân Bình, Ân Bình ơi, xong chưa em?

Tiếng Phan An nôn nóng gõ cửa bên ngoài. Ân Bình nhẹ đứng lên, bước ra mở cửa.

– Trời ơi! Em vẫn chưa thay đồ ư? - Thấy cô chưa chuẩn bị gì, anh trợn mắt kêu lên - Trễ lắm rồi, chắc ba anh và ông nội đang nóng lòng chờ ở nhà hàng.

– Em cảm thấy nhức đầu quá. Hay anh và mẹ đi đi - Ân Bình mệt mỏi.

– Không được - Phan An lắc đầu - Bộ em muốn bị ông nội chửi hay sao mà nói vậy? Thôi vào đi, anh sửa soạn cho.

Rồi anh kéo tay Ân Bình trở về phòng, ấn cô ngồi vào ghế, anh trang điểm cho cô như một thợ lành nghề.

Biết tính Phan An, Ân Bình không chống cự, cô ngồi yên mặc cho anh vẽ, hồn lơ lửng, mệnh mang.

– Xong rồi, em đẹp lắm - Phan An nghiêng đầu ngắm rồi bảo - Em thay đồ đi, nhớ lựa bộ nào đẹp đó. À, thôi để anh lựa cho - Rồi anh lại đi đến bên tủ áo chọn cho cô một chiếc xườn sấm bằng nhung đen kết đầy kim sa lấp lánh.

Ân Bình trợn mắt:

- Một buổi tiệc thôi, anh làm gì bắt em mặc đẹp như cô dâu vậy?
- Tại anh thích mà, chiều anh đi - Phan An hôn nhẹ xuống má Ân Bình rồi đẩy cô ra sau bức bình phong. Thoáng ngần ngừ, nhưng mệt mỏi quá, Ân Bình mặc nhanh chiếc áo của anh trao rồi cùng anh bước xuống lầu.

Như Thủy đang nóng lòng chờ.

- Ô, Ân Bình! Con đẹp quá! - Như Thủy reo lên khi nhìn thấy Ân Bình
- chúng ta đi thôi, trễ rồi.

Chiếc Nissan 2.6 của Phan An lướt đi giữa lòng thành phố. Trông vẻ mặt anh nôn nao lắm. Nhưng nôn nao chuyện gì? Ân Bình không hiểu.

Sao bốn bên lặng ngắt như tờ vậy? Đứng chờ Phan An gọi xe trước cổng, Ân Bình bỗng thấy hoang mang khó hiểu trước khung cảnh yên ỗn, vắng vẻ của nhà hàng. Nơi này nổi tiếng và đắt khách lắm mà.

- Dạ không có khách đâu, ba và ông nội con đã bao trọn cả nhà hàng đêm nay rồi.

Bên tai cô văng vẳng tiếng Phan An, anh đang giải thích cho Như Thủy hiểu, bởi cô cũng hoang mang, lạ lẫm như Ân Bình.

Đặt trọn nhà hàng? Ân Bình càng thấy lạ trong lòng. Chuyện gì mà quan trọng vậy? Vị khách nào? Hợp đồng nặng bao nhiêu ký? Lần đầu tiên từ lúc đặt chân vào làm cho công ty, Ân Bình thấy tổng giám đốc của mình đích thân mời khách.

- Happy Birthday!

Đang đi, Ân Bình bỗng dừng chân đưa tay lên dụi mắt. Quáng gà chẳng? Sao cô lại thấy tên và ngày tháng năm sinh của mình được cắt nổi dáng trên phong vải vậy?

Happy Birthday to you - Chào một sinh nhật dễ thương.

Chưa kịp tỉnh thần, Ân Bình đã phải giật mình quay đầu lại. Dậy lên xung quanh cô một giai điệu thật dễ thương, và quen thuộc. Dàn nhạc "Đại dương xanh" nổi tiếng nhất thành phố đang từ từ bước ra sân khấu. Với đồng phục màu xanh nước biển, gương mặt người nào cũng tươi vui như muốn chúc cho cô trăm ngàn điều tốt đẹp.

– Mừng sinh nhật Ân Bình, chúc em một tuổi mới tràn đầy hạnh phúc.

Nắm giấy hoa trên tay Phan An tung cao, bay khắp gian phòng, bám đầy đầu tóc và quần áo Ân Bình trông thật đẹp.

Sinh nhật của mình ư? Chưa kịp tỉnh thần, Ân Bình lại thấy tám màn nhung lay động. Ông Hưng, Gia Huy, ăn mặc đẹp như dự một cuộc họp quan trọng khệ nệ đẩy một xe bánh kem ra.

Ôi! Ân Bình như hoa cả mắt. Hơn hai chục chiếc bánh đủ kích cỡ, sắc màu, hình dáng đang chập chờn ập hiện trước mặt cô. Chiếc bánh nào cũng mang lời chúc tốt lành, cũng có tên cô.

Mình mơ thật sự rồi! Ân Bình nghĩ như vậy rồi oà lên khóc. Dù là mơ, cô cũng cảm thấy hạnh phúc tột cùng.

– Mừng cháu thêm một tuổi. Ân Bình, thấp nển đi con - Nhìn Ân Bình triu mến, Gia Huy trao cho cô cây nến đỏ châm lửa sẵn.

– Dạ - Không biết nói gì, Ân Bình đi thấp nển.

Hai mươi một cây nến đẹp lung linh trên hai mươi một ổ bánh kem.

Và... sao lạ quá? Ân Bình ngơ ngác nhìn sáu chiếc bánh chưa được bắt bông, sắp thành một hàng ngang đều đặn.

Tất cả đèn của nhà hàng chợt tắt đi khi cô thấp xong cây nến cuối.

Gian phòng giờ đây lập loè trong ánh lửa lung linh, huyền bí như một bức tranh được nhìn qua chiếc kính ba chiều.

Mơ hoang! Đúng là mơ hoang thật sự rồi. Tuyệt vời quá, tuyệt vời đến nỗi Ân Bình không dám chớp mạnh đôi mắt. Cô sợ những hình ảnh tuyệt vời này sẽ biến đi, để cô phải một mình đối diện với đêm đen, hiu quạnh.

- Nén đã thấp rồi, bây giờ cháu cầu nguyện đi - Ông Hưng nhẹ đặt tay lên vai Ân Bình, mỉm miệng cười khi thấy mặt cô đầy nước mắt.

- Cháu.. - Nhẹ chắp tay lên ngực, Ân Bình lim dim mắt nguyện cầu.

- Để anh ghi hộ những điều nguyện cầu của em lên bánh nhé? -

Phan An bước lại gần cô, đến bên sáu chiếc bánh chưa bắt bông vẽ chữ, trên tay là cây bút bằng kem đỏ.

- Vậy em phải nói lớn lên điều nguyện cầu của mình ư? - Ân Bình bừng mắt hỏi.

Mỉm cười, Phan An nhẹ lắc đầu:

- Không cần đâu, anh đoán được mà.

- Có thật không? - Ân Bình như chưa an tâm lắm.

- Thật mà - Phan An gật đầu chắc chắn - Không tin thì em nhìn anh ghi đây, có phải điều đầu tiên em ước nguyện là ba sẽ trở về một cách bình an?

Đúng như vậy, Ân Bình vừa gật đầu, chưa kịp nhắm mắt lại đã thấy Phan An ghi vội lên chiếc bánh thứ hai:

- Một chiếc bánh bông lan nhỏ mà ba vẫn thường tặng em trong ngày sinh nhật.

- Sao anh biết vậy? - Ân Bình thoáng giật mình.

Cây viết trên tay Phan An lại ngoáy nhanh.

- Tìm được bức tranh "Mơ hoang" về đền cho mẹ.

- Ba sẽ trở lại bình thường.

- Được trở về đoàn tụ với ngoại.

Như đang ở trong bụng của Ân Bình, Phan An ghi rành mạch từng ước muốn của cô lên sáu chiếc bánh kem. Kể cả những ước mơ chưa thành tựu, chỉ mới thoáng qua ý nghĩ.

Kỳ lạ thật? Phan An có đùa chăng? Nghi hoặc, Ân Bình mở lớn mắt ngó Phan An. Anh như đứa trẻ rất vui, đang khệ nệ phụ Gia Huy đẩy ra một xe toàn những gói giấy đủ màu, từ to đến nhỏ.

Mẹ có cùng âm mưu với họ không? Đưa mắt nhìn Như Thủy, Ân Bình biết mẹ cũng như mình, tròn mắt ngạc nhiên và lạ lẫm.

Tựa như con rối bị giật dây, họ đành phải tuân theo sự điều khiển của ông Hưng, Gia Huy và cả Phan An nữa. Cứ như những nhà ảo thuật tài danh, ba người họ lần lượt bày ra sân khấu những điều không ai đoán nổi, ngờ tới được.

- Ân Bình à, cháu có đến sáu ước nguyện, mà ước nguyện nào xem ra cũng khó mà thực hiện nổi - Đẩy xe quà đến trước mặt Ân Bình, ông Hưng nói với vẻ ngập ngừng - Nên... ông không biết mình có làm cháu vui được chút nào không. Cháu cứ mở quà, mỗi gói quà sẽ tương ứng với một lời cầu nguyện của cháu. Với hết khả năng, ông chỉ làm được bấy nhiêu, mong cháu đừng thất vọng - Rồi ông quay sang bảo Phan An - Cháu qua giúp Ân Bình mở quà đi.

- Dạ - Phan An sốt sắng lấy món quà nhỏ nhất trao cho Ân Bình - Em mở đi!

Như kẻ bị mộng du, Ân Bình đưa tay mở tung lớp giấy. Một chiếc bóp đen bằng kim tuyến, hợp với chiếc áo cô đang mặc rơi ra.

Thoáng cảm động, Ân Bình đưa mắt nhìn Phan An ngỏ ý cảm ơn. Bởi cô biết, chính anh đã mua chiếc bóp. Chẳng phải một lần đi chơi trong siêu thị, anh nghe cô bảo mình thích nó.

Món quà thứ hai, lớn hơn gói quà thứ nhất một ít. Vẫn chẳng chút ấn

tượng gì, Ân Bình đưa tay mở giấy.

– Bức tranh "Mơ hoang" - Không chỉ có Ân Bình bất ngờ, mà Như Thủy cũng bất ngờ. Gạt mạnh Gia Huy, cô nhào tới giằng bức tranh ra khỏi tay Ân Bình. Đúng là bức tranh của cô rồi. Cánh buồm có chiếc nơ đỏ vẫn vẹn nguyên màu rực rỡ dù thời gian có làm màu gỗ sạm đen.

– Làm sao anh...? - Không để Ân Bình kịp hỏi, Phan An trao cho cô món quà thứ ba, lớn hơn hai món quà cô đã mở.

Cái gì đây? Ân Bình không đoán nổi. Cũng như không sao đoán nổi bên trong món quà là thứ gì? Sao nó lại to như chiếc tủ lạnh và kiên cố như làm bằng gỗ vậy?

– Mở đi Ân Bình! - Thấy cô thần người ra lâu quá, Phan An nhắc khẽ.

Một chiếc bánh bông lan. Ân Bình té ngồi luôn xuống ghế. Không nén lòng, cô ngấu nghiến ăn chiếc bánh, nghe mùi vị thân quen ngọt ngào qua kẽ răng thấm sâu vào lưỡi. Chiếc bánh của ba! Vậy ba đâu? Ân Bình bật khóc gọi to:

– Ba ơi!

Món quà thứ tư bật mở, từ sau lớp giấy bị bung ra, như trong các câu chuyện thần tiên, một người đàn ông vừa lạ vừa quen từ từ đứng dậy.

– Ân Bình, ba nè con!

Ba! Ân Bình chồm chớp mắt ngỡ ngàng. Trái tim thổn thức nhận ra ông Phi, nhưng đôi mắt cứ lạ lùng nhìn ông không chớp. Bởi, người vừa tự xưng là ba đó, sao khác với người cha khù khờ của cô năm nào ở quê nhà.

Mái tóc đen bóng mượt không một sợi bạc được cắt cao đúng mốt.

Nước da trắng trẻo mịn màng không xạm đen mốch thềch. Khoác chiếc áo veston lên người, ông có thua gì các giám đốc ở công ty? Giữa lúc Ân Bình còn chần chừ nghi hoặc thì chợt có tiếng thồnthức nghẹn ngào. Dạt đám người, Như Thủy ào lên, ôm chặt lấy ông òa khóc.

– Văn Bằng ! Đúng là Văn Bằng của em rồi.

– Như Thủy - Vòng tay ông quấn chặt người Như Thủy. Nước mắt tuôn trào.

Cả hai đứng yên thồnthức. Không từ nào đủ để diễn tả tâm trạng của họ hiện thời cả.

– Ba! - Bây giờ Ân Bình mới nhận thấy vẻ quen thuộc của ông.

Mấp máymôi, cô khóc trong nỗi mừng vui và hờn dỗi. Ba đã quan tâm đến mẹ nhiều hơn...

– Ân Bình! - Vòng tay Văn Bằng mở rộng đón cả Ân Bình vào ngực. Ba mái đầu chụp vào nhau, bồi hồi, thồnthức.

– Thôi, mừng bấy nhiêu đó đủ rồi - Gia Huy chợt vỗ tay nói lớn, đôi mắt ông lấp lánh niềm vui nhưng đâu đó sâu xa tận đáy lòng vẫn phảng phất một nỗi buồn tuyệt vọng - Định đứng như vậy tới sáng bỏ đói bọn tôi sao?

– Mình về bàn đi em, Ân Bình! - Văn Bằng chợt chớp mắt mỉm cười - Anh Huy ảnh đói bụng dữ rồi.

– Dạ - Ngoan ngoan, Ân Bình buông Văn Bằng, chạy lại bàn giành chỗ - Con ngồi chính giữa, ba một bên, mẹ một bên.

– Còn anh thì ngồi đâu hả? - Phan An nhướn mắt cười ghẹo cô - Tìm được ba rồi cho anh ra rìa phải không?

– Suyt - Sợ cha biết, Ân Bình tái mặt xua tay ra hiệu cho Phan An đừng nói. Thái độ cô rất buồn cười, giống hệt như con lật đật, làm

Gia Huy đang tê tái vì hạnh phúc của người thương cũng phải bật cười.

- Ngồi đi Thủy, Bảo... - Thấy Văn Bằng và Như Thủy còn đứng tần ngần sau lưng Ân Bình, ông Hưng lên tiếng - Còn con nhỏ Ân Bình! Ra đây, chuẩn bị cắt bánh kem, ai cho ngồi mà ngồi chứ? - Con mắt ông nheo lại như ra hiệu, như bảo cô hãy khoan mừng. Hãy nhường cho đôi vợ chồng vừa xum họp những giây phút thoải mái bên nhau.

- Dạ cháu biết, cháu biết mà! - Hiểu ý, Ân Bình lật đặt đứng lên, chạy qua xe bánh kem cao nghệu, tay cầm con dao nhọn, Ân Bình nhắm ngay chiếc bánh kem to nhất gạch một đường dài giữa tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người.

Cắt một phần bánh ngon nhất. Bằng hai tay với tất cả tấm lòng, cô bung đến trước mặt ông Hưng:

- Kính thưa ông! Cháu thật không biết nói gì để diễn đạt hết lòng biết ơn của mình đối với ông trong giây phút này. Những gì ông ban tặng cho cháu đều quá lớn. Có lẽ trọn kiếp này, cháu không sao đền ơn được cho ông.

- Đừng nói vậy cháu - Ông Hưng nén xúc động, giọng khàn đi.

Ân Bình quỳ xuống đất:

- Miếng bánh kem này là tất cả những gì cháu có thể làm được để tỏ lòng biết ơn thành kính với ông. Cháu mong ông đừng từ chối.

- Ta không từ chối đâu - Nhận đĩa bánh, ông Hưng đỡ Ân Bình đứng dậy - Cháu ngồi xuống đi !

- Dạ! - Bất ngờ Ân Bình cúi hôn lên má ông một cái thật kêu - Cháu thương ông lắm!

- Cái con nhỏ! Làm ông khóc rồi đây - Cười vui mà ông đưa tay quệt nước mắt - Nhiều trò quá! Ngồi xuống đi không?

– Chưa, chưa được - Ân Bình lắc đầu - Cháu còn phải đi cảm ơn bác Huy và anh Phan An nữa.

Cắt hai phần bánh, Ân Bình đi sang mời Gia Huy với Phan An. Lợi dụng lúc không ai để ý, Phan An nắm tay cô nói nhỏ:

– Muốn đền ơn anh hả? Dễ lắm mà, làm vợ anh đi!

– Anh quý! - Đánh mạnh xuống lưng anh, Ân Bình đỏ mặt lên nhìn cha rồi thở phào ra nhẹ nhõm. Hú vía, may mà nãy giờ cha chỉ lo nhìn mẹ.

– Ân Bình, cháu ngồi đi, không thì ta không kể bằng cách nào ta tìm được cha của cháu đâu - Thấy cô cứ đi lòng vòng, ông Hưng dụ. Quả nhiên, miếng mồi của ông có tác dụng ngay. Ngồi nhanh xuống ghế, Ân Bình nôn nóng kéo tay ông đòi nghe chuyện. Nãy giờ mãi vui mừng vì hạnh phúc, cô quên bèn đi chuyện quan trọng ấy. Nhấp một hơi rượu, ông Hưng khề khà kể....

... Sau khi suy nghĩ, sắp xếp câu chuyện kể của Ân Bình theo logic của các nhà thám tử, ông Hưng phát hiện ra, sự mất tích đột ngột của ông Phi quả có nhiều nghi vấn.

Không quỳnh quáng như Ân Bình, ông từ tốn đi ra chợ tìm manh mối. Khi dạo một vòng, hỏi thăm các bạn hàng, ông biết được rằng: Chiều hôm đó, ông Phi rất nghiêm túc đi chợ. Chẳng những thế ông còn tinh táo lựa thịt ngon và khoe với mọi người hôm nay nhà mình có khách.

Lần theo lời kể của mọi người, ông đuổi theo ông Phi đến đầu hẻm thì mất dấu. Cây viết chì đỏ khoanh khoanh. Địa điểm mất tích của ông Phi là trước ngay đầu con hẻm nhà mình.

Điên đầu thật! Sau hơn ba ngày nằm nhà bóp trán tìm biện pháp, ông Hưng quyết định quay trở lại. Một ngày trời đứng ngay đầu con hẻm,

chặn hết người qua lại để hỏi. Ông được biết thêm một manh mối nữa. Rằng đúng bốn giờ, ngay ngày ông Phi mất tích, có một chiếc xe màu trắng xuất hiện ngay trước con hẻm.

Tìm một chiếc xe giữa một biển xe thì đúng là mò kim đáy biển, nhưng ông Hưng không nản chí. Quay trở về nhà, định tổng kết lại các dấu vết thì Phan An đến. Bằng một giọng lo âu, anh than phiền với ông về thái độ kỳ quặc của cha. Như một kẻ mất hồn, bỏ bê việc công ty, chẳng những đi trễ về sớm, còn ký lộn hợp đồng cùng khách nữa.

Như có ánh chớp vụt lóe, ông Hưng lật nhanh các biên bản hợp đồng. Ngày hôm đó, ngày ông Phi mất tích, đã không có một vị khách nào ghé công ty.

Gia Huy đã nói dối Ân Bình? Nhưng tại sao lại nói dối? Khoảng thời gian từ bốn đến năm giờ đó nó đã làm gì? Ở đâu? Và... chiếc xe của Gia Huy, nó cũng được sơn màu trắng.

Thoáng nghi ngờ, ông Hưng bắt đầu theo dõi Gia Huy. Chiều hôm đó, sau khi lên theo con đến một căn biệt thự xa thành phố, áp tai vào cánh cửa đóng kín, ông chợt nghe giọng Gia Huy vang lên thốt thức:

– Gia Bảo, cậu đã nhớ ra chưa? Mình đây, Gia Huy của cậu đây.

Gia Bảo! Mọi tế bào trong cơ thể ông như ngưng hoạt động khi hai từ Gia Bảo lọt vào tai. Quên mất vai trò "thám tử" của mình, ông đẩy mạnh cửa bước vào, rồi bất chợt đứng yên như phỗng đá, hai dòng lệ lăn dài. Gia Bảo, đúng thật Gia Bảo, con của ông đây. Chỉ thoáng nhìn ông đã nhận ra, dù hai mươi năm dài cách mặt.

– Gia Bảo, con của ta - Sau phút giây bồi hồi chết lặng, ông nhào lên ôm chặt lấy con mừng rỡ.

- Ông làm gì vậy? Trái với thái độ vồn vã của ông, người được gọi là Gia Bảo khẽ nhăn mặt đẩy ông ra khỏi người mình - Tôi tên Phi, sao hết người này đến người khác kêu tôi là Bảo vậy?

- Là Phi? - Ông Hưng như bưng tĩnh. Lẽ nào? Đưa mắt nhìn Gia Huy, ông thấy con gật đầu xác nhận.

- Đúng vậy, Gia Bảo chính là ba của Ân Bình.

- Ân Bình, con của tôi, nó đâu rồi? - Đang ngồi yên, nghe nhắc đến con, ông Phi vội nhồm dậy.

Gia Huy ấn ông ngồi xuống giường:

- Nó vẫn ở nhà bình yên, an tâm đi.

- Chuyện này là sao? - Ông Hưng nhìn con khó hiểu.

Gia Huy ôn tồn kể.

Chiều hôm đó, đúng bốn giờ, như đã hẹn với Ân Bình, Gia Huy lái chiếc xe hơi màu trắng đến nhà cô.

Vừa đến đầu con hẻm, ông chợt nhìn thấy ông Phi đang tấp tễnh băng qua lộ, trên tay là một giỏ xách đầy thịt, cá.

Ồ! Hay quá! Gia Huy mừng thầm trong bụng, có bạn đồng hành rồi, nhấn còi xe liên tục, ông như muốn gọi ông Phi đến, nhưng thật không ngờ, tiếng còi xe chợt vang lên đột ngột đã làm ông Phi chơi vơi, tay ông giơ cao lên trời trong một tư thế rất quen.

Tư thế của Gia Bảo! Gia Huy buột miệng, bàng hoàng. Đúng là tư thế của Gia Bảo mỗi lúc giật mình rồi. Không sao lắm lần được. Nhảy nhanh xuống xe, Gia Huy lật nhanh cổ áo ông Phi ra tìm kiếm, một vết son đập mạnh vào mắt Gia Huy. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông Phi chính thật là Gia Bảo.

Mừng quá, Gia Huy lôi tuột Gia Bảo lên xe toan chở về khoe với ông Hưng. Nhưng trên đường đi, ông bỗng phát hiện ra một điều oan

nghiệt, Gia Bảo đã không còn nhớ chuyện xưa, cứ một hai quả quyết mình là Phi, là ba của Ân Bình và chẳng quen ai hết.

Đưa Gia Bảo đến một vị bác sĩ lừng danh, Gia Huy đau đớn nghe ông ta định bệnh, vì bị chấn thương mạnh ở đầu, tiểu não bị va chạm nên ký ức tạm thời bị quên lãng.

Lòng nhói đau, Gia Huy bỗng nghe lương tâm mình cắn rứt. Căn bệnh của Gia Bảo hôm nay, ông phải gánh một phần trách nhiệm. Dù không trực tiếp gây ra, ông cũng là người gián tiếp hại bạn mình.

Nếu như ngày đó, ông đừng bày mưu lập kế.

Nước mắt rưng rưng trên khóe, Gia Huy bỗng nhớ như in ngày mình còn trẻ. Lúc ấy, Gia Bảo mới thật sự là con trai của ông Hưng, đưa con trai duy nhất nắm quyền thừa kế công ty Vạn Thành.

Còn ông, ông chỉ là một đứa con nuôi được ông Hưng thương tình nhận về từ cô nhi viện. Hiện đang là trợ lý của Gia Bảo và được anh thương yêu tin dùng như một người ruột thịt.

Hai người họ lúc đó rất thân nhau, và vì anh thông minh, lanh lẹ hơn nên thường được Gia Bảo phong lên chức quân sư nhờ tham mưu giúp đỡ cho mình, nhất là trong vấn đề tình cảm.

Gia Bảo lúc đó còn trẻ rất đẹp trai, hào hoa lịch duyệt. Chung quanh anh lúc nào cũng đông nghẹt các nàng. Song nghịch lý một điều là Gia Bảo lại không yêu được nàng nào.

Lãng mạn, mơ mộng, Gia Bảo luôn mơ ước đến một tình yêu cao thượng, khác đời thường. Anh thích tìm một con tim đồng điệu nên kén chọn mãi vẫn không tìm được cho mình một mẫu người lý tưởng.

Một lần, hai lần rồi ba lần anh từ chối hôn nhân do ba chọn. Làm ông phải cáu lên, gia hạn cho anh trong một tháng phải có người dặt về

giới thiệu, không thì anh phải lấy Diễm Châu, cô gái mà ông Hưng chăm được.

Gia Bảo đã hỏi ý kiến anh, đã nhờ anh giúp đỡ và cái gì... Gia Huy thật không hiểu cái gì đã khiến anh suy nghĩ ra kế hoạch điên rồ ấy. Có lẽ nó bắt nguồn từ bộ phim "Tìm vợ phương xa" mà anh vừa xem được, khuyên Gia Bảo bắt chước vị hoàng đế giả dạng thường dân ấy đi tìm tình yêu đích thực. Gia Huy chỉ đơn giản cho đó là một chuyện đùa.

Anh thật không ngờ Gia Bảo lại nghe theo và làm thật. Giả dạng một thanh niên nghèo rời quê đi lập nghiệp, anh đã hứa, chỉ một tháng thôi là dắt về một nàng tiên ra mắt ông Hưng.

Một tháng, hai tháng, rồi một năm liền biệt chẳng thấy bóng Gia Bảo trở về. Không dám tỏ thật với ông Hưng, Gia Huy đành phải tự mình âm thầm tìm kiếm. Rồi nói dối ông, Gia Bảo đã ra nước ngoài đi du học. Phải đến năm thứ ba, anh mới dám cho ông biết tin Gia Bảo đã biến mất khỏi cõi đời.

Đúng lúc đó, Vạn Thành công ty gặp nhiều sóng gió giữa thương trường, cổ phiếu bị hạ giá trầm trọng và có nguy cơ phá sản. Không thể để tin cậu con trai duy nhất, người thừa kế duy nhất của dòng họ Trần bị mất tích lọt ra ngoài làm dao động các cổ đông, ông Hưng đành đem Gia Huy, đứa con nuôi mà ông nhận về từ cô nhi viện ra thế chỗ.

Vạn Thành công ty ổn định dần rồi ngày càng phát triển, từ một ngân hàng nó trở thành một đại công ty đa quốc gia có tầm cỡ. Vì lời hứa với tổ tiên, vì hai ngàn nhân viên cần làm việc ổn định, ông Hưng và Gia Huy bấm bụng giấu kín việc này. Hai mươi năm dài ròn rã, họ chỉ biết tìm kiếm Gia Bảo trong lặng thầm tuyệt vọng. Đã đến lúc

không còn hy vọng nữa thì Ân Bình xuất hiện cùng bốn chữ "Thánh địa thương trường" - câu nói thường ngày của Gia Bảo -

Gia Huy đã kể xong, không ngẩng đầu lên, ông im lặng chờ nghe một lời khiển trách nhưng ông Hưng đã không trách cũng như chẳng giận hờn, ôm ông vào lòng như những ngày còn thơ dại, ông Hưng buồn buồn nói:

– Chuyện đã xảy ra rồi, có day dứt trách móc mình cũng chẳng giải quyết được gì. Gia Bảo đã trở về, đó là một việc đáng mừng và việc cần làm nhất của chúng ta hiện nay là giúp Gia Bảo phục hồi ký ức. Con hãy phụ ba đem tất cả kỷ vật gọi khơi trí nhớ của Gia Bảo đến đây. Mỗi ngày chúng ta sẽ kể cho Gia Bảo nghe một kỷ niệm thời thơ ấu.

Vâng lời cha, Gia Huy giữ bí mật chuyện này. Từ đó, hai người lao vào lo chữa trị cho Gia Bảo, bao nhiêu bác sĩ giỏi nhất đều đã được mời về. Nhưng vô vọng, Gia Bảo vẫn không nhớ được gì.

Không đành bó tay, bỏ cuộc, ông Hưng và Gia Huy bàn với nhau, đưa Gia Bảo ra nước ngoài điều trị. Bỗng lúc đó, Phan An báo với họ một chuyện khó tin, Ân Bình vừa tìm được mẹ. Mà mẹ cô lại chính là Như Thủy.

Câu chuyện đang phức tạp lại rối tung lên. Nếu quả thật Ân Bình là con Như Thủy, thì Gia Bảo là ai? Lẽ nào?

Bán tín, bán nghi, chiều hôm đó ông và Gia Huy đi dự buổi tiệc mừng họp mặt tại nhà Như Thủy để tìm ra sự thật.

Sau khi nghe Ân Bình kể lại chuyện tình đau khổ của cha mẹ mình. Ông Hưng quyết định nhanh, chính ông là thủ phạm đã đánh cắp bức tranh "Mơ hoang".

Và cũng chính nhờ kỷ vật tình yêu mà Gia Bảo phục hồi dần ký ức.

Trước ngày sinh nhật Ân Bình một tháng, ông hoàn toàn bình phục. Để tạo sự bất ngờ, Gia Bảo đồng ý với Phan An tổ chức mừng sinh nhật Ân Bình.

Ông Hưng đã kể xong và bây giờ đến lượt Ân Bình và Như Thủy quay nhìn nhau sửng sốt. Ba Phi và Văn Bằng của họ lại là Gia Bảo? Ôi, sao ly kỳ, hy hữu quá. Sự thật này vượt xa trí tưởng tượng của hai người.

– Như Thủy, anh không phải giấu em đâu. Đúng vào hôm anh muốn tỏ bày thân thể của mình, thì cũng đúng là ngày em bị mẹ buộc lên Đà Lạt - Nắm tay Như Thủy, Gia Bảo nói với một giọng ân cần -
Đừng giận anh nghe, anh xin lỗi!

– Đừng nói lời xin lỗi với em, Văn Bằng à ! - Nép vào ngực anh, Như Thủy rưng rưng nói - Làm sao mà em có thể giận anh trong ngày hạnh phúc? Còn anh là ai - Ngưng một chút, nhìn anh cô nói tiếp - đối với em không quan trọng. Em yêu anh, yêu con người thật của anh, không cần biết anh là Văn Bằng hay Gia Bảo.

– Nói hay quá Thủy ơi, mày thành nhà văn được rồi đó.

Tiếng một người bỗng vang to ở đằng sau làm mọi người phải giật mình quay đầu lại. Như đứa trẻ, Như Thủy bỗng nhảy lên, chạy ào ra, ôm chầm lấy người ấy, kêu lên mừng rỡ:

– Ôi! Khánh Linh! Mày ở đâu mà như trên trời rơi xuống vậy?

– Coi nó đó anh Bằng - Với vóc dáng một thiếu phụ sang trọng và đứng tuổi, Khánh Linh kéo Như Thủy đến trước mặt Gia Bảo, nói như cô thiếu nữ mười tám tuổi - Người ta lặn lội từ Nha Trang lên thăm nó. Không mừng thì thôi lại còn hỏi một câu nghe thấy ghét. Thôi, không thềm ở lại nữa. Về cho rồi.

– Cui kìa Khánh Linh - Gia Bảo chợt nắm tay cô kéo lại, thân mật nói

- Giận Như Thủy song cũng phải nể tình tôi chứ? Gởi thơ bảo đảm cho cô, tôi tốn nhiều tiền lắm đó.
- Nể anh Bằng thôi - Khánh Linh lườm Như Thủy rất yêu - Chứ mày mời hả, còn lâu tao mới ghé.
- Vậy ra anh mời nó hả? - Như Thủy cũng không vừa - Mời nó làm gì chứ? Vừa thấy mặt đã oang oang cái miệng. Giỏi thì về đi.
- Mày.. - Khánh Linh tức quá, cô đảo mắt tìm đồng minh. Thấy ông Hưng, cô la lớn - Bác, bác xem kìa, con dâu bác ỷ đông ăn hiếp cháu. Cháu hồng chịu đâu.

Rồi cô giậm chân khóc hu hu như đứa trẻ.

Ông Hưng bật cười vui. Trong cuộc đời mình, có lẽ chưa bao giờ ông cảm thấy vui, thấy hạnh phúc vẹn toàn như vậy cả, chẳng những tìm được con, ông còn lời cháu thảo, dâu ngoan.

- Bà... bà.... ngoại - Giọng Ân Bình hoảng hốt làm tắt những nụ cười đang rạng rỡ trên môi.

Mặt ông Hưng vụt sa sầm, Gia Huy cau đôi chân mày. Khánh Linh vụt bước lên một bước che ngang người Như Thủy và Gia Bảo, còn Ân Bình, cô nhìn thấy mặt mẹ mình tái xám, vòng tay siết chặt lấy cha như sợ hãi. Bà Lợi chậm rãi bước vào:

- Xin lỗi, xin lỗi vì đã làm gián đoạn cuộc vui của mọi người.

Khác với suy đoán của Phan An, bà Lợi hôm nay không trợn mắt phùng mang la hét. Đôi mắt buồn, bà nhìn ông Hưng giây lâu rồi ngập ngừng:

- Anh sui à, anh cho phép tôi nói với bọn trẻ vài lời chứ?
- Ồ! Có gì đâu - Như chợt tỉnh, ông Hưng cười niềm nở - Chị sui cứ tự nhiên, Gia Bảo đâu, nhắc ghế mời mẹ con ngồi.
- Dạ - Gia Bảo như cũng hoàn hồn, anh nhắc ghế đến gần bà lễ

phép - Con mời mẹ ngồi !

- Văn Bằng - Bà chợt nắm lấy tay, giữ anh đứng lại - Mẹ đã biết con là Gia Bảo, nhưng mẹ vẫn muốn gọi con bằng Văn Bằng, để tỏ rõ lòng mình. Mẹ chấp nhận con không phải vì con là con trai của ông Hưng mà mẹ chấp nhận con vì con là chồng của Như Thủy.

- Là ai cũng vậy thôi. Chị sui sao lộn xộn quá - Không làm cho không khí chùng đi, ông Hưng cười giả lả.

- Không giống nhau đâu - Bà Lợi khẽ lắc đầu, nhìn Gia Bảo, nói tiếp

- Con biết không, mẹ đến đã lâu rồi. Nép mình sau cánh cửa mẹ chứng kiến từ đầu cảnh xum họp của vợ chồng con. Mẹ nói thật, tâm trạng của mẹ lúc này thật là mâu thuẫn, vừa muốn vào chúc mừng hạnh phúc các con, vừa xấu hổ ngượng ngùng muốn bỏ về nhà. Rồi cuối cùng mẹ cũng bước vào, kèm theo lời chúc phúc mẹ còn có lời xin lỗi. Tuy rằng với bao nhiêu lỗi lầm chồng chất, một tiếng xin lỗi mẹ không sao rửa sạch, nhưng nói ra, mẹ thấy lòng thanh thản. Ân Bình, bà xin lỗi cháu!

Nói xong, bà đưa tay quệt nước mắt, bỏ đi. Như Thủy đuổi theo bà:

- Mẹ, ở lại với tụi con đi!

- Mẹ không xứng đáng.

- Mẹ đừng nói vậy, ở lại với tụi con đi - Gia Bảo cũng bước ra nắm tay bà - Chuyện cũ đã qua rồi, hãy quên đi mẹ!

- Tụi nhỏ nó nói đúng đó chị sui - Không cười nữa, ông Hưng trầm giọng - Ở lại đi, già cả rồi, chị còn muốn bắt tội năn nỉ trước mặt mấy đứa con nít nữa sao?

- Đừng về mà ngoại, ở lại với... á ui.. - Mải nhìn bà Lợi, Ân Bình quên ngó đôi chân vấp mạnh vào cái bàn, ngã chúi vào xe bánh kem một cái. Làm cho tất cả hai mươi một chiếc bánh kem chưa ai kịp ăn

miếng nào bay vèo xuống đất văng tung tóe, tệ hại hơn nữa là có một cái úp trúng mặt cô, bể nát.

– Ôi trời ơi, Ân Bình, cháu có sao không? - Bà Lợi là người đầu tiên chạy đến bên cô lo lắng hỏi.

– Không sao cả - Đưa tay vuốt mặt, Ân Bình cười khúc khích - Chỉ mỗi tội là tèm lem, tuốt luốt khó coi quá.

Nỗi lo lắng tạm lùi. Không nhịn được, cả nhà bật lên cười lớn, trông Ân Bình giờ đây người lem luốc đầy bánh kem, như một cây đèn cầy, buồn cười quá.

Trùm nguyên chiếc khăn lông to tướng lên đầu Ân Bình, vừa lau cho cô Phan An vừa nhắc nhở:

– Lớn rồi mà cứ như con nít, lúc nào cũng lo chơi, lóc chóc. Về làm vợ người ta, ngày cũng ăn ít nhất tám trận đòn.

– Làm vợ người ta chớ làm vợ anh sao mà lo chứ? - Bên trong chiếc khăn, Ân Bình nói vọng ra - Quê thiệt!

– Còn dám nói.. - Giật mạnh chiếc khăn ra, Phan An trợn mắt.

Ân Bình gục gặc đầu:

– Sao không dám - Rồi cô cười, nheo nheo mắt - Từ nay anh đừng hòng ăn hiếp được tôi. Phe tôi bây giờ đông lắm đó.

– Đông là bao nhiêu lận? - Tiếp tục lau mặt cô như đứa bé - Phan An hỏi, Ân Bình xòe tay đếm:

– Ông nội là một, bà ngoại là hai, ba và mẹ là bốn, bác Huy là năm.

– Và anh nữa, chồng của em là sáu, có phải không? - Mím cười, Phan An nói nhỏ xuống tai cô.

Ân Bình bật dậy như chiếc lò xo:

– Đừng có mà mong.

– Sao mà không mong chứ? Ba anh thân với ba em như vậy, lẽ nào

ông không gả?

– Ui da !

Dần người, Phan An né tránh chiếc bánh kem của Ân Bình ném tới. Nhưng không kịp, chiếc bánh đã xượt qua tai, kem bám đầy tóc anh trắng xóa.

– À, em dám!

Như giận dữ, Phan An cúi nhặt chiếc bánh ném trả về phía Ân Bình. Căn phòng sang trọng phút chốc bị đôi trẻ làm lem luốc, dính đầy kem. Trông thật là thảm hại, bê bối nhưng người lớn không cảm thấy bực mình.

Đứng cười hạnh phúc trong một không khí gia đình thân thương ấm áp bà Lợi chợt nhận ra rằng, con người không thể dùng tiền và thủ đoạn mưu cầu hạnh phúc. Hạnh phúc nó tự đến, đó là phần thưởng cho những ai dám sống, dám yêu bằng trái tim nhân hậu. Như Ân Bình, Như Thủy, chúng nó có tất cả những gì bà ao ước kiếm tìm suốt một đời mà chẳng chút nhọc công.

Mi mắt bỗng cay xè, nặng trĩu, lần đầu tiên trong cuộc đời bà Lợi biết khóc vì hạnh phúc. Phải, cuối cùng rồi nó cũng là phần thưởng tặng cho bà, một người biết quay đầu lại, hối hận chuyện mình làm. Từ nay, bà sẽ chẳng bao giờ ngu dại đánh mất đi chút hạnh phúc nhỏ nhoi vừa tìm được đó đâu.

Trăng lên cao. Đêm dần tàn. Bình minh hé dạng. Những vì sao mờ dần rồi tắt hẳn. Nhưng... ánh sáng lung linh vì hạnh phúc trong mắt mọi người vĩnh viễn không tắt mà rạng ngời, lấp lánh, đẹp tuyệt vời tựa như huyền thoại, một giấc mơ hoang nay đã trở thành hiện thực.
Hết

Đánh máy: HongVan
Nguồn: vietlove
Được bạn: ms đưa lên
vào ngày: 15 tháng 4 năm 2006